

Không Để Lỡ Kiếp Này

Contents

Không Để Lỡ Kiếp Này	1
1. Chương 1: Một Người Giống Em	1
2. Chương 2: Đúng Là Em Rồi	4
3. Chương 3: Chúng Ta Lại Hẹn Hò	6
4. Chương 4: Anh Tin Vào Em	9
5. Chương 5: Niềm Tin Ấy Đâu Rồi	11
6. Chương 6: Chuyên Viên Tâm Lí Tội Phạm	13
7. Chương 7: Lật Lại Vụ Án Nửa Năm Trước	16
8. Chương 8: Ai Là Bản Sao	18
9. Chương 9: Valentine Bên Nhau	21
10. Chương 10: Lại Chia Xa	23
11. Chương 11: Anh Là Con Của Kẻ Thù	26
12. Chương 12: Nội Tâm Tranh Đấu	28
13. Chương 13: Tiếp Tục Chiến Tranh	31
14. Chương 14: Chia Tay, Không Làm Người Yêu Nữa	33
15. Chương 15: Đôi Mắt Âm Dương	36
16. Chương 16: Sát Thủ Hắc Hoa Xuất Hiện	38
17. Chương 17: Thi Thi Và Thi Vũ	41
18. Chương 18: Em Là Hơi Ấm Của Anh	42
19. Chương 19: Ngoại Truyện Tuệ Vy - Gia Minh (1)	44
20. Chương 20: Ngoại Truyện Tuệ Vy - Gia Minh (2)	48

Không Để Lỡ Kiếp Này

Giới thiệu

Thể loại: Phá án, Ngược tâm, Trọng sinh, HENam chính: Kỳ Quân - Đội trưởng đội điều tra Nữ chính: Diệp Thi Thi - T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-de-lo-kiep-nay>

1. Chương 1: Một Người Giống Em

Ngôi nhà xảy ra án mạng không bật đèn nên không nhìn thấy rõ gương mặt của hung thủ, đuổi theo không kịp, dáng người này là của đàn ông. Kỳ Quân quay trở lại với đồng đội, bức tức đập mạnh tay xuống bàn, nói: “Lại để tẩu thoát”.

Khám nghiệm thi thể sơ bộ, Dương Hạo đi đến chỗ của Kỳ Quân, nói: “Trên người nạn nhân có rất nhiều vết bầm tím ở tay, chân, đùi, mặt, trên cổ có in rõ dấu tay như bị bóp, quần áo trên người nạn nhân bị xé

rách, tìm thấy dịch ở âm đạo. Chắc chắn nạn nhân và tên này đã xảy ra giằng co rất lâu, sau khi nạn nhân chết đã bị hấn cưỡng hiếp”

Bước tới bàn của Thiên Quốc, thấy cậu ta uống đã say, Kỳ Quân thở dài, lắc đầu ngán ngẫm. Ngồi xuống đối diện, không biết là Thiên Quốc đang khổ sở vì điều gì mà uống đến nồng nức như thế. Ngày thường chẳng phải Thiên Quốc là một chàng trai hài hước, đáng yêu hay sao, hôm nay chắc hẳn là có bầu tâm sự rồi.

Kỳ Quân đưa tay ra cầm lấy ly rượu trong tay Thiên Quốc sắp uống đặt xuống, ánh mắt Kỳ Quân đều đổ dồn vào Thiên Quốc, trầm giọng hỏi: “Cậu bị làm sao thế?”

Thiên Quốc nửa khóc nửa cười, nửa tỉnh nửa say nhìn Kỳ Quân trả lời không đầu vào đâu: “Tôi hay nói với cô ấy, cô ấy yêu ai cũng được, quen ai cũng được nhưng nhất định người đó không phải là cậu. Vậy mà... Nếu cô ấy yêu cậu, tôi còn thấy dễ chịu hơn nhiều”

Kỳ Quân hất cằm lên mắng “Cậu điên à, hôm nay làm sao thế?”

Thiên Quốc lắc đầu, trong men say trả lời có chút lớn tiếng “Tôi không điên, là Tuệ Vy điên. Tại sao nhất thiết phải là cậu ta chứ, cậu ta chẳng phải đã bỏ rơi cô ấy suốt ba năm nay sao... Tôi thua rồi”

Dứt lời, Thiên Quốc gục xuống ngủ vì say, Kỳ Quân vẫn ngồi đó, ánh mắt thoáng buồn, nội tâm đang cào xé nhau. Kỳ Quân hiểu những gì Thiên Quốc nói, những gì Thiên Quốc chịu đựng, tất cả cậu đều hiểu rõ, bởi vì cậu cũng từng trải qua cảm giác đó, chỉ khác là cậu không yêu đơn phương.

Kỳ Quân nhếch môi cười nhẹ một cái chua xót “Cậu ta không thắng, cậu cũng không thua, trong chuyện tình cảm thì làm gì có thắng thua, để tôi đưa cậu về”

Sau khi đưa Thiên Quốc về, Kỳ Quân trở về nhà của mình, là một căn hộ chung cư nằm ở trung tâm thành phố. Có một cô gái xinh đẹp như hoa đang ngồi khóc trước cửa nhà anh, trông thấy anh, cô chạy lại ôm thật chặt. Không biết có chuyện gì đã xảy ra, Kỳ Quân hơi bàng hoàng hỏi: “Tuệ Vy, em làm sao vậy?”

Tuệ Vy đến là để kể hết mọi chuyện đã xảy ra với cô ba năm trước. Gia Minh, người mà Tuệ Vy yêu thương không hề bỏ rơi cô, chỉ vì muốn tốt cho cuộc sống của cô mà anh đã buộc phải rời đi. Gia Minh bị gia đình lấy cô ra mà ép buộc, lúc đó Gia Minh vẫn chưa thể lo cho cô được, vì thế lực gia đình quá lớn.

Tuệ Vy ngủ thiếp đi vì mệt, Kỳ Quân phải ngủ ngoài phòng khách.

Có tiếng chuông cửa, là Thiên Quốc tới. Sắc mặt tươi tỉnh hẳn, vẫn là phong độ như bao ngày, không như đêm hôm qua, thấy hai ly nước lọc trên bàn mà đêm hôm qua vẫn chưa dọn, Thiên Quốc liền nở ra một nụ cười mê hoặc có ý trêu ghẹo Kỳ Quân “Mới sáng ra mà có khách đến à, cậu giấu đi đâu rồi?”

Kỳ Quân giơ hai tay ra ngang, nhún vai, ôn nhu hỏi lại “Cậu đoán xem, tôi có thể giấu ở đâu trong căn hộ nhỏ này?”

Thiên Quốc vờ như đang suy đoán “Ừm... Nhà vệ sinh thì thật là tệ đấy, hay là trong phòng ngủ” Thiên Quốc nhướn mày có ý chọc ghẹo “Có niềm vui mới rồi hả, sao không nói cho anh em biết vậy, cậu ghê lắm đấy”

Ánh mắt của Thiên Quốc vẫn cứ tò mò dò xét căn hộ này, Kỳ Quân mới lên tiếng nói là Tuệ Vy. Thiên Quốc trợn mắt, khẩn trương hỏi liền “Tại sao lại là Tuệ Vy? Không phải là hai người lén lút hẹn hò đó chứ?”

Kỳ Quân ném ngay cho một câu “Cậu nghĩ vớ vẩn gì vậy? Cô ấy là vì chuyện của Gia Minh nên tới đây tìm tôi, cậu biết chuyện mà” nói đoạn rồi hỏi Thiên Quốc tới kiếm cậu có việc gì.

Thiên Quốc cũng quên mất chuyện chính, lúc này mới lên tiếng hỏi về vụ ngộ độc thực phẩm ở nhà hàng của cậu, làm cho nhà hàng phải đóng cửa hai hôm nay. Kỳ Quân dựa lưng vào sofa, uống một ngụm nước rồi bắt đầu nói: “Có kết quả rồi. Hôm nay tôi cũng tính sẽ tới thông báo cho cậu. Là do cô ta đã uống thực phẩm có vitamin C trước đó rồi mới tới nhà hàng của cậu. Không may lại gọi phải món cua hấp. Vitamin

C mà kết hợp với thực phẩm có vỏ, sống trong nước như sò hay cua thì sẽ dẫn đến ngộ độc. Nhà hàng cậu không có lỗi trong sự việc này”

Trên đường Thiên Quốc về, trời đang mưa phùn khiến đường trơn trượt, có một chiếc xe hơi đang lao ngang phía trước như kẻ điên muốn đi vào chỗ chết. Vì quá đột ngột, xe của Thiên Quốc dù đã thắng gấp nhưng vẫn đụng vào thân xe kia một cú thật mạnh. Đầu Thiên Quốc cũng vì đó mà đập mạnh vào vô lăng khiến chảy máu. Chiếc xe kia bị cua một khúc dài rồi dừng lại. Bước tới gõ cửa kính nhưng không thấy phản hồi. Ghé sát vào bên trong, thấy có một người đàn ông đang gục xuống vô lăng, cậu liền lấy điện thoại gọi cho Kỳ Quân.

Một lát sau Kỳ Quân chạy tới cùng với đội ngũ cảnh sát. Sau khi kiểm tra xe, phát hiện người trên xe đã chết trước đó, bên cạnh có một mảnh giấy ghi ba chữ “tội cường dâm” và bên dưới mảnh giấy có in một bông hoa màu đen. Kỳ Quân tiến tới chỗ Thiên Quốc đang đứng, hỏi về vết thương trên trán của Thiên Quốc “Cậu không sao chứ, để tôi đưa cậu tới bệnh viện kiểm tra”

Thiên Quốc đưa tay lên trán sờ rồi xuyết xoa, nói: “Không sao, cậu cứ làm việc đi”

Kỳ Quân xoa xoa tay, điềm đạm nói “Để tôi đưa cậu đi xem vết thương, rồi còn lấy lời khai của cậu nữa, nạn nhân đã chết rồi”

Nghe đến bốn từ “nạn nhân đã chết” khiến cho Thiên Quốc không khỏi giật mình mà thốt lên “Cái gì? Chết sao? Không phải chứ, Thiên Quốc tôi thật xui xẻo mà”

Sau khi băng bó vết thương đầu vào đấy, Thiên Quốc lo lắng hỏi Kỳ Quân “Này, tôi không phải sẽ ở tù đó chứ? Cú va chạm đó không thể nào khiến anh ta chết được đâu”

Kỳ Quân thấy vậy liền công kích “Bây giờ cậu theo tôi về đồn lấy lời khai, cậu là tình nghi số một về cái chết của anh ta. Sau khi có kết quả giám định mới biết có phải do cậu hay không”

Sắc mặt Thiên Quốc tái hẳn đi, còn cố gắng hỏi thêm một câu mới chịu được “Chẳng lẽ cậu không tin tôi à?”

Không những không chịu nói sự thật, Kỳ Quân còn vờ để gương mặt lạnh làm ra vẻ nghiêm trọng mà nói một câu “Không phải tin hay không thì sẽ thành sự thật”

Trên đường trở về đồn, thấy Thiên Quốc lo lắng không yên, Kỳ Quân cười ha ha rồi bắt đầu trấn an “Yên tâm đi, chỉ là lấy lời khai sự việc diễn ra thôi. Lúc nãy nhìn qua, anh ta chết không phải do cậu đâu, tôi đùa với cậu chút thôi”

Thiên Quốc nghe vậy cảm giác như “ông đây sẽ giết cậu” liền mắng Kỳ Quân “Cậu còn đùa được. Người đang gặp xui xẻo là người anh em sống chết có nhau của cậu đấy”

Mọi chuyện cuối cùng cũng xong, trước khi ra về, Thiên Quốc có tâm trạng mà nói “đạo này gặp chuyện không đâu vào đâu, tôi phải về tẩy trần thôi. Tối nay rảnh không?”

Kỳ Quân hai tay bỏ vào túi quần vừa quay vô vừa trả lời “Tôi không rảnh”

Không hiểu là ngày gì, Thiên Quốc vừa về đến nhà, một chậu hoa từ trên dàn buông đưa rớt xuống chân cậu. “Suýt chút nữa là mất mạng” Thiên Quốc nổi nóng ngược lên chỉ tay vào những chậu hoa trên dàn mà la chúng nó “Tao chưa đủ xui xẻo hay sao mà tội mày còn chống đối lại tao nữa” cậu lắc đầu vừa đi vừa lầm nhảm “Không được rồi, phải đi giải hạn ngay thôi”

Một cô gái da trắng môi đỏ, cao chừng mét bảy, tên là Thi Thi, cô mặc bộ đồ da màu đen ôm sát làm tôn lên đường cong quyến rũ của cơ thể, mang đôi boot da màu đen cao ba phân đang bước đi trên đường. Vì đã đi đúng đường nên cô không để ý xung quanh, suýt chút nữa là bị chiếc xe hơi kia lao tới đụng trúng. May mà Kỳ Quân rất nhanh chạy tới ôm chặt cô né qua một bên. Cô bất ngờ nhìn anh, khi anh quay lại hỏi cô có sao không, liền bị giáng cho một cú đá rất có lực sát thương, rất nhanh sau đó cô đã rời khỏi vòng tay của Kỳ Quân mà đứng thẳng. Kỳ Quân vì bị đá mạnh vào hông mà không đề phòng nên khụy xuống, nhìn gương mặt có đôi phần lạnh đến rợn người của cô mà nói “Là tôi cứu cô đó”

Thi Thi vẻ mặt không thay đổi, nói “Cảm ơn” rồi bỏ đi. Chưa thấy một cô gái nào kỳ lạ như vậy, Kỳ Quân nhìn cô ta khuất dần trong biển người mệnh mông phía trước.

Cô ấy... Sao lại giống Thi Thi vậy!... Mười ba năm rồi, Thi Thi, em đang ở đâu?...

Kỳ Quân bước đi trong biển người mênh mông, lại gặp một người giống với cô ấy - người khiến cho tâm can của cậu đến nay vẫn luôn sôi sùng sục mỗi khi nghĩ đến.

2. Chương 2: Đúng Là Em Rồi

Thi Thi bước tới bấm chuông một căn nhà nhỏ phía Tây ngoại thành. Một ông chú tầm tuổi trung niên bước ra, cô gật đầu chào và hỏi: “Cho con hỏi thăm, đây có phải nhà của anh Kỳ Quân không ạ?”

Ông chú là người canh giữ nhà, lo hương khói cho tổ tiên, Kỳ Quân hay gọi là chú Phu. Chú Phu nhìn cô gái này, có vẻ không phải người thân, bạn gái thì càng không phải, bạn bè thân thiết thì chỉ có Tuệ Vy và Thiên Quốc là biết nơi này. Nghi ngờ không phải người tốt, sợ là liên quan đến công việc của Kỳ Quân, sẽ gây bất lợi cho cậu, chú xua tay bảo: “Không phải, không có ai là Kỳ Quân ở đây cả, cô tìm nhầm nhà rồi” rồi đóng cửa bỏ vô trong.

Đứng ngoài cổng nhìn một lượt căn nhà nhỏ bên trong, hình ảnh lúc nhỏ của cô và Kỳ Quân hiện về. Ngày đó cũng nơi này, hai người rõ là rất vui vẻ, thoáng cái đã trở thành nơi xa lạ, có lẽ hai người cũng không thể nào được như trước.

Nhớ ngày cô đi cùng gia đình, Kỳ Quân đã tặng cho cô một sợi dây chuyền bạc có mặt là cỏ ba lá. Thời gian trôi qua, dù cô đã là nhà thiết kế trang sức, nhưng đối với cô, sợi dây chuyền này rất quan trọng, rất ý nghĩa, cô vẫn luôn đeo nó suốt 13 năm nay.

Kỳ Quân, em đã về rồi, nếu anh còn ở đây đợi em thì thật tốt.

Khi vừa bước tới cửa thang máy của chung cư, Kỳ Quân đụng trúng một cô gái ánh mắt sắc lạnh, gương mặt xinh đẹp một cách cuốn hút đầy khí chất. Cô mặc chiếc áo sơ mi trắng mỏng tay dài được xắn lên hững hờ, phối với chiếc quần da bóng bảy màu đen, mang đôi giày boot cao chùng ba phân trông rất cá tính.

Cả hai người đều bước vào trong thang máy để đi xuống tầng trệt. Thật lạ là hôm nay thang máy chỉ có hai người, Kỳ Quân nhìn lên cô một lát, trong lòng có cảm giác chút thân quen, nhìn kỹ mới nhận ra là cô gái mình gặp hôm trước, cô ta cũng ở chung cư này, lại ở cùng lầu năm với anh.

Cửa thang máy vừa mở ra, cô bước đi đã xa nhưng Kỳ Quân vẫn còn mớ suy nghĩ trong đầu về người này. Nhìn thấy Thiên Quốc đang đứng trước cửa thang máy từ bao giờ, nụ cười hiếp cả mắt thật đáng yêu mà. Kỳ Quân liền mặt lạnh hất cằm hỏi ngay “Mới sáng ra cậu tới đây làm gì?”

Thiên Quốc khoác tay lên vai Kỳ Quân vừa đi vừa trả lời ngay “Rủ cậu ăn sáng”

Kỳ Quân liếc nhìn về mặt bốn cột kia, nhếch môi cười, nói: “Dạo này sáng nào cậu cũng tới chỗ tôi, người ta không biết lại hiểu lầm là cậu đang theo đuổi tôi đấy. Hay là... cậu có vấn đề thật à?”

Thiên Quốc nghe thế liền phấn khích quay sang ôm Kỳ Quân một cái từ đằng sau mặc cho Kỳ Quân có vấy vùng. Thiên Quốc cười ha hả đáp “Đúng thế, tôi yêu cậu rồi anh cảnh sát ơi”

Kỳ Quân liền huých vào bụng Thiên Quốc một cái cũng rất có lực rồi bước vào trong xe, lái đi mất. Thiên Quốc còn chưa vào trong xe, liền gọi theo xong chạy lại xe của mình lái đuổi theo Kỳ Quân.

Một tên hình cảnh cấp cuối của Kỳ Quân hối hả chạy vào không kịp thở liền nói lớn “Đội trưởng, vừa có vụ án mạng trong căn hộ chung cư ngay khu A.”

Chết tiệt! Mới sáng ra chưa kịp tỉnh táo ai lại giết người thế kia. Kỳ Quân vừa lẩm bẩm vừa chạy ra xe để đến hiện trường.

Quan sát hiện trường, căn phòng bị lực tung lên, nạn nhân là một người phụ nữ gần năm mươi. Kỳ Quân đi quanh quan sát trong phòng, ra lệnh cho một người “Đi hỏi hàng xóm xung quanh xem, nạn nhân có người thân không, à, hỏi xem có thù oán với ai hay không”

Kỳ Quân tiếp tục dò xét, nhìn một lượt qua căn phòng, trong đầu liền phát họa ra vụ việc. Bước tới thi thể của nạn nhân để xem, trong đầu liền nghĩ “cướp của giết người”

Nhìn ra ngoài cửa, trong số đám đông đang bao vây xem náo nhiệt có một cô gái mặc bộ đồ đen đứng nhìn vào trong. Hướng nhìn của cô ta là đang nghiêng về phía thi thể, ánh mắt lộ rõ sự thương tâm. Kỳ Quân bắt gặp gương mặt ấy, là Thi Thi, liền đứng lên định bước ra thì cô ta đã vội đi.

Tại sao cô ta lại xuất hiện ở đây?

Hai ngày sau, đã tìm ra tên hung thủ sát hại người phụ nữ trung niên kia. Hắn ta là tên giao báo, vì bất gặp sơ hở của chủ nhà nên nổi lòng tham, vô tình bị phát hiện nên cố ý giết hại. Nhưng lần này cảnh sát vẫn không nhanh chân hơn, hắn ta đã chết, bên cạnh ghi dòng chữ “tội cướp của giết người” lại là do sát thủ hắc hoa gây ra.

Đứng trước máy chiếu của phòng chuyên án điều tra đặc biệt, Kỳ Quân đồng dạng nói: “Chúng ta luôn đi sau tên sát thủ hắc hoa này một bước. Dù những nạn nhân mà hắn sát hại đều mang tội giết người nhưng việc làm của hắn là trái pháp luật. Không biết động cơ ấy xuất hiện từ đâu, chúng ta phải mau mau tóm được hắn”

Thi Thi vừa từ ngoài bước vào thang máy, Kỳ Quân cũng chạy vội lại. Lại gặp nhau, nhưng cô gái này lúc nào ánh mắt cũng hướng về phía trước xa xăm vô định, không thêm liếc nhìn một ai xung quanh. Không nhận được, Kỳ Quân liền đánh tiếng nói: “Chúng ta thật có duyên”

Khí chất của Thi Thi toát lên thật lạnh người, sắc mặt không chút lay chuyển, trả lời: “Không những ở cùng một chung cư, còn ở chung khu chung lâu, gặp nhau thường là chuyện dĩ nhiên”

Kỳ Quân không thể nói gì thêm, đứng đó đợi thang máy mở cửa là bước ra. Nhìn Thi Thi bước về phòng của cô ấy, trong lòng Kỳ Quân có một cảm giác không sao tả nổi. Giờ tay định gọi cô nhưng đã không kịp, người đã vào trong nhà rồi.

Trời mưa to, ngôi nhà hoang không có mái, đội cảnh vệ đang đứng canh giữ hiện trường. Kỳ Quân bước vào, gỡ khăn trắng che thi thể nạn nhân xét qua một lượt, liền tiến tới hỏi pháp y là Dương Hạo, cậu ta về mặt nghiêm túc trả lời: “Suy đoán ban đầu, nạn nhân chết từ khoảng 12 giờ đến rạng sáng 3 giờ, trên mặt có vết bầm như bị đánh, trên bụng có hai vết thương do một vật nhọn đâm vào cách nhau 3 cm, sâu 4 cm, lượng máu rất ít. Hung khí là một chiếc kéo sắc nhọn. Còn phải giám định rõ một lần nữa”

Bên ngoài hiện trường là một bãi cát trắng, ngoài ra cỏ mọc xung quanh, nhà dân không có, nạn nhân lại là đàn ông hơn 50 tuổi, vẫn còn phong độ.

Kỳ Quân ngồi xổm xuống, suy đoán tình hình diễn ra giữa nạn nhân và hung thủ qua những gì nhìn thấy và được pháp y suy đoán. Rất có thể nạn nhân không chết do vết thương được thẩm định...

Thân là đội trưởng của đội hình sự, tổ chuyên án đặc biệt truy tìm sát thủ hắc hoa, lần này nhất định không để cho hắn qua mặt lần nữa. Kỳ Quân bắt đầu điều tra thân nhân và cuộc đời của người chết.

Nạn nhân là Phó Quang, 55 tuổi, nhà có vợ hiện đang hôn mê vì tai nạn và một người con trai riêng của ông với vợ lớn, người vợ hiện tại là vợ thứ hai. Người vợ thứ hai này có một cô con gái riêng, không sống cùng họ. Kinh tế rất khá giả. Theo điều tra, ông ta không thù không oán với bất kỳ ai trong công việc. Nhưng có một điểm đáng nói, về vấn đề tình cảm cá nhân, ông ta rất háo sắc, nghe nói đang theo một cô gái nào đó, nói một cách chính xác hơn là đang tranh giành một cô gái. Vẫn chưa xác định được cô ta là ai, tranh giành với ai.

Kỳ Quân bước về nhà sau một đêm thức trắng, ánh mắt lại hướng về cô gái hắc y là Thi Thi, cô ta cũng là bước vào cùng cậu.

Hành động của cô gái này thật kỳ lạ, cứ luôn trùng giờ với mình, chẳng lẽ là có duyên thật.

Kỳ Quân không nghĩ nữa, với vị trí của cậu, điều tra thân phận của một người là quá dễ dàng. Kỳ Quân liền âm thầm điều tra cô gái này, phát hiện ra một chuyện khiến anh không biết là nên vui hay buồn.

Cảm xúc thật hỗn loạn. Cô là Diệp Thi Thi, 26 tuổi, người Hoa quốc tịch Mỹ, tất cả đều trùng khớp với Thi Thi của cậu, hiện cô là nhà thiết kế trang sức.

”Vì yêu là nhớ

Vì yêu là mơ

Một lần gặp gỡ

Đã thấy đắm say một đời

Nhiều năm trôi qua cũng sẽ không phai pha”

Thi Thi, 13 năm rồi, cuối cùng em cũng về, anh đã chờ em đến phát điên rồi. Bây giờ em đã là một thiếu nữ xinh đẹp, có khí chất lẫm liệt. Nhớ năm xưa, em nói em muốn trở thành cảnh sát thật oai phong như ba của em. Cũng tốt, nhà thiết kế sẽ tốt hơn là cảnh sát như anh và ba của em. Nhưng... Hình như trong ánh mắt của em có điều gì đó rất đáng sợ, có còn là Thi Thi của anh hay không?

Kỳ Quân ngồi một mình ở quán cà phê, tiếng nhạc du dương tạm thời làm cậu quên đi mọi thứ. Thiên Quốc đang sau bước tới vở vai Kỳ Quân, chưa kịp ngồi xuống đã vội hỏi: “hôm nay rảnh hay sao lại có nhã hứng hẹn tôi tới đây?”

Kỳ Quân một lúc lâu cũng không hé miệng. Ngày thường dù có lạnh lùng thế nào thì cậu ta cũng đâu phải kiểu như thế này, huống gì lại là người hẹn mình ra đây. Thiên Quốc liền hất cằm, hỏi: “Có tâm sự à?”

Trong ánh mắt có chút buồn, có chút vui, nhìn vào cốc cà phê trên tay, Kỳ Quân trầm giọng, nói: “Cô ấy về rồi”

Thiên Quốc trong giây lát vẫn chưa biết “cô ấy” mà Kỳ Quân nói là ai. Nhưng thái độ này của Kỳ Quân khiến cậu phải lục lại trí nhớ, sắp xếp lại ký ức, suốt 28 năm nay, Kỳ Quân chỉ thân thiết với hai người con gái là Tuệ Vy và Thi Thi. Người cậu ta nói đương nhiên không phải Tuệ Vy rồi, còn Thi Thi, cô đã sang Mỹ đến nay cũng đã 13 năm rồi, chỉ là mối tình thời trẻ con, không lẽ cậu ta vẫn còn nhớ đến hay sao.

Thiên Quốc hỏi ngược lại “Cô ấy mà cậu nói là Thi Thi?”

Kỳ Quân gật gật đầu.

Thiên Quốc bật cười một cái rồi nói tiếp “Cậu vẫn chờ cô ấy à? Tôi cứ tưởng mối tình trẻ con ấy cậu quên lâu rồi chứ. Vậy tại sao cậu lại không vui?”

Kỳ Quân nhếch môi cười lạnh một cái, nói: “Cô ấy không tìm tôi, có lẽ vốn đã quên tôi từ lâu rồi”

Nhìn thấy sự buồn bã trong ánh mắt ấy, Thiên Quốc gieo thêm một tia hy vọng cho Kỳ Quân “Tại sao cậu biết cô ấy không tìm? Đã bao lâu rồi, cậu chưa về thăm nhà? Biết đâu cô ấy đến mà không gặp được cậu?”

Ánh mắt sáng như sao của Kỳ Quân ngược nhìn Thiên Quốc. Đúng rồi, đã lâu rồi mình chưa về thăm nhà, nhớ đâu cô ấy tới mà không gặp được, chú Phu là người kỹ lưỡng, sẽ không để người lạ có cơ hội vào nhà.

3. Chương 3: Chúng Ta Lại Hẹn Hò

Vừa lái xe vừa gọi về nhà, chú Phu bắt máy, Kỳ Quân liền vội hỏi: “Chú Phu à, mấy hôm nay có ai đến tìm cháu không?... Vậy à, cô ấy trông như thế nào... Cháu biết rồi, tạm biệt chú”

Kỳ Quân vui vẻ chạy vào chung cư, đứng trước cửa căn hộ của Thi Thi đợi, đến 9 giờ tối, vẫn chưa thấy cô ấy về. Nhận được điện thoại từ sở cảnh, Kỳ Quân lập tức chạy đi.

Một hình cảnh trong đội, cao lớn, khuôn mặt chữ điền, nghiêm giọng, nói: “Cô gái mà ông ta tranh giành lại là con gái riêng của người vợ thứ hai, người mà ông ta muốn tranh đó lại là con trai của ông ta. Cô gái này và cậu con trai của ông ta đã qua lại một năm rồi”

Kỳ Quân gật đầu, đồng dạng nói to to “Lập tức điều tra bọn họ, xin lệnh tạm thời không cho xuất cảnh, đến khi tìm ra hung thủ”

Kỳ Quân bước vào phòng, nhìn thi thể đang nằm kia, Dương Hạo bước tới, nói: “Nạn nhân đã uống một lượng thuốc an thần cực lớn, đã chết trước khi bị đâm, những dấu vết đó chỉ là ngẫu tạo, cậu quả là thiên tài, chỉ nhìn qua đã đoán đúng”

Kỳ Quân ôn nhu nói “Nhưng lần này lại chậm một bước rồi”

“Sao? Lại chậm à? Chúng ta điều tra với tốc độ như vậy, không lẽ vẫn sau hần”

Kỳ Quân gật đầu, nói: “Cậu nói xem, chúng ta làm việc phải có trình tự, còn hần, hần không bắt người, chỉ giết người”

Quả đúng như Kỳ Quân đoán, hung thủ là cậu con trai, vì hiềm khích xảy ra từ khi mẹ cậu bị ông ta và người đàn bà kia ép đến chết, nay lại tiếp tục giành người phụ nữ của con trai mình, âm mưu chiếm đoạt cô gái ấy ở căn nhà hoang. Vì oán hận, cậu con trai đã sát hại ông ta rồi đem xác đến căn nhà hoang ấy tạo chứng cứ giả. Khi tìm được sự thật, đến nhà thì hung thủ đã được sát thủ hắc hoa trói lại trên sàn nhà, bên cạnh có mảnh giấy ghi “ông ta đáng chết hơn”

Lần này tên hắc hoa ấy không giết hung thủ, không biết lí do là gì, điều này thật khiến Kỳ Quân đau đầu. Chỉ trong thời gian ngắn gần đây mới xuất hiện tên sát thủ này nên vẫn chưa thể suy đoán được hành động của hần.

Kỳ Quân về đến nhà đã là sáng của hai hôm sau, đứng trước cửa nhà Thi Thi, quyết định bấm chuông cửa. Bước ra với bộ đầm màu đen, trên cổ có đeo sợi dây chuyền bạc cổ ba lá, Kỳ Quân vui mừng kéo tay cô lại, ôm cô thật chặt.

Tên biến thái này dám đụng đến bốn cô nương!

Thi Thi thân thủ nhanh nhẹn, dứt khoát, liền giơ cao khuỷ tay giáng xuống vai Kỳ Quân, đưa gối lên thúc mạnh vào bụng cậu, nội lực rất mạnh, sát thương rất cao. Đau quá, Kỳ Quân nhắm mắt nhìn cô, Thi Thi nhìn anh như muốn giết người, nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt mà hỏi: “Anh muốn chết sao?”

Nói rồi cô quay lưng vào định đóng cửa thì Kỳ Quân vội gọi “Thi Thi”

Quay lại nhìn cậu, tại sao cậu ta lại biết tên mình. Đứng đó nghe Kỳ Quân tiếp tục nói: “Thi Thi, anh là Kỳ Quân, là Kỳ Quân”

Nghe đến hai chữ Kỳ Quân, ánh mắt Thi Thi khấn trương nhìn Kỳ Quân, trong phút chốc vẫn chưa tin, Kỳ Quân lại nói: “Em trở về liền đến tìm anh ở ngôi nhà cũ nhưng không gặp vì anh sống ở đây. Em biết không, anh đợi em 13 năm, cuối cùng cũng đã đợi được ngày em về rồi”

Trong hốc mắt của Thi Thi đọng lại nước mắt, cô ngân ngấn lệ, ánh mắt mất đi hăng, không còn đáng sợ, cô nói: “Kỳ Quân, anh là Kỳ Quân”

Thi Thi ôm cậu thật chặt, cô khóc vì xúc động sau bao năm xa cách.

Kỳ Quân cũng ôm cô thật chặt để thỏa đi sự nhớ nhung, thỏa đi khoảng trống suốt bao nhiêu năm.

Sau khi vào nhà cô, hai người ngồi ở sofa để ôn lại chuyện cũ và hỏi thăm về cuộc sống. Kỳ Quân vui vẻ nhìn cô bằng ánh mắt yêu thương, nói “Nhớ lúc nhỏ em nói sau này lớn lên sẽ trở thành nữ hình cảnh, sao lại trở thành nhà thiết kế?”

Thi Thi khép lại nụ cười, ánh mắt hơi buồn, cô nói: “Sau khi sang Mỹ, em đã không còn ý nghĩ đó nữa”

Kỳ Quân thấy được sự thay đổi trên khuôn mặt của cô khi nhắc đến vấn đề này, cậu muốn biết đã xảy ra chuyện gì với cô, liền hỏi “Tại sao? Đã xảy ra chuyện gì với em?”

“Sau khi sang Mỹ không lâu, công ty của mẹ em bị đối thủ chơi xấu, gặp vấn đề, ba em bị hãm hại trong việc tội phạm trốn thoát, cảnh sát điều tra kết luận ba em là người có tội, đã thả tội phạm ấy đi. Ba em cả đời trung thành với nghề vậy mà... Em không tin vào công lý, không bao giờ muốn làm cảnh sát”

Càng nói càng tỏ ra sự tức giận, trong giọng nói của Thi Thi có chứa sự oán hận về công lý.

Kỳ Quân cùng Thi Thi vui vẻ bước vào nhà hàng của Thiên Quốc ăn tối. Lúc này Thiên Quốc đang ngồi trong phòng làm việc của mình an nhàn xem báo cáo tài vụ của tháng thì điện thoại reo. Thấy số của Kỳ

Quân, cậu bắt máy “Hôm nay tôi không có thời gian để ngồi nhìn cậu ủ rũ u sầu đâu nha anh cảnh sát... Sao, bất ngờ dành cho tôi? Tôi thì làm gì có việc để phải bất ngờ chứ... Được, tôi xuống ngay”

Thiên Quốc từ xa đi tới đã nhìn thấy cô gái ngồi bên cạnh Kỳ Quân, quả thật rất xinh đẹp. Cô mặc chiếc đầm ngắn màu đen để lộ chiếc cổ thon dài, làn da trắng hồng, dáng người rất chuẩn, thậm chí phán một câu “Kỳ Quân cậu kiếm đâu ra một cô nàng còn xinh đẹp hơn cả Tuệ Vy thế kia”

Vừa tới bàn ăn, cậu đã hỏi “Sao? Bất ngờ mà cậu nói là chuyện gì?”

Kéo ghế ngồi xuống, liếc nhìn Thiên Quốc, nhướn mày hỏi: “Cô gái này là ai vậy?”

Kỳ Quân nhếch miệng cười, nói: “Là Thi Thi đấy”

Thiên Quốc ngay lập tức quay người về phía của Thi Thi, tỏ ra sự ngạc nhiên đến tột cùng. Là Thi Thi? 13 năm trước, chỉ là một cô bé có nụ cười tỏa nắng, hồn nhiên, trong sáng, nay đã là một cô gái xinh đẹp khí chất ngời ngời như thế này sao. Quả thật là thời gian có thể biến hóa mọi thứ, chớp mắt một cái, họ đã về bên nhau rồi.

Thiên Quốc cười một cái với cô, hỏi: “Thi Thi, em có nhớ anh là ai không?”

Thi Thi mỉm cười, nhỏ nhẹ trả lời “Nếu gặp ngoài đường, em sẽ không nhận ra, nhưng trước khi đến đây, Kỳ Quân đã nói cho em biết là đến chỗ Thiên Quốc. Cũng như anh và Kỳ Quân, đã gặp em ở chung cư, nhưng hai người lại không nhận ra”

Khẩu ngữ cũng thay đổi!

Thiên Quốc nhớ lại buổi sáng ở chung cư lần trước, ánh mắt Kỳ Quân nhìn cô gái mặc đồ đen, không ngờ đó là Thi Thi.

Đưa Thi Thi về nhà, trước khi vào, Kỳ Quân kéo tay cô lại, nói: “Chúng ta lại hẹn hò nhé”

Thi Thi ngược nhìn cậu, nở ra một nụ cười không chút đắn đo liền gật đầu.

Cuối cùng thì cây cổ thụ ngàn năm cũng đã nở hoa. Chỉ có Thi Thi mới làm được điều này, mới khiến cho Kỳ Quân lòng đầy hạnh phúc.

Từ đồn cảnh sát trở về, Kỳ Quân tắm rửa xong tính nấu mì ăn thì có tiếng chuông cửa. Là Thi Thi. Cô dơ hộp sủi cảo lên trước mặt Kỳ Quân, cười tươi mà nói: “Ta đa... Em canh đúng giờ để đem qua cho anh đấy”

Kỳ Quân cười tươi, nụ cười hiếm ai thấy này của cậu. Vào trong nhà, ngồi trò chuyện được một lát thì lại có tiếng chuông. Là ai đây, hôm nay thật náo nhiệt.

Tuệ Vy hai tay cầm hai bịch đồ lớn, cười với Kỳ Quân rồi nói: “Kỳ Quân, em đi siêu thị mua cho anh ít đồ ăn, để khi đói có cái mà ăn. Anh cứ ăn mì gói là không tốt chút nào”

Vừa nói Tuệ Vy vừa bước vào trong, nhìn thấy Thi Thi đang ngồi ở bàn ăn nhìn ra, không khỏi ngạc nhiên, Tuệ Vy thu lại nụ cười, dừng bước. Kỳ Quân đóng cửa xong đi tới cầm hai bịch đồ lớn mà Tuệ Vy đang xách, đi về phía bàn ăn, cậu ôn nhu nói với Tuệ Vy “Em tới đây đi”

Tuệ Vy và Thi Thi nhìn nhau, Kỳ Quân quay sang nói với Thi Thi trước “Thi Thi, em còn nhớ Tuệ Vy không? Cô ấy là Tuệ Vy”

Tuệ Vy nghe thế liền tươi cười chạy tới chỗ Thi Thi, cầm tay cô, nói “Thi Thi, là cậu thật sao, cậu về từ bao giờ”

Thi Thi đương nhiên là nhớ rồi, lúc nhỏ cô và Kỳ Quân, cùng Thiên Quốc với Tuệ Vy là bốn người chơi thân với nhau.

Thế mà thời gian qua đi, mọi thứ đều thay đổi, ngay cả bản thân cô cũng nhận thấy mình thay đổi hoàn toàn. Nhưng tại sao những con người này lại làm cô không thể nào vui được, bọn họ sau khi trưởng thành đều rất hoàn mỹ về vẻ ngoài, thay đổi rất nhiều về khuôn mặt, nhưng không thay đổi một chút nào về tính cách.

Thi Thi ngày xưa là người như thế nào cô cũng không còn nhớ rõ nữa rồi. Trong ký ức, cô sẽ rất vui vẻ khi gặp bọn họ, nhưng hiện giờ, cô không biết nên phản ứng như thế nào.

Thi Thi gượng cười, nói: “Tôi về được hai tháng rồi”

4. Chương 4: Anh Tin Vào Em

Ngồi vẽ chẳng chịt những bông hoa màu đen nho nhỏ trên giấy, ti vi trong văn phòng chiếu kênh thời sự, là một vụ án giết người. Nạn nhân là một bé gái 9 tuổi, được phát hiện ở bãi đất trống của công trình xxx. Các đồng nghiệp của Thi Thi xôn xao bàn tán về vụ việc, ánh mắt sắc lạnh tỏa ra sự thương tâm của Thi Thi đổ dồn vào ti vi nhìn nạn nhân.

Nạn nhân được xác định là học sinh của trường tiểu học xy, tên Vương Thanh, 9 tuổi, gia đình nghèo khó, nhưng cũng đủ ăn đủ mặc, cha là công nhân, mẹ là tạp vụ.

Dương Hạo trầm giọng, trong giọng nói có chút thương tâm, khác hẳn với mọi ngày “Nạn nhân mất máu quá nhiều, không có vết thương tích nào ngoài việc mất đi một quả thận”

Kỳ Quân nghe đến đó liền sững sốt đầy thương tâm, dường như hiểu ra lý do cô bé chết. Hung thủ thật nhẫn tâm!

Lúc này là ban trưa, trời nắng chói chang, Thi Thi đứng ở trước đường cảnh giới được cảnh vệ canh giữ ngay bãi cát của công trình, nơi phát hiện ra xác nạn nhân. Nhìn thi thể của cô bé, Thi Thi nắm chặt hai lòng bàn tay lại.

Đúng lúc Kỳ Quân bước tới cùng với một số người, bọn họ đưa thi thể nạn nhân về trụ sở. Từ xa Kỳ Quân đã nhìn thấy Thi Thi mặc bộ đồ đen lẩn trong đám đông người đứng xem kia, thấy thái độ ẩn khuất của Thi Thi nhìn thi thể. Đây là lần thứ hai cô xuất hiện ở hiện trường mà Kỳ Quân phát hiện, cậu vờ như không thấy cô, đi đến dọn dờ vài tên hình cảnh cấp dưới. Quay ra đã thấy cô bỏ đi.

Kỳ Quân lấy điện thoại ra gọi liền cho Thi Thi hỏi cô đang làm gì. Thi Thi cứ tưởng là Kỳ Quân không thấy nên nói dối “Em đang ngồi vẽ phát thảo ở văn phòng, có việc gì sao anh lại hỏi thế?”

Kỳ Quân trầm giọng nói “À, anh tính hẹn em đi ăn trưa”

Thi Thi từ chối vì công việc. Ánh mắt của Kỳ Quân đượm buồn, lòng đang hoài nghi về Thi Thi. Tại sao cô ấy lại nói dối, tại sao lại xuất hiện ở hiện trường, tại sao lại có ánh mắt đó???

Chuyện này tạm thời Kỳ Quân gác sang một bên để chuyên tâm điều tra vụ án này, trả lại công bằng cho nạn nhân.

Điều tra ở tất cả các bệnh viện đều không có ca phẫu thuật cắt ghép thận nào có tên của nạn nhân. Theo điều tra bên phía ba mẹ của nạn nhân, bé gái không hề có vấn đề về thận, chuyện ghép cho cháu bé là không thể xảy ra. Khả năng có thể xảy ra nhất là bị bắt lấy nội tạng phi pháp.

Ngồi ăn tối cùng Kỳ Quân, Thi Thi trông thấy cậu đang tập trung suy nghĩ về vấn đề gì đó liền đánh tiếng hỏi: “Anh đang nghĩ về chuyện gì mà tập trung vậy?”

Kỳ Quân nhìn Thi Thi một lát, thở dài rồi nói: “Anh đang điều tra một vụ trẻ em bị bắt lấy nội tạng mà thời sự đã đưa tin”

Thi Thi lại hỏi: “Anh tìm ra manh mối chưa?”

Kỳ Quân lắc đầu, Thi Thi lại an ủi, trong đó có phần gợi ý “Nạn nhân còn nhỏ, không thù không oán với bất kỳ ai, anh nên điều tra người xung quanh cô bé, đặc biệt là gia đình bạn thân nhất của cô bé”

Kỳ Quân lặp lại bốn chữ “gia đình bạn thân” trong vô thức rồi ngược nhìn Thi Thi, cả hai đồng thanh “rất có thể họ vì con của mình mà làm chuyện này với nạn nhân, bệnh viện tư nhân của bọn họ hoặc tại gia”

Kỳ Quân nhìn Thi Thi ánh mắt vui mừng, nói: “Anh vẫn chưa thể nghĩ đến vấn đề này, cảm ơn em, Thi Thi”

Nói rồi Kỳ Quân vớ vội chiếc áo khoác chạy đi. Thi Thi ngồi nhìn cậu, chưa đầy 30 giây đã ra khỏi nhà. Ánh mắt của cô trùng xuống như có điều gì đó.

Cả đêm chia lực lượng ra điều tra khẩn cấp để không bị hắc hoa phỏng tay trên. Đêm hôm đó, Thi Thi dõi theo Kỳ Quân nhưng không để bị phát hiện. Cô thấy Kỳ Quân tận tâm tận lực với ngành, liền không nhịn được mà nói một mình “Anh có biết không, ba em cũng từng như anh, nhưng lại...”

Thi Thi biết chắc là Kỳ Quân sẽ điều tra ra được, vì cậu có biệt tài, nhìn qua hiện trường và vết thương của nạn nhân, liền có thể phát họa ra viễn cảnh ngay trong đầu. Nhưng pháp luật chỉ tin vào chứng cứ, không tin vào phán đoán, không dựa vào trực giác.

Đêm qua Kỳ Quân không về, Thi Thi liền làm một bữa cơm thịnh soạn đem đến cục cảnh sát cho cậu. Vừa bước vào phòng của đội hình sự tổ chuyên án đặc biệt nói tìm Kỳ Quân, cả phòng nháo nhào lên vì đây là lần đầu tiên có một cô gái xinh đẹp như vậy đến tìm đội trưởng. Kỳ Quân từ ngoài bước vào, các hình cảnh liền chạy tới mỗi người đùa một câu.

Kỳ Quân bước tới chỗ Thi Thi đang đứng, cười với cô rồi hỏi: “Sao em lại tới đây?”

Thi Thi gờ cà mơn lên lắc lư, nói: “Mãi đến sáng nay cũng không thấy anh về, em làm cơm đem đến cho anh”

Sau khi Thi Thi ra khỏi cục cảnh sát, hình cảnh đã tìm được hung thủ sát hại đứa bé theo lối điều tra mà cô đã gợi ý. Kỳ Quân còn đang thần phục, không biết vì sao Thi Thi lại có thể suy đoán được. Ra lệnh xuất phát bắt giữ hung thủ đang bỏ trốn thì Kỳ Quân nhận được tin hung thủ đã mất tích.

Cả ngày hôm đó, đội hình cảnh chia nhau ra tìm kiếm, chặn hết ở cảng, hàng không và phối hợp với bên giao thông để kiểm tra.

Vẫn không thấy tung tích của tên hung thủ.

Đêm hôm đó, Kỳ Quân ra lệnh cho đội hình cảnh trở về nhà để nghỉ ngơi. Cậu biết được là lại chậm một bước. Đoán được điều đó, Kỳ Quân tự mình lái xe đến nhà hung thủ một lần nữa. Trên đường đi, nhận được tin sát thủ hắc hoa lại gây án ở biệt thự 558, đường zzz... Đó là nơi ở của tên hung thủ tàn nhẫn kia.

Trên sân nhà là một tên đàn ông bị mất quả thận. Được xác nhận, đúng là cha của Tiểu Vy, bạn thân của Vương Thanh. Ông ta là trưởng khoa ngoại của bệnh viện Z. Bệnh viện Z là của gia đình ông ta. Ông đã dùng thận của Vương Thanh để cứu con gái mình, trong lúc đó Vương Thanh sức khỏe yếu, lại mất máu quá nhiều, tên hung thủ vứt xác đến công trường. Tờ giấy bên cạnh có dòng chữ “mạng đền mạng”

Kỳ Quân ngồi trong một quán rượu, ăn thịt nướng uống vài chén. Thiên Quốc đi tới, ngồi bên cạnh cậu, vỗ vào vai, nói: “Sao không tới nhà hàng tôi để tôi tặng doanh thu”

Kỳ Quân liếc nhìn Thiên Quốc một cái, rồi cuối xuống uống tiếp, biết Thiên Quốc đùa nên nói: “Lương của tôi không đủ để đáp ứng doanh thu cho cậu nổi đâu”

Thiên Quốc cười cười, nhìn cậu uống như thế này, một là công việc, hai là ái tình. Thiên Quốc đoạt ly rượu trên tay Kỳ Quân, uống một ngụm rồi hỏi: “Lại hẹn tôi ra để ngồi ngắm cậu à, có chuyện gì, nói đi”

Kỳ Quân trầm giọng nói: “Cậu nói xem, tên sát thủ kia hẳn muốn gì, tại sao cứ giết tội phạm của cảnh sát, hẳn có biến thái hay không chứ”

Thiên Quốc cau mày, lý giải lại lời Kỳ Quân nói “Ý cậu, không biết là tên sát thủ kia giết người vì động cơ gì, khi những tên tội phạm hẳn giết không liên quan gì đến hắn?”

Kỳ Quân lắc lắc ly rượu trên tay, im lặng không nói gì, tỏ ra sự đồng tình với ý của Thiên Quốc. Thiên Quốc lại tiếp tục nói “Hắn giết tội phạm mạng đền mạng, điều tra vụ việc chuẩn xác, không hề lầm lẫn dù một lần, luôn đi trước cảnh sát các cậu, cậu nghĩ là biến thái sao?”

Thi Thi không ngồi trong nhà mà đứng trước cửa chờ Kỳ Quân trở về. Đã khuya rồi, theo lý mà nói, không có vụ án thì Kỳ Quân sẽ về rất sớm. Nhưng có lẽ, hôm nay cô hiểu được, vì sao giờ này cậu vẫn chưa về.

2 giờ sáng...

Kỳ Quân trở về, trong người có hơi men nồng nặc, quả thật đã uống say nhưng cậu vẫn đủ tỉnh táo để tự mình về nhà.

Nhìn thấy Thi Thi đứng trước cửa phòng, cậu cười kiêu của người say, ôm lấy cô. Khi say, con người ta trở nên nặng hơn bình thường. Thi Thi dìu cậu vào phòng, không nói không hỏi gì, cô tháo giày, cởi áo khoác ra, lau người cho cậu.

Bàn tay trắng nõn, thon dài đang lau tới cổ thì bị cậu chụp lấy. Kỳ Quân nói trong cơn say “Thi Thi, anh lại chậm hơn rồi, anh không thể thua hần, không thể để hần làm càng như vậy, không thể...”

Thi Thi nhìn cậu, nhẹ giọng nói “anh không thua, chỉ là... Em xin lỗi”

Trong lúc Kỳ Quân vẫn chưa ngủ nên đã nghe thấy lời nói đó của cô. Thi Thi cúi xuống, áp đôi môi nhỏ lên môi cậu hôn nhẹ một cái. Vừa buông ra đã bị Kỳ Quân vòng tay lại ôm chặt. Mơ mơ màng màng mở mắt ra nhìn, gương mặt của Thi Thi đang nhìn mình, Kỳ Quân nói một câu khiến cô không khỏi khó hiểu “Thi Thi, anh tin vào công lý, anh cũng tin vào em”

Dứt lời, tay Kỳ Quân rơi xuống, cậu ngủ thiếp đi không còn hay biết gì. Thi Thi vẫn ngồi đó suy nghĩ về câu nói của cậu.

5. Chương 5: Niềm Tin Ấy Đâu Rồi

Mấy hôm nay Thi Thi bận rộn ở công ty, ban đêm thì phải làm việc nên Kỳ Quân không gặp được. Anh bèn tìm đến công ty của cô để thăm và tạo sự bất ngờ.

Nhân viên của công ty đá quý thời trang Thiên Đường đa số là nữ. Nhìn thấy một chàng trai có gương mặt sắc cạnh, vóc dáng hoàn mỹ, vừa vào tới đại sảnh đã thu hút ánh nhìn của đám sắc nữ của công ty này.

Nữ lễ tân chớp chớp mắt nhìn cậu như không muốn rời, Kỳ Quân lên tiếng hỏi phòng làm việc của Thi Thi. Nữ lễ tân không trả lời mà còn lắc người qua lắc người lại không chút ý tứ, nói: “Người đâu mà đẹp trai, giọng nói lại hay chết người như thế”

Kỳ Quân ho khan một tiếng, hỏi lại phòng làm việc của Thi Thi, cô này mới đưa tay chỉ lên trên “Lầu ba, phòng thiết kế bên trái”

Khi Kỳ Quân đi rồi, nữ lễ tân này mới hoàn hồn, với tay theo gọi Kỳ Quân nhưng không kịp. Cô bối rối lo sợ “Chết rồi, chết rồi, phòng bên trái là phòng riêng của Thi Thi, cô ấy không cho ai vào đâu. Mình gây tai họa rồi, làm sao đây”

Kỳ Quân gõ cửa nhưng không thấy phản hồi. Xoay nắm cửa mở ra, không thấy ai nên mạo muội bước vào trong. Một phòng khá rộng, chỉ có một bàn làm việc, bố trí rất đơn giản.

Ngồi đợi cô ở sô pha, Kỳ Quân vô tình nhìn thấy một tờ giấy trên bàn làm việc rơi xuống. Bước tới nhặt lên, bỏ vào chồng giấy trên bàn thì nhìn thấy bản vẽ chằng chịt hoa nhỏ màu đen mà hôm trước cô vẽ đã để trên chồng giấy đó.

Chẳng phải đây là kí hiệu của...

Nghe tiếng nắm cửa xoay, Kỳ Quân lập tức bỏ giấy xuống, vội đứng xoay người ra cửa sổ, xuyên qua lớp thủy tinh, cậu nhìn ra bên ngoài.

Thi Thi bước vào, nhìn thấy tấm lưng quen thuộc kia, cô sững sờ người. Liền liếc qua bàn làm việc hướng về phía chồng giấy kia, thở phào nhẹ nhõm khi không thấy tờ giấy mà cô vẽ hoa nằm bên trên.

Thi Thi lấy lại bình tĩnh, cô nhẹ giọng hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Kỳ Quân quay người lại, nhìn cô một lúc, vội cười rồi trầm giọng nói: “Anh nhớ em”

Câu nói này nghe rất dễ chịu, Thi Thi đứng đó vẫn cười, còn Kỳ Quân trong lòng như lửa đốt, hi vọng đây chỉ là sự trùng hợp.

Xuất hiện ở hiện trường xảy ra án mạng, ánh mắt phần nộ, nói dối, xin lỗi, kí hiệu của hắc hoa, loại hoa này được vẽ rất lạ, không thể nào, Thi Thi, không phải đâu, Thi Thi...

Kỳ Quân ngồi trước chiếc máy vi tính trong phòng làm việc, suy nghĩ một lúc, rồi bắt đầu gõ phím tìm kiếm gì đó. Hiện ra trên màn hình là các vụ án mạng xảy ra bên Mỹ, cũng rất giống như tên hắc hoa gây ra dạo gần đây. Cả người toát ra mồ hôi lạnh, Kỳ Quân tựa vào lưng ghế, hai mắt nhắm lại, đầu ngược lên.

Thời gian cũng trùng khớp...

Không lẽ sát thủ hắc hoa là cô ấy?

Lòng Kỳ Quân rối như tơ vò, anh quyết định không để Thi Thi dần thân vào tội ác đó nữa.

Ba giờ sáng, tại một ngôi nhà ở phố Tây Thành, ngày 24 tháng 12... Một vụ án mạng xảy ra. Có năm nạn nhân bị sát hại, đều là nữ.

Kỳ Quân nửa đêm nhận được tin liền nhanh chóng đến hiện trường. Trước khi ra khỏi chung cư, cậu thấy một nữ nhĩ mặc đồ đen bước vào chiếc xe hơi phía trước. Không còn xa lạ với dáng người này nữa, cũng không thể nào không nhận ra chiếc xe hơi ấy là của Thi Thi.

Kỳ Quân lái xe mà trong lòng nóng như thiêu đốt. Anh chắc chắn là cô đến hiện trường vụ án để tìm ra chứng cứ rồi sát hại hung thủ.

Nhưng tại sao cô ấy lại biết tin?

Trước khi bước vào hiện trường, Kỳ Quân nhanh chóng dặn dò cảnh vệ không cho bất kỳ người không liên quan nào lại gần đường cảnh giới.

Kỳ Quân liếc ra ngoài trước khi vào, thấy Thi Thi đang đứng ở đằng xa xa cạnh chiếc xe của cô.

Thi Thi đứng nơi này ngược nhìn lên trên lầu, nơi ánh đèn điện chiếu sáng rực. Cô nhìn xung quanh thấy không ai để ý, liền lấy đà trèo qua tường để vào trong sân. Quan sát thấy cây bằng lăng cao to, cô leo lên, nhảy tới ban công ngoài cửa sổ. Cửa sổ mở toang không đóng nên có thể thuận lợi đứng ngoài nhìn vào.

Căn phòng vấy lên một mùi máu tanh nồng, có cả mùi của ám dục được khử bằng nước hoa. Tất cả trộn vào tạo nên một mùi cực kỳ khó chịu.

Kỳ Quân dò xét căn phòng, nhìn thấy cái bóng bị ánh đèn chiếu, cậu bước tới đóng cửa sổ, kéo rèm che lại, trong đầu lại không tập trung “Thi Thi, dừng lại đi”

Mãi đến sáng, lanh quanh những khu vực xung quanh đó vẫn không có vết tích gì. Kỳ Quân phát hiện ra Thi Thi đang bước vào xe, cậu cũng lái xe đi theo. Đến cuối đường Phố Tây là một con đường dốc cao, vào thời tiết mùa đông ẩm ướt như hiện tại rất dễ trơn trượt. Thi Thi xuống xe, cuối người nhìn xuống đường ở phía trước rồi đi từ từ theo dấu vết đó vào một con hẻm. Kỳ Quân chạy lại xem, là vết máu...

Theo dõi hành tung của Thi Thi, cô bước vào căn nhà gỗ nhỏ. Thi Thi bước vào trong được một lúc thì ra khỏi nơi đó. Lúc này Kỳ Quân mới đi vào, là một người thanh niên, dáng người cao, ăn mặc lịch sự nằm bất động dưới sàn nhà, mất máu khá nhiều nhưng vẫn còn hơi thở. Kỳ Quân lập tức gọi điện cho cứu thương tới và đội hình cảnh tới.

Kỳ Quân chạy theo hướng của Thi Thi nhưng không kịp. Cậu quay về lại căn nhà gỗ.

Trong lúc dò xét, Kỳ Quân nhìn thấy trên bàn có tờ giấy của hắc hoa để lại ghi “tội thác loạn giết người”

Đập mạnh tay xuống bàn, bình trà trên bàn cũng rung chuyển vì lực tay quá mạnh. Ánh mắt giận dữ nhưng đầy đau khổ của Kỳ Quân nhìn vào tờ giấy này, cậu nắm chặt lòng bàn tay lại khiến gân xanh nổi lên.

Trở về nhà, Kỳ Quân gặp Thi Thi trong thang máy, anh không nói chuyện với cô. Thấy lạ, Thi Thi hỏi: “Kỳ Quân, hôm nay anh bị làm sao thế?”

Nhìn khuôn mặt này, quả thật cô ấy không phải là người mà trước đây anh yêu thương nữa rồi. Anh không biết phải làm sao để đối diện với sự thật này. Cố kiềm nén, anh thở dài chậm rãi, trầm giọng nói: “Chuyên án của anh đang truy tìm tên sát thủ hắc hoa, những người hắc giết đều là tội phạm hình sự. Hắc lại vừa gây án nữa rồi”

Thi Thi thở dài rồi nói để an ủi cậu “rồi sẽ bắt được thôi, anh đừng nghĩ nhiều quá”

Kỳ Quân nhìn Thi Thi, ánh mắt thoáng buồn, trong giọng nói có sự giấu cợt “Sẽ bắt được... Sẽ bắt được”

Em nói sẽ bắt được thôi. Em nói đi, anh phải làm sao đây? Anh sẽ là người chính tay bắt em, hay em đang nghĩ anh mãi mãi sẽ không bao giờ bắt được em hả Thi Thi?

Kỳ Quân bước ra khỏi thang máy đi thẳng một mạch đến căn hộ của mình, Thi Thi thấy thái độ kỳ quặc đó, không hiểu chuyện gì đã xảy ra với anh.

Bước về phòng, Thi Thi nhận được tin hiệu từ laptop, cô mở ra, là cuộc gọi của một kẻ giấu mặt, giới tính nữ, mặc đồ đen.

Giọng nói từ bên kia phát ra rất cứng rắn, rất rõ ràng nhưng lại vô cùng nhẹ nhàng.

“Thi Thi, cô biết tin gì không? Anh chàng đội trưởng đội cảnh sát, người yêu của cô, anh ta đang nghi ngờ cô chính là tên sát thủ mà bọn họ đang truy tìm đó”

Nói rồi cô ta tắt cuộc gọi. Thi Thi bây giờ mới hiểu tại sao thái độ của Kỳ Quân lại như vậy. Cô mở cửa bước lại phòng của Kỳ Quân, chỉ đứng trước cửa mà không hề bấm chuông, không hề gõ cửa.

Cô ngồi bên ngoài, tựa lưng vào cửa. Cô không biết rằng, Kỳ Quân cũng đang ngồi tựa vào cửa ở bên trong, nội tâm đang hỗn loạn lên vì cô.

Thi Thi, tại sao em lại làm thế? Những lời em nói, em không tin vào công lý, đó là sự thật sao? Điều gì khiến em phải trở thành sát thủ giết người máu lạnh như vậy?

Kỳ Quân, anh đang nghi ngờ thân phận của em sao? Những lời anh nói lúc nãy, là cố tình nói với em sao?

Kỳ Quân đứng lên, cô cũng đứng lên, cậu mở cửa định đi đến phòng cô thì lại thấy cô đã ở trước mắt. Ánh mắt bọn họ giao nhau, trong đó là sự xa cách vô định. Thi Thi đang cố nhìn ánh mắt của Kỳ Quân như muốn nói “anh đã nói là sẽ tin vào em, bây giờ niềm tin ấy đâu rồi”

Kỳ Quân ôm chặt lấy cô, trong giọng nói có chút đau thương, trách móc “Tại sao, tại sao em lại quay về đây, tại sao lại quay về đây? Em quay về hoàn toàn không phải vì anh, đúng không?”

Thi Thi buông cậu ra, con người đen lầy đang nhìn Kỳ Quân xa xăm khó đoán, cô gật đầu ừm một tiếng.

Kỳ Quân cười lạnh một cái, quay lưng về phía cô, không cho cô thấy được vẻ vô dụng của mình lúc này.

Thi Thi đưa tay ra nắm lấy tay Kỳ Quân như thể không muốn cho cậu bước vào. Cô lí nhí giọng, nói: “Em về là có mục đích khác, khi nào chưa hoàn thành, em sẽ không thể nói”

6. Chương 6: Chuyên Viên Tâm Lí Tội Phạm

Kỳ Quân cười trong vô vọng, lặp lại câu nói của cô “Khi nào chưa hoàn thành, em sẽ không thể nói”

Kỳ Quân quay người lại, lớn giọng “Không thể nói hay là không dám nói”

Thi Thi nhếch môi cười, ánh mắt sắc lạnh lại hiện lên, cô trầm giọng một cách đáng sợ, nói: “Anh đã không còn tin em, em cũng không còn gì để nói”

Kỳ Quân thấp giọng, nhìn thẳng vào đôi mắt khó đoán kia, đặt hai tay lên vai cô, nói: “Thi Thi, em dừng lại đi, được không? Anh không muốn... Anh không muốn người anh bắt lại là em... Anh không muốn tên sát thủ máu lạnh đó lại là em”

Thi Thi trước khi bỏ đi còn khiêu khích Kỳ Quân một câu “Dừng lại? Là anh đang nghi ngờ em, chẳng phải sao? Nếu giỏi, anh hãy tìm ra chứng cứ để truy bắt em, sát thủ hắc hoa”

”Từng khoảng cách cứ lớn dần

Vậy mà ta chẳng còn tha thiết để bận tâm

Người từng thương sao bỗng xa lạ quá

Vờ không quen

Chẳng dám nhìn nhau, vội đi mau”

Kỳ Quân nhìn cô bước đi trong sự tuyệt vọng. Điều gì đang xảy ra thế này. Người mình yêu nhất lại là người mình đang truy bắt. Suốt 13 năm qua, người mình chờ đợi lại là tên sát thủ giết người máu lạnh.

Sáng hôm sau, Kỳ Quân được gọi lên phòng của cấp trên là Lục Thương. Nhìn dáng vẻ uy nghiêm, rất khó thân thiện của Lục Thương, không ai ngờ ông lại vô cùng coi trọng và chiều cố cho Kỳ Quân.

Sau khi ngồi xuống, uống một ngụm trà rồi hỏi Lục Thương có việc gì. Lục Thương nghiêm giọng “Sáng mai chúng ta sẽ chào đón đội chuyên án sát thủ hắc hoa bên NY để cùng phối hợp điều tra”

Đương nhiên khi nghe vậy, phản ứng của Kỳ Quân đầu tiên là ngạc nhiên, liền hỏi: “Bên NY cũng đã về đây?”

Lúc này Lục Thương mới đứng lên lấy công văn vừa được chuyển đến sáng nay đưa cho Kỳ Quân xem.

“Đội điều tra chuyên án đặc biệt của bộ công an Wale*”

“Đúng vậy, còn có chuyên viên nghiên cứu tâm lý tội phạm của bộ công an NY. Ngày mai họ sẽ xuống máy bay, chúng ta sẽ phái người tới đón họ”

(*Wale là tên của cục cảnh sát bên Mỹ do tui nghĩ ra chứ không có thật, những địa danh cũng là tự đặt nhé)

Cửa thang máy chung cư mở ra, Kỳ Quân nhìn thấy Thi Thi ở trong, cậu bước vào. Không khí có chút ngột ngạt khi cả hai đều không đoái hoài đối phương. Kỳ Quân ho khan một tiếng, ôn nhu nói: “Đội điều tra bên Mỹ cũng về đây, em có thể vì anh mà dừng lại được không?”

Thi Thi nhếch môi cười. Cửa thang máy mở ra, cô đi sau Kỳ Quân. Cậu dừng lại làm bước chân của cô dừng đột ngột suýt ngã. Kỳ Quân xoay người lại, nhìn Thi Thi, tâm tình giờ đây rất khó chịu, rất đau khổ. Kỳ Quân nói: “Dù em là sát thủ hắc hoa hay là Thi Thi, anh vẫn yêu em. Nhưng chính anh sẽ là người bắt em chịu tội”

Thi Thi nhìn Kỳ Quân, thần sắc lạnh nhạt, nói: “Vốn dĩ là anh không tin em, ngày mai mọi chuyện sẽ chấm dứt, mối nghi ngờ của anh cũng chấm dứt. Bây giờ chính miệng em nói, em không phải sát thủ hắc hoa, anh có tin em không?”

Kỳ Quân muốn chọn cách tin cô, nhưng những điều cô làm thì sao đây. Anh lại trầm giọng hỏi: “Vậy em giải thích sao về những kí hiệu mà em vẽ ra, những lần em xuất hiện ở hiện trường, gần đây nhất là ngôi nhà gỗ phía Tây Thành?”

Thi Thi cười nhạt, trong lòng vấy lên sự đau thương, cô nói: “Vậy là anh không tin em. Ngày mai em sẽ cho anh một bất ngờ”

Kỳ Quân lo sợ cô lại làm chuyện gì nên vội hỏi: “Em định làm gì?”

Thi Thi không trả lời, cứ thế mà bỏ vào trong nhà.

Sau khi được đón ở sân bay, đội điều tra của Wale đến đây gồm có bốn người, ba nam và một nữ. Năng lực của bọn họ rất giỏi. Sau khi được đưa thẳng đến cục cảnh sát Thành phố trung ương, bọn họ cùng vào trong phòng hội nghị để ra mắt giới thiệu một chút rồi vào đề tài luận.

Giới thiệu xong, Jenifer nữ cảnh sát da trắng tóc vàng xoăn, toát ra một vẻ rất uy nghiêm đứng lên nói: “Xin hãy chờ một chút, vị chuyên viên nghiên cứu tâm lý tội phạm của chúng tôi đang trên đường tới, cô ấy rất đúng giờ nhưng có lẽ là hôm nay vì chuyện gì đó”

Một cô gái mặc thường phục mở cửa bước vào. Cô mặc áo sơ mi trắng, khoác ngoài là chiếc áo da màu đen, quần da ôm sát màu đen bóng loáng tôn lên đôi chân thon dài của cô. Mang đôi giày cao gót 3 phân, sải bước đi rất thoải mái và nhẹ nhàng. Cô tỏa ra một khí chất rất mạnh mẽ, đầy sức sống. Gương mặt tuy lạnh nhưng nhìn lâu rất đẹp, rất thu hút, tóc dài đen nhánh được buộc cao gọn gàng, buộc luôn cả mái. Ánh mắt sắc bén như thấu được mọi việc, luôn nhìn thẳng về phía trước.

Đội hình cảnh của Wale cười thân thiện khi nhìn thấy cô. Còn ấn tượng của đám đàn ông đội hình cảnh của thành phố này khi nhìn thấy cô chỉ có thể là rất xinh đẹp nhưng khó tiếp cận.

Đội trưởng của đội Wale là Tony, dáng người cao lớn, mặc cảnh phục của Wale rất uy phong, đứng lên bắt tay cô và cười một cách thân thiện. Tony đồng dạng nói bằng một giọng rất ấm: “Giới thiệu một chút với mọi người, đây là Tiến sĩ Diệp Thi Thi, chuyên viên nghiên cứu tâm lý tội phạm của bộ công an NY, được Wale đặc biệt mời về đây cùng chúng ta điều tra vụ án sát thủ hắc hoa”

Nhìn thấy Thi Thi, cây viết đang quay qua lại trên các ngón tay của Kỳ Quân rất uyển chuyển liền bị rơi xuống. Tiếng động không mạnh đến nỗi gây chấn động nhưng trong không gian yên ắng trang nghiêm này đủ để gây sự chú ý của Thi Thi.

Đầu vẫn hướng thẳng về phía trước, Thi Thi liếc mắt sáng bên trái nhìn Kỳ Quân một cái, ánh mắt nhìn vô định không một điểm dừng của cô làm cho Kỳ Quân cảm thấy khó đoán được suy nghĩ hiện tại.

Tim Kỳ Quân như đập mạnh hơn, cậu nghe rõ từng nhịp đập của nó khi được nghe giới thiệu về vị chuyên viên này. Không nhận được mà thốt lên một câu chỉ đủ cho bản thân hoặc người ngồi cạnh nghe được “Tiến sĩ? Chuyên viên nghiên cứu tâm lý tội phạm?”

Quả thật thì cả phòng ngoại trừ người của Wale và Kỳ Quân thì ai cũng không tin tưởng mấy về năng lực của một chuyên viên trẻ tuổi như cô.

Nhưng khí chất và phong cách ăn mặc của cô cũng giúp cho bọn họ một phần nào đó suy nghĩ lại.

Thi Thi hơi cúi đầu chào mọi người trong phòng hội nghị này.

Chỉ cần thoáng lướt qua, cô đều có thể đoán được bọn họ đang nghĩ gì. Cô hơi nghiêm giọng, phát biểu một câu khiến cả phòng phải im lặng “Tôi không cần cộng sự dùng tuổi tác để suy đoán về năng lực. Hi vọng chúng ta sẽ hợp tác tốt đẹp”

Suốt buổi họp, Thi Thi cũng không để tâm mấy đến những lời mà các nhân viên điều tra nói trước máy chiếu. Những lời họ nói cô đều đã thông suốt từ lâu. Cô chỉ lặng lẽ cúi đầu xem tài liệu khái quát về vụ án sát thủ hắc hoa mà trước khi cô về đây hẳn đã gây ra.

Kỳ Quân ngồi hơi chéch với phía của Thi Thi. Ánh nhìn của anh hướng về cô, cảm thấy có người đang nhìn, Thi Thi đầu vẫn cúi, chỉ nâng mí mắt lên nhìn. Tầm nhìn theo hướng của cô đang xoay người ngồi là Kỳ Quân.

Sẽ không ai thấy được sự mất tập trung cũng như nụ cười của cô khi đang làm việc. Đó là sự nghiêm túc của cô đối với công việc và là sự tôn trọng đồng nghiệp.

Thoáng nhìn qua được mười giây, Thi Thi nhanh chóng thu ánh nhìn về hồ sơ trọng án. Thi Thi chú ý đến vụ án mà cô chưa được tận mắt chứng kiến, có dòng chữ in đậm ở trên là Thành Đô, 16/6, đường Tuy Dục, vụ án hung thủ cưỡng dâm bị sát hại.

7. Chương 7: Lật Lại Vụ Án Nửa Năm Trước

Thi Thi trầm tư xem qua các hình ảnh kèm theo của hồ sơ vụ án và khoanh vùng các trọng điểm. Trong đó có một chi tiết mà Thi Thi đặc biệt để dấu chấm hỏi lớn, đó là thông tin “Sau khi chết bị bỏ vào xe hơi, tự lái ra ngoài đường. Không tìm được hiện trường gây án và hung khí cũng như dấu vân tay ở trên xe”

Thi Thi quay sang Jenifer chỉ vào hồ sơ vụ án và nói nói gì đó. Jenifer đứng lên nói: “Chúng tôi muốn đến hiện trường vụ án ở Thành Đô vào ngày 16/6 đường Tuy Dục”

Trước khi đứng lên rời vị trí, Thi Thi nhìn Kỳ Quân, nhàn nhạt nói: “Tôi muốn gặp người đã đụng trúng chiếc xe của nạn nhân, hãy gọi cậu ta tới hiện trường”

Trong lúc đợi xe tới để đưa cả hai đội đi, Thi Thi bước ra cửa cùng với đội của Wale. Kỳ Quân đi tới chỗ của Thi Thi, trầm giọng, nói: “Thi Thi, anh xin lỗi về việc...”

Không đợi Kỳ Quân nói hết câu, sắc mặt Thi Thi vẫn không hề thay đổi, liền ngắt lời “Trong lúc làm việc tôi vốn là không để việc riêng xen vào, mong Đội trưởng Kỳ hiểu cho”

Kỳ Quân giờ đây chỉ biết câm lặng mà lùi bước. Nếu Thi Thi đã nói vậy, cậu cũng sẽ không để ý đến chuyện này mà làm ảnh hưởng đến công việc nữa.

Ngồi trên xe để đến hiện trường, đội Wale và đội thành phố cùng nhau trao đổi về các vụ án do sát thủ hắc hoa gây ra. Chỉ có Thi Thi là ngồi lặng im nhìn ra cửa, mắt hướng xuống dưới lòng đường xuyên qua lớp kính thủy tinh. Giữa hai làn xe là một hàng cây cao lớn, tán lá xòe ra bao phủ cả một con đường. Ánh nắng xuyên qua những kẽ hở của tán lá rơi xuống đường tạo thành những đốm trắng vàng, vốn nhạy cảm với những kiểu như vậy, Thi Thi cảm thấy hơi rợn người. Nhìn gương mặt cô lúc này thật sự rất đẹp, rất dịu dàng.

Tới nơi, sau khi xuống xe, Thi Thi đứng dựa vào xe bên vệ đường, dáng người cao, mặc thường y màu đen, gương mặt lạnh lùng trông rất chuyên nghiệp. Cô là đang đứng đợi người đã đụng phải nạn nhân hay nhìn làn xe nườm nượp người qua lại, không ai rõ.

Một chiếc xe màu đen dừng lại. Mở cửa bước ra, một dáng người chuẩn, mặc bộ vest màu đen rất lịch lãm, nụ cười vô tư bước đến chỗ của Kỳ Quân. Võ vai Kỳ Quân, hất cằm hỏi: “Nghe cậu nói tổ điều tra Wale bên Mỹ về đây để lật lại vụ án à? Vụ này đã qua hơn nửa năm rồi, khả thi không?”

Kỳ Quân chưa kịp trả lời, Thi Thi nhẹ nhàng bước tới, từ rón hỏi: “Anh là người đã đụng phải xe nạn nhân?”

Thiên Quốc một phen há hốc, tại sao Thi Thi lại ở đây hỏi mình chuyện này. Kỳ Quân biết được nên vội giải thích: “Cô ấy là Tiến sĩ tâm lý tội phạm, người được Wale mời về, cậu phối hợp trước đi, muốn hỏi gì thì hỏi sau”

Thiên Quốc vẫn chưa tin đây là sự thật, gật gật đầu như bị thôi miên.

Sau khi làm việc theo yêu cầu của Thi Thi đó là diễn lại sự việc hôm đó xảy ra, cách làm của cô hơi khác thường nên mọi người vẫn luôn hoài nghi về năng lực của cô. Sau hai tiếng đợi xe qua lại ít đi như lần đụng nhau đó để diễn lại, cuối cùng Thiên Quốc cũng được trả tự do ra về.

Còn đội hình cảnh và cô vẫn đứng ở đây, không ai biết mục đích để làm gì. Trời sắp tối, Thi Thi bỗng nhiên tự bước tới chỗ tai nạn xảy ra giữa dòng xe tấp nập nhìn về một hướng. Kỳ Quân chạy ra nắm lấy tay cô kéo vào nhưng phản ứng đầu tiên của cô là giật tay lại, nói: “Anh làm gì vậy?”

Kỳ Quân hét lớn giọng: “Anh phải hỏi là em làm gì vậy?”

Thi Thi cười khuấy một cái, nói trong giọng mỉa mai: “Là anh vẫn không tin? Tôi đã bảo trong lúc làm việc, đừng làm phiền tôi”

Thi Thi nhắm mắt lại, trong đầu liền xuất hiện ra hiện trường gây án của sát thủ hắc hoa theo hướng của chiếc xe nạn nhân. Lực lượng cảnh sát liền đến hiện trường ở phía tây Thành Đô, cuối đường Tuy Dục, đi sâu vào sẽ có một căn nhà gỗ nhỏ. Chung quanh bốn bề là rừng cây, ngoài ra có thưa thớt vài nhà dân.

Ở hiện trường chỉ phát hiện vệt máu đã khô từ lâu, căn nhà đã bán đầy bụi bặm, ngoài ra căn nhà cũng rất lộn xộn. Nhìn qua một lượt căn nhà, theo cách ngụy tạo của hiện trường, Kỳ Quân liền phát họa ra trong đầu cảnh hung thủ đã gây án.

Vừa đi quanh ngôi nhà, Kỳ Quân vừa nói: “Nạn nhân đã chống đỡ nên giữa hung thủ và nạn nhân đã xảy ra ẩu đả kịch liệt. Theo vị trí của vệt máu, nạn nhân chết là nằm theo hướng ra cửa. Nạn nhân xô đẩy được hung thủ, định mở cửa bỏ chạy nhưng hung thủ nhanh hơn, đã đâm từ phía sau nạn nhân”

Thi Thi dò xét căn nhà, rồi nhìn vào hình ảnh của nạn nhân được chụp lại, quả thật hắc hoa rất tỉ mỉ, không để chút sai sót nào. Suy đoán của cảnh sát chỉ dựa vào hiện trường, như vậy là quá đơn thuần, hoàn toàn không đúng.

Thi Thi lạnh nhạt, nói: “Hướng điều tra như vậy chỉ thích hợp với hiện trường gây án đơn thuần, sát thủ hắc hoa không thể nào là người dễ dàng để hung thủ đẩy ngã. Những nạn nhân do hắc giết trước đó đa số là đàn ông khỏe mạnh cường tráng... Nhìn dấu giày được in bằng đất bùn trên sàn xem, chỉ có một vài vị trí gần cửa, bên trong nhà hoàn toàn không có nên không hề xảy ra ẩu đả làm rơi các đồ vật trong nhà xuống như thế này... Nạn nhân vừa bước vào, trong lúc không đề phòng đã bị chích điện rồi ngã xuống tại chỗ, sau đó hung thủ liền ra tay sát hại, vì thế sẽ không xảy ra giằng co vương lại bất cứ gì liên quan đến hung thủ. Gây án xong, hung thủ ngụy tạo hiện trường giả đánh lạc hướng điều tra. Chắc hẳn mọi người đều nghĩ sát thủ hắc hoa là nam. Nhìn rõ sẽ thấy có hai loại dấu giày, chỉ có một dấu giày của nam thì mọi người đã biết, dấu còn lại chỉ một nửa theo kiểu dáng của giày cao gót, hung thủ là nữ, còn là một phụ nữ xinh đẹp, thể lực tốt, rất giỏi điều tra án và am hiểu về y học”

“Tại sao biết là một phụ nữ xinh đẹp, am hiểu y học?” một hình cảnh hỏi.

Thi Thi đi tới chỗ của vệt máu rồi đưa ra ảnh nạn nhân bị đâm một nhát đằng sau lưng, nghiêm túc mà lạnh lùng nói: “Nạn nhân chỉ bị đâm một nhát đã chết, hung thủ phải là người am hiểu các nguyệt đạo và điểm chết của cơ thể để gây một nhát chí mạng như vậy mà không sợ nạn nhân sẽ được cứu sống. Hơn nữa, nạn nhân chết là vì lí do gì? Vì tội cưỡng dâm. Cảnh sát chưa tìm được hắc thì hắc hoa đã điều tra ra. Như vậy có phải điều tra giỏi hơn cả cảnh sát... Một người có thể dụ dỗ tên hắc sắc có tâm tính bệnh hoạn vào căn nhà gỗ ở nơi vắng vẻ như thế này trong điều kiện thời tiết ẩm ướt, đương nhiên là một người phụ nữ xinh đẹp”

Ngưng một lát trong không khí im lặng của mọi người, Thi Thi đứng lên từ từ rồi tiếp lời “Có thể thấy, hung thủ hoàn toàn không có bệnh ngược đãi, hay tâm lý biến thái... Mục đích của hung thủ rất rõ ràng, rất tàn sát, phá án lại chuẩn xác không sai một li”

Ánh mắt của Thi Thi chuyển lên trên người của Kỳ Quân, nhẹ giọng mà lạnh nhạt, nói: “Hung thủ là người không tin vào công lý, có hận thù sâu sắc với công lý”

Càng nói Thi Thi càng cảm thấy hung thủ sao giống với...

Dứt lời, Thi Thi nhìn ra ngoài cửa, đi từ từ ra ngoài sân, ánh mắt như đang quan sát hành động của hung thủ.

Hung thủ là nữ nhân, dù có thể lực tốt cũng rất khó khăn trong việc đưa xác nạn nhân cao lớn như vậy từ trong nhà ra ngoài xe để ở sân, hơn nữa, chiếc xe tự động lái ra ngoài đường, bị Thiên Quốc đâm trúng.

Hôm xảy ra vụ án, trời mưa phùn dai dẳng. Hung thủ dìu nạn nhân lên xe lăn, đẩy ra xe. Sau khi lái ra ngoài đường, hung thủ đã xuống xe, quay vô lăng để xe tự lái một khúc lao ra, vì đoạn đường này trơn trượt, người địa phương biết rõ nên không ai đi đoạn này, nếu trông thấy chỉ nghĩ một cô gái bước ra khỏi xe là bình thường, không ai quan tâm.

Trong đầu Thi Thi diễn ra cảnh như vậy.

Sau khi trở về nhà cũng đã là 9 giờ tối, Kỳ Quân gõ cửa phòng của Thi Thi. Cô bước ra trong chiếc đầm ngủ màu đen, ánh mắt khó đoán, nhìn thấy cô, Kỳ Quân nhếch miệng cười lạnh một cái, nói: “Công việc của em khi nào hoàn thành mới có thể nói, là vậy sao?”

Thi Thi lạnh nhạt trả lời “Đúng vậy”

Kỳ Quân diên tiết xen lẫn tức giận.

Công việc của em thì có gì không thể nói, tại sao lại lừa dối anh ngay từ đầu, nói là không bao giờ muốn làm cảnh sát.

Thi Thi nhìn thấy vẻ mặt của Kỳ Quân, biết cậu đang nghĩ gì, liền nói: “Chắc hẳn anh đang nghĩ tại sao lúc về nước, em nói em sẽ không bao giờ làm cảnh sát mà lại là người của bộ công an. Công việc của em chỉ là hợp tác giúp cảnh sát phá án, không phải làm cảnh sát. Với thân phận của em, nếu nói ra sẽ không tiện phá án một mình, cũng không muốn bị làm phiền... Còn về việc anh nghi ngờ em là sát thủ hắc hoa, em không để bụng, hành động của em vốn dĩ luôn bị người không biết nghi ngờ”

Kỳ Quân thở dài rồi bật cười, trong câu nói có ý đùa “Em quả không hổ danh là con gái của đội trưởng Diệp, còn oai phong hơn cả ba mình”

Lúc này khóe mắt của Thi Thi mới cong lên vì cười, cô nhẹ nhàng nói: “Em nghĩ anh nên nói là em quả không hổ danh là người yêu của đội trưởng Kỳ”

”Thế gian còn nhiều tương tư...”

Thế nhưng lại chờ mong mỗi anh thôi”

Chỉ với hai câu nói đùa đó đã khiến cho tâm tình của bọn họ trở bên dịu lại, xóa tan mọi hiểu lầm. Kỳ Quân lại hỏi: “Công việc của em như vậy, tại sao lại còn làm nhà thiết kế?”

Thi Thi cười một cái rồi đáp: “Cũng là công việc hỗ trợ phá án, việc này em chưa thể nói được” cô ngưng một lát rồi nghiêm túc nói: “Cô ta có tướng người giống em, cũng chỉ mặc đồ màu đen, thích sưu tầm đá quý, thể lực tốt, thân thủ nhanh nhẹn, giỏi phá án, chỉ có điều cô ta luôn giấu mặt, ở trong tối chúng ta ngoài sáng nên luôn đi trước chúng ta một bước”

8. Chương 8: Ai Là Bản Sao

Quay về phòng, Thi Thi cảm thấy không đúng cho lắm.

Theo suy luận của mình lúc ở ngôi nhà gỗ, hung thủ đem xác nạn nhân ra bằng xe lăn rồi lái xe đến ngoài lộ, bước ra để cho xe tự chạy, vậy... Xe lăn để ở đâu? Nếu đem theo xe lăn ra khỏi chiếc xe của nạn nhân, vậy... Vứt xe lăn chỗ nào?

Suy luận của mình xót chỗ nào?

Theo cách điều tra của cảnh sát, nếu không thể tìm ra manh mối hay còn nghi vấn gì đó thì cứ tới hiện trường lần nữa. Vì thế Thi Thi tự mình đến ngôi nhà gỗ vào giờ này để tìm kiếm câu trả lời.

Nằm trên chiếc nệm êm ái sau một ngày vất vả ngoài đường, nhưng Kỳ Quân vẫn không ngủ được. Cậu trần trọc về vụ án ở căn nhà gỗ nên quyết định đến đó một lần nữa.

Bước vào với chiếc đèn pin hắt không đủ ánh sáng, quả thật nếu một cô gái bình thường sẽ không dám đến nơi này. Bật đèn điện trong nhà lên, Thi Thi dạo quanh bên ngoài một vòng rồi đứng ở trước sân.

Giáp mặt với một cô gái thường phục màu đen giống hệt mình, cô ta che mặt, dáng người chuẩn, đó là sát thủ hắc hoa. Là người lần trước đã gọi cho Thi Thi nói Kỳ Quân đang nghi ngờ cô là sát thủ hắc hoa. Thi Thi đứng đó lạnh lùng, hỏi: “Cô đưa nạn nhân ra xe bằng cách nào?”

Sát thủ hắc hoa nghiêm giọng trả lời: “Tự dìu hẳn, một lúc thì vào được thôi, không cần phải phức tạp”

Thi Thi hỏi nhanh “Sao không có dấu chân bị lòi đi trên sàn?”

“Từ sân cách bên trong chỉ một đoạn, vốn dĩ bùn dính trong giày cũng đã in lên sàn hết rồi”

Kỳ Quân từ xa rọi đèn pin đi vào, với sự nhạy bén của Thi Thi và thính giác phi thường của mình, cô biết được có người tới, vừa quay về phía Kỳ Quân liền nhanh chóng quay lại thì sát thủ hắc hoa đã biến mất.

Ánh mắt của Thi Thi xa xăm vô định nhìn về phía trước. Kỳ Quân đi tới nhìn thấy cô một mình đứng trước sân cầm đèn pin, trong nhà đã mở điện, biết chắc là cô đã tới được một lúc. Cậu trầm trọng hỏi: “Em cũng không ngủ được à?”

Thi Thi lạnh nhạt, nói: “Em muốn đến kiểm tra lại suy luận của mình”

Kỳ Quân nghiêng mình nhìn cô, trong lòng có chút thương xót, hỏi: “Trước giờ em đều làm việc như thế à?”

Thi Thi không trả lời rồi bước vào trong nhà, tưởng tượng cảnh hung thủ kéo xác nạn nhân ra xe.

Kỳ Quân nghiêm túc nói: “Em đoán xem, hung thủ đem xác nạn nhân ra xe bằng cách nào? Anh nghĩ, nếu hung thủ là nữ, không thể nào lại tự mình khiêng xác nạn nhân cao lớn như vậy ra xe được, chắc chắn phải dùng cách nào đó chẳng hạn như cho nạn nhân nằm hay ngồi vào vật có bánh xe để đẩy”

Thi Thi nhàn nhạt trả lời “Tự dìu”

Sau khi đưa Thi Thi trở về lại chung cư, bước đến cửa phòng, Kỳ Quân vòng tay qua ôm eo của cô, hôn lên trán một cái. Thi Thi dịu dàng nở một nụ cười với Kỳ Quân, ánh mắt chứa đựng sự yêu thương, khác hẳn với lúc chuyên tâm làm việc, cũng chỉ có Kỳ Quân mới có phúc lợi nhận được ánh mắt này, và tình yêu này của cô.

Hôm sau, Thi Thi lại ngồi trong hội nghị cùng với đội điều tra Wale và Kỳ Quân. Thi Thi đứng lên trình bày về trình tự gây án trong ngôi nhà gỗ ngày 16/6. Xong cô lại tiếp tục xem hồ sơ vụ án, đặc biệt chú ý đến vụ án tranh giành phụ nữ, con giết cha, nạn nhân không bị sát hại.

Hung thủ Phó Tùng 25 tuổi, con riêng của Phó Quang - người bị sát hại. Cậu ta là tên hung thủ giết người bị đưa vào tầm nhắm của sát thủ hắc hoa nhưng lại không bị sát hại.

Có vẻ đây là manh mối tốt nhất cho vụ án khi đối tượng này còn sống. Có thể sẽ trở thành nhân chứng trong vụ án truy tìm sát thủ hắc hoa gây đau đầu cho giới công an.

Dường như đội điều tra Wale cũng nhận ra điều này. Tony đặt hồ sơ vụ án lên bàn, lấy viết khoanh vùng điểm mấu chốt là nạn nhân còn sống này rồi nói: “Chúng ta sẽ bắt đầu điều tra với người này. Rồi phát họa chân dung của sát thủ hắc hoa qua lời kể của nạn nhân đồng thời là hung thủ này, hẳn sẽ là nhân chứng”

Thi Thi phản bác lại “Một khi để hắn ta sống, lẽ nào để hắn ta biết mặt?”

Nghe thế cả đội Wale gật gù nghĩ lại cũng đúng, vì vụ này đội Wale đã theo rất lâu rồi nhưng không điều tra được nên có chút nôn nóng. Những lời nói này của Thi Thi bọn họ cũng đã quen, còn Kỳ Quân thì thấy ái ngại thay bọn họ. Cậu ho khan một tiếng. Thi Thi liếc mắt sang nhìn sắc mặt Kỳ Quân chưa đầy 10 giây liền biết cậu đang nghĩ gì, giống như một chiếc máy quét mã vạch chỉ cần đưa vào quét là biết thông tin ngày sản xuất, nhà sản xuất, tên sản phẩm,...v.v... Vì thế Thi Thi lạnh nhạt mà nói: “Tôi là đang nêu suy nghĩ, không phải có ý chê bai”

Câu nói này của cô còn soái thêm vào nỗi ái ngại kia hơn.

Phút chốc cả kháng phòng im lặng.

Thi Thi nhìn vào hồ sơ, trong đầu lại hiện lên một ý nghĩ.

Sát thủ hắc hoa chỉ giết hung thủ có tội với nạn nhân!

Thi Thi lạnh lùng nói ra những phát họa về tên sát thủ này một lần nữa: “Sát thủ hắc hoa là nữ, cao tầm 1m70, thể lực tốt, xinh đẹp, am hiểu y học, giỏi về phá án, thông thạo hướng điều tra theo quy cách của cảnh sát, không có tâm lý ngược đãi hay biến thái, cô ta hận thù công lý”

Càng nói càng thấy có nhiều điểm khiến cô chột rùng mình.

Sao giống như bản sao của mình vậy!

Bản sao của mình hay mình là bản sao?

Thi Thi thoáng nghĩ như vậy.

Kỳ Quân vừa dựa lưng vào ghế, vừa nghe cô nói, trong đầu lại hiện ra hình ảnh của Thi Thi.

Sao giống như đang nghe cô ấy tả chính bản thân mình vậy!

Tất cả ánh mắt của mọi người có mặt đều đổ dồn lên trên người của Thi Thi. Mỗi người nhìn cô đều tiếp một câu, đầu tiên là Jenifer “Là nữ, cao mét bảy”

“Thể lực tốt, xinh đẹp”

“Phá án giỏi”

“Thông thạo quy cách điều tra của cảnh sát”

Thấy thế Kỳ Quân góp vui một câu “Không có tâm lý ngược đãi hay biến thái...”

Còn một câu “hận thù công lý” nữa nhưng Kỳ Quân giằng lại không nói.

Thi Thi sắc mặt lạnh không đổi, nói: “Nếu tôi là sát thủ hắc hoa, đêm nay các người lo mà khóa cửa cho cẩn thận”

Vừa dứt lời, các ánh mắt này của bọn họ mới dời đi. Thi Thi lạnh nhạt nói “Nhưng dù sao chúng ta cũng không nên bỏ sót phương hướng nào. Bắt đầu lấy lại lời khai của Phó Tùng”

Trong phòng lấy nhân khẩu, Kỳ Quân và Tony cùng nhau lấy khẩu cung và ghi chép lại. Thi Thi ngồi một bên, hai chân bắt chéo, lưng dựa vào ghế rất ung dung, ánh mắt xa xăm khó đoán hướng nhìn Phó Tùng.

Từ lúc Thi Thi bước vào ngồi ở đó nhìn Phó Tùng, nhận ra cậu ta vẫn luôn sợ sệt. Quan sát từng cử chỉ cũng như lời nói, hoàn toàn đang sợ hãi.

Ánh mắt của Phó Tùng hay liếc về phía của Thi Thi, Kỳ Quân nghiêm giọng, nói: “Cô ấy cùng chúng tôi điều tra, cậu không cần phải e dè”

Đương nhiên là tôi không e dè rồi. Người của cảnh sát mới được vào đây ngồi, sao tôi lại không biết chứ.

Phó Tùng trên trán nhễ nhại mồ hôi suy nghĩ.

Tony vừa đi vừa hỏi Thi Thi “Cô có suy nghĩ gì không Tiến sĩ Diệp?”

Thi Thi nhẹ nhàng nhưng khoan thai nói “Trong lời nói của anh ta thể hiện sự sợ hãi, lo lắng nhưng lời nói ra đều là sự thật”

Đêm ngày 13 tháng 2, Kỳ Quân đem hai vé máy bay đến gõ cửa Thi Thi, không nói không rằng, dắt tay cô chạy đến đảo Tam Hoa. Lúc ngồi trên máy bay, Thi Thi có hơi tức giận vì hành động của Kỳ Quân nên không nói với anh một câu nào.

Nhân lúc người đàn ông bên cạnh cô là Kỳ Quân rời ghế để đi vệ sinh. Thấy vậy anh chàng ngồi kế bên chú ý thấy Thi Thi thật sự rất đẹp, liền làm quen bằng cách hỏi “Quê cô ở đảo Tam Hoa hả?”

Liếc mắt sang anh chàng này một lát, không cao không thấp, hơi tròn người, da trắng, bụng hơi phệ, đeo vòng vàng rất không lịch lãm, nụ cười háo sắc nhưng ánh mắt cũng rất mưu mô, trên người thoang thoang một mùi mà cô quá quen thuộc trong các vụ án từng phá “thuốc phiện”.

Thi Thi lạnh lùng đáp “Không phải”

Tên háo sắc kia lại tiếp tục hỏi “Vậy, cô tới Tam Hoa có việc gì à?”

Vừa lúc Kỳ Quân đang đi từ sau tới nghe giọng nói lạnh đến sống lưng của Thi Thi “Để điều tra một đường dây buôn bán thuốc phiện”

Tên kia nghe thế liền tái xanh mặt, cầm nín quay người đi. Kỳ Quân bước tới vị trí cười cười. Thi Thi liền thúc tay vào bụng Kỳ Quân một cái với 1/4 nội lực sát thương của cô. Kỳ Quân vì thế càng vui hơn, nắm lấy tay cô, nói: “Chúng ta tạm thời gác vụ án qua một bên, hiện tại cũng không ai gây án, thật thái bình.

Vậy thì chúng ta cũng tranh thủ mà đi nghỉ ngơi chứ”

9. Chương 9: Valentine Bên Nhau

Sau khi đến đảo Tam Hoa, đang là ngày lễ tình nhân, khu resort đương nhiên là đông người tới. Chỉ còn một phòng giường đơn, nghe đến sáu từ đó, cả Kỳ Quân và Thi Thi đều giật mình nhìn nhau ngượng ngùng.

Đành phải chấp nhận gặt đầu đồng ý.

Căn phòng nằm ở trên lầu 2, hướng xoay ra biển, có ban công rộng rãi, gió biển thổi vào rất mát mẻ. Xem ra căn phòng này nằm ở vị trí rất thích hợp, rất thoải mái, rất đẹp.

Vừa tới nơi cũng đã 3 giờ sáng, bọn họ tranh thủ chớp mắt một tí để đợi hành trình tiếp theo của Kỳ Quân.

Thi Thi trong công việc tuy là rất quyết đoán, rất khó gần, nhưng trong lúc này, cô lại vô cùng nữ tính. Kỳ Quân thấy sự khó xử của cô nên lên tiếng: “Anh sẽ ngủ ở sô pha”

Kỳ Quân hôn lên trán Thi Thi một cái và chúc cô ngủ ngon xong liền lấy gối lại sô pha ngủ. Kỳ Quân đã ngủ được 30 phút, Thi Thi vẫn còn trần trọc. Quay sang thấy cậu đã ngủ, Thi Thi ngồi dậy nhìn Kỳ Quân một lát rồi đem chăn tới đắp cho cậu.

Ánh đèn ngủ màu vàng hiu hắt chiếu sáng không gian rộng của căn phòng này dường như không đủ. Thi Thi ngồi xuống bên cạnh Kỳ Quân, cầm tay cậu lên, cô sờ thấy được vết chai sần ở ngón trỏ và ngón cái. Cô đan những ngón tay mềm mại của mình vào các ngón tay thon dài có phần hơi thô ráp của Kỳ Quân, sâu trong đôi mắt có điều gì khó đoán, Thi Thi nói nhỏ tự mình nghe “Sau khi chuyên án kết thúc, liệu anh có đồng ý gác hết tất cả qua một bên để đi cùng em như bây giờ không”

Kỳ Quân từ lúc Thi Thi đắp chăn đã tỉnh rồi, nhưng không lên tiếng. Bây giờ nghe những lời này, không biết trong lòng Thi Thi đang sầu nào chuyện gì.

Định mở mắt ra hỏi thì bị một bờ môi mỏng áp lên hôn mình, có nước từ đâu rơi xuống má, không nhận được, Kỳ Quân mở mắt ra. Thấy Thi Thi mắt đang nhắm, hai hàng lệ của cô đang chảy.

Đã có chuyện gì xảy ra?

Kỳ Quân liền cầm tay Thi Thi, làm cô giật mình mở mắt ra, trong hoàn cảnh này, thật rối rắm.

Kỳ Quân muốn biết chuyện gì đã xảy ra thì Thi Thi lại ôm cậu, hôn cậu, trong phút chốc ý nghĩ muốn hỏi cô đã biến mất vì đã bị lấn át lí trí.

”Ngoài kia mưa giông buốt giá

Chẳng sá chi đôi mình

Ghì chặt nhau và sát bên nhau

Trao nhau chiếc hôn sâu”

Một tay ôm cổ, một tay ôm eo của cô, Kỳ Quân hôn thật nhẹ, thật nâng niu người phụ nữ mình yêu.

Môi anh môi em áp lên nhau, lưỡi anh lưỡi em quấn quít như sóng cuộn sóng, tỏa ra hương vị ngọt ngào như mật.

Tay Kỳ Quân bắt đầu sờ soạng khắp cơ thể của Thi Thi, rồi gỡ từng nút áo của cô, nhẹ nhàng đưa đến bầu ngực căng tròn của cô mà xoa bóp, Thi Thi từ từ ngã người xuống chiếc ghế sô pha dài. Kỳ Quân cuối người xuống hôn lên cổ cô, dùng lưỡi mân mê làn da trắng hồng đầy sức sống của cô.

Thi Thi cũng uốn người lên, dùng lưỡi liếm vào cổ Kỳ Quân sau đó từ từ di chuyển đến tai, ngậm rồi mút nó, vì nhạy cảm, Kỳ Quân nổi da gà.

Đưa tay xuống vùng giữa hai chân cô, Thi Thi vì bị kích thích, cô chợt rùng mình khẽ rên vài tiếng. Ánh đèn vàng hiu hắt loe lóe ánh sáng mập mờ, bọn họ lao vào nhau, quần lấy nhau đến tờ mờ sáng.

Mặt trời đã lên tới đỉnh, ánh nắng xuyên qua cửa sổ rơi vào lớp rèm mỏng, căn phòng trở nên sáng rực. Mi mắt của Kỳ Quân nhướng lên vì ánh sáng, theo quán tính, cậu định lấy tay che thì phát hiện là Thi Thi đang gối lên tay mình. Kỳ Quân nhìn cô, lấy tay còn lại ôm cô, khoe mắt cong lên vì nụ cười hạnh phúc.

Khoảng 10 phút sau đó, Thi Thi cũng nheo mắt vì ánh sáng, cô từ từ thích nghi với ánh sáng này để mở mắt ra. Kỳ Quân cười nhẹ rồi trầm giọng nói đùa: “Cô Diệp, vốn dĩ ý định ban đầu là chúng ta sẽ cùng nhau ngắm bình minh trên bãi biển”

Thi Thi ngược lên nhìn Kỳ Quân, chu miệng hất cằm lên, lấy tay nheo mũi cậu, trong giọng nói có chút nhẹ nhàng cũng có chút trách móc, cô hỏi: “Thế Anh Kỳ đây sao không ngắm bình minh?”

Ánh mắt Kỳ Quân như biết cười, khuôn mặt lộ rõ sự vui tươi, vừa cúi xuống hôn cô vừa ôn nhu nói: “Vì tôi phải điều tra vụ án khám phá cơ thể”

Thi Thi ngượng đỏ mặt. Anh dám nói ra câu này được sao hả Kỳ Quân?

Ăn trưa xong bọn họ đi lanh quanh ở khu vui chơi trên đảo. Trò chơi của khu này đã sẵn là dành cho thiếu niên và trẻ con. Bọn họ lại cùng nhau chơi hết các trò chơi ấy rất vui vẻ. Nếu có ai nói hai vị đây, một người là đội trưởng đội hình sự, một người là chuyên viên tâm lý tội phạm, ắt hẳn trong trường hợp này, ai cũng sẽ bủn xỉn không tin rồi bỏ đi.

Đến chiều tà cùng nhau nắm tay đi dạo bãi biển. Thi Thi mặc chiếc đầm maxi màu trắng, đội nón vành lớn màu kem. Đây là lần đầu tiên Kỳ Quân trông thấy cô mặc đồ màu trắng từ ngày cô về nước, nói một cách chính xác hơn là lần đầu tiên thấy cô không mặc đồ đen sau khi cô về nước.

Thi Thi ngồi ở bãi cát dựa vào vai Kỳ Quân hướng ra biển. Sóng biển chậm rãi từng đợt từng đợt xô vào bờ cát, bọt biển trắng xóa bị đánh tan khi vào trong bờ cát. Bấy giờ mặt trời đang lặn, Kỳ Quân dịu dàng nói: “Không ngắm bình minh được thì cùng nhau ngắm hoàng hôn, rất ý nghĩa”

“Rất ý nghĩa?” Thi Thi hỏi lại

Kỳ Quân nhếch môi cười, ánh mắt nhìn ra phía mặt trời đỏ đang từ từ lặn xuống kia, nhẹ nhàng trả lời “Không ngắm được bình minh cũng như chúng ta không được sinh ra cùng lúc. Nhưng cùng ngắm hoàng hôn giống như chúng ta cùng nhau chung sống hạnh phúc, cùng nhau đi đến cuối đoạn đường, cùng có một cái kết, rất ý nghĩa”

Thi Thi cười phá lên, không thể nào nhịn được, cô liền nói trong sự vui tươi “Đó là định lý rất ý nghĩa của anh đó hả cảnh sát Kỳ?”

Kỳ Quân nghe những lời của Thi Thi hỏi, cười ha hả cùng cô và tự thấy bản thân vừa nói những lời thật ngọt ngào, thật trẻ con mà cũng là thật lòng hạnh phúc.

Kỳ Quân quay lại nhìn Thi Thi đang vui vẻ cười như một đứa trẻ, trong lòng cậu rất muốn hỏi “Sau chuyên án, em sẽ đi đâu? Tại sao lại khóc?”

Cảm thấy bản thân như bị nhấn chìm xuống đáy biển, còn bị buộc vào một hòn đá không sao ngoi lên được nếu không hỏi, không làm sáng tỏ tâm tư trong lòng cô ấy.

Không thể hỏi ngay lúc này được. Hiếm khi cô ấy được vui vẻ như vậy.

Kỳ Quân đành giấu nhem điều đó trong lòng.

Kết thúc ngày lễ tình nhân nhẹ nhàng, bọn họ trở về, tiếp tục với công việc truy tìm sát thủ hắc hoa.

Kỳ Quân vừa bước vào đồn, một hình cảnh cấp dưới vội chạy lại, không kịp thở, nói: “Đội trưởng, Phó Tùng muốn gặp anh”

Trong phòng nhân khẩu, Kỳ Quân đang ngồi khoanh tay, dựa lưng vào ghế, ánh mắt đang chờ đợi Phó Tùng lên tiếng. Phó Tùng liếc nhìn quanh căn phòng, chưa gì đã toát mồ hôi, ánh mắt lo lắng hỏi: “Ngoài tôi và anh ra, còn có ai nữa không?”

Kỳ Quân nghe câu hỏi liền nghĩ theo hướng khác, nhếch miệng cười một cái, trong giọng nói có sự giấu cợt “Tôi không có mắt âm dương, không thể nhìn thấy hình bóng, làm sao tôi biết được”

“Ý tôi là ngoài tôi và anh, còn có ai nghe được cuộc trò chuyện này không, hay có lắp camera?”

Thái độ và câu hỏi của Phó Tùng làm cho Kỳ Quân phải nghĩ vài giây. Đây là cục cảnh sát, nếu có người nào khác nghe được cũng không ảnh hưởng tính mạng của cậu ta, tại sao phải sợ.

Kỳ Quân ngồi xò ra người tới phía trước, nhìn thẳng vào mắt Phó Tùng, nghiêm túc nói: “Không có, anh có thể yên tâm mà nói rồi”

Phó Tùng lập tức chỉ tay chéo sang trái, hỏi: “Cô gái mặc đồ đen hôm trước ngồi ở vị trí đó, cô ta là ai?”

Ánh mắt Kỳ Quân dò xét Phó Tùng, im lặng không trả lời. Phó Tùng tiếp tục hỏi: “Cô ta làm gì ở đây?”

Kỳ Quân lạnh lùng hỏi lại “Cô ấy là chuyên viên tâm lý tội phạm của bộ công an NY. Rốt cuộc cậu muốn nói gì?”

Phó Tùng cau mày khi nghe sáu chữ “chuyên viên tâm lý tội phạm”. Cậu ta đưa người về phía Kỳ Quân, nhẹ giọng nói: “Lúc tôi nhìn thấy cô ta, cảm giác rất giống với người đêm hôm đó bắt tôi. Ánh mắt cũng rất sắc bén, dáng người càng giống hơn... Nhưng tôi không nghe được giọng nói của cô ta”

Kỳ Quân nhếch môi cười, lạnh nhạt nói “Cậu nghi ngờ cô ấy là sát thủ hắc hoa?” Phó Tùng gật gật đầu. Kỳ Quân lại nói tiếp “Cậu đoán đúng rồi, sát thủ hắc hoa rất giống cô ấy” Phó Tùng trợn mắt ngạc nhiên. Kỳ Quân cười lạnh một cái, ánh mắt khó đoán nhìn Phó Tùng, nói: “Dù sao cũng cảm ơn cậu đã hợp tác, khi nào cần, chúng tôi lại gọi cậu”

Hôm nay Thi Thi không đến cục cảnh sát, cô ngồi ở nhà sắp xếp lại trình tự vụ án. Đang đứng trước bảng trắng viết gì đó về vụ án, cô ngồi xuống đối diện bảng, lật qua lại hồ sơ vụ án thì nhận được tin vừa xảy ra án mạng ở đường Chi Diệu.

Sau khi mặc đồ chỉnh tề, chạy ra ngoài cửa, gặp sát thủ hắc hoa đang đứng trước cửa không cho cô ra. Thi Thi khẩn trương cầm lấy tay cô ta, nói: “Cô lại sắp gây án? Dừng lại đi, mạng đền mạng không phải là cách trả công bằng cho nạn nhân”

Sát thủ hắc hoa cười lạnh một cái, nói: “Mạng đền mạng là công bằng nhất. Công lý ở đâu khi hung thủ chỉ ở tù 10 năm, 20 năm, hay chung thân để đền tội cho cuộc đời của nạn nhân, cuộc đời của họ, người thân của họ, cuộc sống tốt đẹp của họ đã bị hủy hoại”

Thi Thi lại tiếp tục nói: “Vậy còn hung thủ, cô giết bọn họ như vậy là quá nhẹ nhàng cho họ. Chỉ có sống, sống để biết tội, sống để đền tội”

Sát thủ hắc hoa giựt tay thật mạnh ra, lạnh lùng đến đáng sợ, nói: “Oán khí của nạn nhân rất nặng, bọn họ luôn tìm tôi chỉ mong tôi trả công bằng cho bọn họ, bằng cách của cô mãi mãi không đuổi kịp tôi đâu”

Dứt lời, sát thủ hắc hoa bỏ chạy. Thi Thi đuổi theo ra khỏi chung cư.

10. Chương 10: Lại Chia Xa

3 giờ chiều, ngày 15/2, Khách sạn Ngô Thụy, đường Chi Diệu...

Nạn nhân rơi từ trên sân thượng xuống. Được xác nhận danh tính là Thiết Thiết, 24 tuổi, nhân viên kế toán của công ty SL.

Sau khi Kỳ Quân đến kiểm tra thì thể cùng với Dương Hạo, Kỳ Quân bước vào khách sạn hỏi nhân viên trong khách sạn “Cô ta đến đây bao giờ, một mình hay còn ai khác?”

Nữ nhân viên khản trương kiểm tra trong máy rồi vội trả lời “Cô ấy đến nhận phòng vào lúc 14 giờ 30 phút, đi một mình”

Trong phòng của nạn nhân, tất cả đồ dùng đều chưa qua sử dụng, vẫn rất gọn gàng sạch sẽ.

Có một chiếc điện thoại di động để trên bàn.

Thi Thi từ xa bước tới xuất trình thẻ chuyên viên của bộ công an ra cho cảnh vệ, được phép mới bước vào trong đường cảnh giới. Ngồi xuống xem nạn nhân, ánh mắt nhìn về bên trái của nạn nhân một lúc, trong đầu liền nhìn thấy quá trình nạn nhân nhảy xuống tự tử.

Quá trình Thi Thi nhìn thấy là: một người đàn ông gọi điện cho Thiết Thiết, chỉ nói ba từ “Bắt đầu đi”, sau khi tắt máy, cô ta liền đặt điện thoại xuống bàn, mở cửa đi lên sân thượng và nhảy xuống.

Thi Thi lại tiếp tục nhìn nạn nhân, ánh mắt hăng lên bị thương, giống như đang phẫn nộ điều gì đó. Cô nhắm mắt lại, thần sắc liền khác đi rồi rời khỏi hiện trường.

Sau khi thu thập vật và chụp ảnh hiện trường xong, Kỳ Quân cùng một số hình cảnh đi xuống dưới chỗ thi thể nạn nhân.

4 giờ, tại biệt thự A, một cô gái mặc đồ đen che mặt, bấm chuông cửa. Quản gia vừa mở cửa ra, cô gái ấy nhanh nhẹn giơ tay ra đánh ngất. Vào trong nhà phá hết các camera được lắp đặt ngoài sân lẫn trong phòng, không sót một chỗ nào. Đi tới đâu, gặp người nào là cô đánh cho bọn họ ngất tới đó. Giải quyết xong các người làm trong nhà, cô bước vào căn phòng của một người đàn ông chừng 50 tuổi.

Người đàn ông này tên Trương Kiến, tướng người cao to, bụng phệ, mặt rỗ da dày nhìn rất gian xảo. Đang ngồi đọc báo và nhâm nhi cà phê rất nhàn hạ. Cô ta mở cửa bước vào, ánh mắt sắc lạnh, hỏi: “Thiết Thiết có phải bị ông ép chết?”

Trương Kiến ngược lên, tự nhiên thấy một cô gái che mặt đờ đờ sát khí, giọng nói lạnh người khiến ông hoảng sợ làm đổ cả phê lên người, lắp bắp phủ nhận. Cô ta tiến tới gần hơn, nói: “Cô ta gian lận sổ sách cùng ông, ông ăn tiền của công ty, còn cô ta chỉ hưởng lợi một ít, công ty phát hiện, đang điều tra thì ông liền uy hiếp tính mạng của gia đình cô ta, ép cô ta phải chết, còn gì để nói nữa không?”

Trương Kiến trợn mắt nhìn cô ta, lắp bắp hỏi: “tại sao cô biết?” vừa nói ông ta vừa định đứng lên bỏ chạy nhưng nhớ ra chân mình đang bị thương, không đi được, liền liếc mắt về con dao trong tay cô ta, nói: “Chúng ta hãy thương lượng...”

5 giờ chiều cùng ngày, Cục cảnh sát nhận được tin sát thủ hắc hoa gây án.

Các hình cảnh trong đội điều tra lại đưa mắt nhìn nhau, có người đang gặm dở ổ bánh mì, khi nghe tin liền đánh rơi miếng bánh xuống đất.

Đầu đó trong phòng có tiếng chửi rủa tên sát thủ nhưng trong câu nói có sự nể phục “Lại gây án? Chưa đầy hai tiếng hắc đã điều tra ra được hung thủ?” Kể khác lại bồi thêm một câu “Hắc không nên làm sát thủ, lẽ ra phải trở thành chuyên gia điều tra tội phạm, nhất định sẽ rất nổi tiếng trong giới hình cảnh, thật uổng phí một nhân tài”

Có một tên hình cảnh lắc đầu thở dài, nói tự mình nghe “Cuộc rượt bắt này khi nào mới kết thúc đây. Quả thật bắt một tên tội phạm nằm trong ”phải thực lực” rất mệt”

Kỳ Quân liền đứng lên đập bàn, nói lớn “Còn không mau đến hiện trường” Dứt lời liền chạy ra xe để đến hiện trường gây án của hắc hoa là biệt thự A, nhà của nạn nhân.

Lúc tới hiện trường đã thấy đội điều tra Wale và Thi Thi ở đó rồi.

Nạn nhân chính là Trương Kiến, Phó giám đốc tài chính của công ty SL, 50 tuổi.

Dương Hạo đến khám nghiệm tử thi, còn Thi Thi đứng ngoài dò xét, tất cả đều không có dấu vết, quả thật thân thủ của hung thủ rất giỏi, ẩn náu cũng rất tài. Lén vào ngôi biệt thự được quản nghiêm ngặt đã là không dễ rồi, lại vào phòng nạn nhân đâm một nhát chí mạng rồi tẩu thoát. Trong phòng dường như không vương lại thứ gì của hung thủ. Những vụ án như thế này, cảnh sát dù có phỏng đoán chính xác cỡ nào nhưng nếu không tìm ra vật chứng, không có manh mối, tự nhiên sẽ trở thành “huyền án”.

Nhưng đối với một nhà tâm lý tội phạm, Thi Thi không cần tan chứng vật chứng, chỉ cần dựa vào suy đoán của mình thông qua hiện trường. Mà hiện trường gây án của hắc hoa lúc nào cũng sạch sẽ, rất khó để phá án nhanh chóng, đưa tội phạm ra ánh sáng.

Thi Thi đi quanh nhà một lượt, rồi quay trở lại căn phòng, nhìn tử thi đang bất động trên ghế, liếc qua thấy trên bàn có báo, dưới chân lại là ly cà phê bị đổ. Cô đã phỏng đoán ra cảnh hung thủ giết nạn nhân nhưng nhường lại cho Kỳ Quân, vì cô biết, hiện trường này, Kỳ Quân cũng sẽ suy đoán được.

Dương Hạo vẫn là nghiêm túc tới nói cho Kỳ Quân và đội Wale đang cùng khám xét căn phòng.

Giọng nói trầm âm mà nghiêm túc của Dương Hạo vẫn không đổi “Nạn nhân bị đâm một nhát chuẩn xác ngay tim, sâu 5 cm rộng 2 cm. Hung khí là một con dao nhỏ, nhọn và bén, chất liệu chưa biết”

Kỳ Quân nhanh chóng hỏi ngược lại: “Có phải là con dao gọt trái cây?”

Dương Hạo gật đầu, nói: “Rất có thể. Nhưng để chính xác hơn, tôi còn phải thẩm định rõ lại”

Thi Thi im lặng đứng ở kệ sách lắng nghe những lời bọn họ nói.

Tony trầm giọng nói: “Hung thủ đem theo dao hay là dao trong nhà nạn nhân?”

Kỳ Quân liền nói: “Lúc này tôi có hỏi người hầu thì cô ta nói lúc đó đang định gọt trái cây đem cho ông chủ thì bị một cô gái che mặt vào lấy con dao rồi sau đó không biết gì nữa. Camera trong nhà cũng bị đập hết”

Ngưng một lúc, Kỳ Quân quay lại nhìn tử thi rồi nói tiếp: “Hung thủ là người có thân thủ nhanh nhẹn, đương nhiên quần gia hay người hầu không thể đối phó, vào nhà là chuyện dễ dàng. Sau khi đoạt được dao, đến phòng nạn nhân. Lúc đó nạn nhân đang đọc báo và uống cà phê trong phòng, thấy hung thủ cầm dao mở cửa bước vào, nạn nhân là người ít vận động lại phản ứng chậm nên không hề bỏ chạy. Ông ta hét hoảng làm đổ cà phê lên người” nói tới đây Kỳ Quân chỉ lên vệt ố của cà phê trên áo, nói tiếp “sau đó làm rớt ly cà phê xuống. Hung thủ đã bước tới đâm nạn nhân một nhát ngay tim trong lúc không thể chống cự”

Thi Thi vừa bước tới chỗ nạn nhân vừa lạnh nhạt nói: “Hèn gì anh chỉ mới vào nghề 5 năm đã là đội trưởng được 2 năm rồi” ngồi xuống chỉ vào chân nạn nhân “Phỏng đoán rất đúng... Nhưng lại thiếu sót phần điều tra của cảnh sát bọn anh rồi. Ông ta vừa bị thương ở chân, lại đang hoảng sợ nên không thể đứng lên bỏ chạy hay kháng cự, chứ không phải là phản ứng chậm. Ông ta là người gian xảo, nghĩ rằng có thể trao đổi với hung thủ nên thay vì kháng cự, ông ta ngồi đó để ra điều kiện. Nhưng không biết hung thủ là người chỉ cần mạng không cần thứ khác. Vì thế hung thủ dễ dàng tiến tới đâm ngay vào tim”

Nhìn thấy móng tay trên ngón cái của Thi Thi dính một vệt máu bên kẽ móng, Kỳ Quân bước tới lo lắng hỏi: “Tay em không sao chứ?”

Thi Thi không hiểu ý nên hỏi ngược lại: “Tay em?”

Kỳ Quân cầm bàn tay cô lên, Thi Thi nhìn thấy vệt máu đó cũng không biết là tại sao có, cô cười nhẹ rồi dịu dàng nói: “Chắc là lúc này sơ ý đụng vào vết thương nạn nhân”

Tối hôm đó trở về nhà, Thi Thi nhận được điện thoại từ bên Mỹ, không biết đã nghe được gì, cô nhẹ giọng trả lời “Vậy sao... Tôi biết rồi...”

Ánh mắt của Thi Thi trùng xuống.

Sáng sớm hôm sau Thi Thi trên đường ra sân bay đã gọi cho Kỳ Quân. Lúc này Kỳ Quân vẫn chưa đi làm nên sau khi nghe cô gọi, lập tức chạy ra sân bay. Trên đường đi, Kỳ Quân nhớ lại những lời của Thi Thi nói trong điện thoại “Kỳ Quân, em phải bay sang Mỹ ngay, lần này đi không biết bao giờ sẽ về... Mẹ em bệnh trở nặng lắm rồi, em phải sang đó để xin cho ba em được đến gặp mẹ, chỉ có em thì những ngày cuối ba mẹ em mới được bên nhau”

Thật may là Kỳ Quân đến kịp, Thi Thi vẫn chưa đi. Cậu chạy tới ôm cô thật chặt. Khoảnh khắc này chỉ mong sao sẽ ngừng lại. Thi Thi cũng siết chặt Kỳ Quân, ánh mắt đượm buồn, trong giọng chứa sự bi thương, nói: “Kỳ Quân, em đi rồi sẽ về, anh đợi em thêm vài tháng nữa nhé”

Kỳ Quân trầm giọng nói “Anh sẽ đợi, vài tháng, vài năm hay cả đời, anh cũng chỉ đợi một người duy nhất là em”

11. Chương 11: Anh Là Con Của Kẻ Thù

Từ ngày Thi Thi đi, cục cảnh sát vẫn rất bận rộn với các vụ án mạng nhưng không thấy sát thủ hắc hoa gây án.

Có khi nào sát thủ hắc hoa lại đến một đất nước khác để gây án không? Xem ra tên sát thủ này cũng thích đi du lịch nhỉ?

Sang Mỹ chăm sóc cho mẹ cô được 2 tháng thì sức khỏe có vấn đề. Ăn uống kém, sắc mặt nhợt nhạt, Thi Thi nghĩ là do mệt mỏi vì suốt ngày ở trong bệnh viện. Nhưng càng lúc càng không ổn, cô ăn cái gì vô cũng nôn ra, nghĩ là bao tử có vấn đề nên đi khám. Hóa ra bao tử cô không làm sao cả, chỉ là... Có một sinh linh bé nhỏ đang tung hoành khiến mẹ nó ốm nghén mà thôi.

Thi Thi xoa xoa bụng, cô hạnh phúc, nói với con mình: “Con à, ngoan nhé, để mẹ chăm sóc bà ngoại của con nữa”

Ba của Thi Thi là Diệp Từ Nghiêm, ông quan sát cô rất kỹ. Cô không phải là người có thể lực yếu, chỉ 2 tháng không phải là vấn đề, huống gì cũng không đến nỗi nào. Ông liền ôn nhu nói: “Đạo này ba thấy sức khỏe con không được tốt, nhớ ăn uống cẩn thận, phải biết tự chăm sóc sức khỏe bản thân mình”

Thi Thi xoa xoa bụng, báo cho ba mình là ông sắp được làm ông ngoại. Nhưng khi ba cô nghe mình sẽ được làm ông ngoại sắc mặt liền thay đổi. Không nói lời nào, Từ Nghiêm liền đứng lên bỏ đi ra ngoài.

Thi Thi vẫn ngồi ở ghế, nhìn ra ngoài ban công, thấy ba cô đang châm một điếu thuốc lá. Diệp Từ Nghiêm từ ngày vô tù đã không còn hút thuốc, sao hôm nay lại như thế. Rốt cuộc là ông đang phiền trí chuyện gì?

Kỳ Quân thường ngày công việc bận rộn, hôm nay từ ngoài trở về chung cư, bỗng nhiên anh thấy mình nhớ Thi Thi quá. Cô đi được hai tháng rồi, anh vẫn không sắp xếp được công việc để sang thăm cô.

Quyết định xin nghỉ phép để bay sang thăm Thi Thi và ba mẹ của cô.

Vừa đi vào bệnh viện đã thấy Thi Thi đứng chờ thang máy ở đại sảnh. Kỳ Quân vui mừng lấy điện thoại gọi cho cô “A lô, Thi Thi, em quay ra sau đi”

Thi Thi tắt máy liền quay ra sau.

Là anh sao? Em nhớ anh lắm Kỳ Quân.

Kỳ Quân đứng đó nở ra một nụ cười mê hoặc lòng người nhìn cô. Thi Thi chạy lại ôm anh, là thật, cảm giác này là thật. Thi Thi vui mừng đến nỗi xúc động, quên luôn nơi mình đang đứng.

Cô còn thầm nghĩ, nếu 13 năm trước hoặc vài năm về trước, anh và cô có thể dễ dàng gặp nhau, dễ dàng tìm thấy nhau ở đất Mỹ này thì thật tốt. Nhưng không sao, bây giờ dù sao cũng đã bên nhau.

Thi Thi đưa Kỳ Quân lên thăm ba mẹ mình. Nhưng mẹ cô lúc này đã gần như mất dần ý thức rồi nên không thể nói được chuyện gì.

Diệp Từ Nghiêm nhìn Kỳ Quân bằng ánh mắt xét nét, không thèm mở miệng nói lời nào, nội tâm rất khó đoán. Kỳ Quân vui vẻ chào ông rồi nói: “Chú, con là Kỳ Quân, ba con là Kỳ Phong, chú...”

Diệp Từ Nghiêm lạnh nhạt cắt lời: “Tôi biết rồi. Cậu rất giống ông ta ngày trẻ”

Gặp lại con trai của bạn cũ, tại sao lại có thái độ đó, cả Thi Thi và Kỳ Quân đều không hiểu nhưng không mấy để tâm. Có lẽ là do đã xa cách lâu.

Từ Nghiêm nghĩ thầm “Không lẽ cậu ta là chủ nhân của cái thai đó”

Thi Thi và Kỳ Quân vui vẻ trò chuyện cùng nhau. Thi Thi dựa vào vai của Kỳ Quân, dịu dàng nói: “Kỳ Quân, anh có biết là... Anh sắp được làm cha rồi không”

Kỳ Quân đang yên đang lành, nghe câu nói đó liền vui mừng hơn hờ quay người lại hỏi: “Em nói sao? Anh sắp được làm cha? Thi Thi... Em...”

Thi Thi ngượng ngùng gật đầu.

Kỳ Quân vui đến nỗi ôm cô cười reo lên vì sung sướng.

Xong, sau một lát trò chuyện, Kỳ Quân hỏi: “À, vậy chúng ta đặt tên con là gì đây?”

Thi Thi cười tươi nói: “Còn chưa biết là con trai hay con gái mà”

Kỳ Quân vui vẻ nói: “Mặc kệ, em muốn đặt tên cho con chúng ta là gì?”

Thi Thi trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi nói: “Nếu con trai thì đặt là Kỳ Vũ đi, con gái thì... Kỳ Hân đi. Anh thấy sao?”

Kỳ Quân vui vẻ nói: “Bà xã đại nhân muốn thì tôi đây xin tuân lệnh nghe theo”

Từ Nghiêm đứng ở xa một góc nhìn hai người trẻ bọn họ cười đùa hạnh phúc, trong lòng chính là đang rất buồn.

Sau khi Kỳ Quân trở về, Diệp Từ Nghiêm gặp riêng Thi Thi, ánh mắt nhìn xa xăm không điểm dừng, kéo một hơi thuốc rồi nhả ra làn khói trắng đục mờ mờ ảo ảo. Những người khác, Thi Thi có thể nhìn thấu được suy nghĩ, nhưng tâm trạng của ông, cô không tài nào phán đoán được.

Thi Thi lên tiếng hỏi: “Ba, có chuyện gì sao?”

Từ Nghiêm nhìn Thi Thi một lát, ông thở dài nói: “Cái thai đó, có phải của cậu ta không?”

Thi Thi gật đầu.

Từ Nghiêm trầm giọng, nói: “Cậu ta làm nghề gì? Có tốt với con không?”

Thi Thi cười nhẹ, dịu dàng đáp: “Ba, anh ấy là đội trưởng đội điều tra của bộ công an thành phố đó ba. Anh ấy tốt với con lắm, làm việc cũng rất chính trực, công tư phân minh”

Nghe xong, tách trà trên tay liền rơi xuống sàn nhà. Ánh mắt Từ Nghiêm đảo qua lại, Thi Thi hỏi: “Ba, có chuyện gì vậy?”

Từ Nghiêm gay gắt phản đối “Không được. Con phải chấm dứt quan hệ với cậu ta.”

Thi Thi khản trương hỏi lại “Tại sao? Chẳng phải anh ấy là con trai của bạn ba sao?”

“Cậu ta là...”

Từ Nghiêm lầm lũi bỏ đi trong mớ suy nghĩ của bản thân.

Thật không ngờ con lại yêu con trai của Kỳ Phong, còn là một hình cảnh tư công phân minh. Thi Thi, ta phải làm sao, có nên nói cho con biết Kỳ Quân chính là con trai của kẻ thù gia đình ta. Ta có nên nói là con không được yêu người nào làm cảnh sát, không được có bất cứ quan hệ tình cảm nào với cảnh sát, nếu không sẽ nguy hại đến bản thân của con... Có lẽ ta vẫn là không nên nói sẽ tốt hơn cho con. Coi như ta vì hạnh phúc của con mà bỏ qua mối thù này. Nhưng con... Cậu ta liệu có chấp nhận con hay không. Ta thật không biết làm sao mới tốt cho con đây Thi Thi à.

Sau 4 tháng chống chọi căn bệnh với sự hỗ trợ y tế tốt nhất, mẹ của Thi Thi cũng không thể qua khỏi.

Chôn cất mẹ Thi Thi xong, Từ Nghiêm đứng trước mộ của bà nói với Thi Thi: “Kỳ Quân, cậu ta là con trai của kẻ thù gia đình chúng ta”

Thi Thi như không tin được những điều mình nghe. Từ Nghiêm tiếp tục nói: “Chính Kỳ Phong đã khiến gia đình chúng ta ra nông nổi như thế này. Trước khi mất, mẹ con đã nói phải cho con biết sự thật, bởi vì...” Từ Nghiêm không nói ra lý do, ông trầm lặng một chút rồi lại nói tiếp “Mẹ con nói, hãy bỏ qua hết hận thù vì con, nhưng... con phải bắt cậu ta nghỉ việc, không được làm trong ngành đó nữa”

Thi Thi khó mà chấp nhận được điều này. Người cô như có một con dao lục cứ cửa từ từ, từ từ vào từng thớ thịt của cô rồi từ từ mà rỉ máu, rất đau, rất đau.

Tại sao Kỳ Quân lại là con của kẻ thù? Tại sao người đại diện cho công lý lại là con của kẻ ác nhân? Còn bản thân mình, đã mang thai với con của kẻ thù, đã yêu thương con của kẻ thù.

Diệp Từ Nghiêm được Thi Thi dùng chức vị đảm bảo để xin cho ông ta ra trong những ngày mẹ cô bệnh trở nặng. Bây giờ mẹ cô đã chết, đến lúc phải vô lại rồi.

Tối trước ngày Từ Nghiêm vô lại trong tù, ông cùng con gái là Thi Vũ ăn tối một bữa. Lúc này ông nhìn con mình với ánh mắt đầy hi vọng và yêu thương, nói: “Thi Vũ, con hãy dừng lại tất cả đi. Gia đình ta không cần phải trả thù, cũng không cần trả lại công bằng, 3 năm nữa là ba ra rồi. Hãy sống vì hiện tại, Thi Thi đã có thai, cái thai cũng 6 tháng rồi, con biết rõ mà. Nó rất yêu cậu ta, con đường của nó đi cũng rất đúng đắn, sắp tới nó sẽ làm mẹ, con hãy dừng lại đi”

Thi Vũ ánh mắt sắc lạnh, nghiêm giọng nói: “Dừng lại? Tại sao chứ? Thi Thi mãi mãi sẽ không bắt được con, và cũng sẽ không bao giờ bắt con”

Từ Nghiêm rầu rĩ lắc đầu, thở dài rồi nói: “Thi Thi không bắt con nhưng con sẽ không giấu được người bên cạnh là Kỳ Quân. Con dừng lại, mọi chuyện sẽ chấm dứt, Thi Thi cũng sẽ sống yên bình, cũng không còn ai truy bắt con nữa”

Thi Vũ phẫn nộ nói “Thi Thi là một đứa hèn nhác, luôn chạy trốn bản thân, ba chỉ lo cho nó, sống yên bình, mọi chuyện chấm dứt, vậy còn ba, còn mẹ thì sao? Hai người có sống bình yên chưa? Ba đã quên rồi hay sao? Nó lại còn đi yêu con trai của kẻ thù chúng ta”

Nói rồi Thi Vũ đứng lên bỏ đi. Diệp Từ Nghiêm nhìn theo bóng cô khuất dần.

Kỳ Phong, tất cả là tại ông...

Trở về nước, cái thai cũng được hơn 6 tháng nhưng Thi Thi vẫn không chịu nghỉ ngơi mà vẫn tiếp tục công việc của mình, cô tránh mặt Kỳ Quân.

Kỳ Quân thấy xót nhưng khuyên mãi cô cũng không nghe, cũng không hiểu tại sao sau khi trở về cô lại tránh mặt anh.

Gặp nhau ở cục cảnh sát, Kỳ Quân liền hỏi: “Thi Thi, rốt cuộc là tại sao em lại tránh mặt anh?”

Thi Thi nhàn nhạt trả lời: “Chúng ta, chia tay đi”

Kỳ Quân bất ngờ với câu nói đó, liền hỏi tại sao. Thi Thi nhếch môi cười, người cô như bị một con dao lục cứa từng thớ thịt từ lúc ba cô nói anh là con trai của kẻ thù, đến nay vết thương đó vẫn chưa được xử lý. Cô lạnh nhạt nói: “Không tại sao cả, đơn giản là tôi không còn yêu anh nữa, thậm chí mặt anh tôi cũng không muốn nhìn, chỉ mong sớm phá được án, biến mất, không gặp lại nữa”

Nghe những lời này quả là đã kích đối với Kỳ Quân. Không chấp nhận câu trả lời đó, Kỳ Quân liền níu tay Thi Thi nói: “Anh không tin, nhất định là có chuyện gì. Tình cảm là của cả hai người, có vấn đề gì thì cả hai phải cùng giải quyết, em không thể ngay cả lí do cũng không cho anh biết”

Thi Thi quay người lại ngược lên nhìn Kỳ Quân, ánh mắt sắc lạnh, cố giữ không cho lệ rơi xuống, lạnh lùng nói: “Anh muốn biết lí do? Vậy tôi cho anh biết. Anh... chính là con trai của kẻ thù gia đình tôi. Ngày gặp anh, ba tôi có thái độ như thế nào, anh cũng biết rõ. Dù ba anh đã mất, nhưng tội ác ông ta gây ra, ba tôi vẫn còn đang phải gánh chịu”

Dứt lời, Thi Thi giắt tay lại rồi bỏ đi. Kỳ Quân không hiểu cũng không tin được những lời này. Anh tự nói một mình “Không thể nào, tại sao lại có chuyện đó”

12. Chương 12: Nội Tâm Tranh Đấu

Những lời Thi Thi nói ra, Kỳ Quân nhớ rất rõ, sự cự tuyệt của cô, Kỳ Quân cũng thấy rất rõ. Kỳ Quân tự dằn vò bản thân mình bằng rượu.

Thiên Quốc, người bạn luôn bận rộn vì phải quản lí nhà hàng và cũng vì là bếp trưởng. Nhưng chỉ cần Kỳ Quân gọi một cuộc, nói rằng “tôi buồn” là dù đang ở đâu, đang làm gì, Thiên Quốc đều có mặt trong tích tắc.

Đi tới nhìn bộ dạng thảm hại này của Kỳ Quân, không biết là đã xảy ra chuyện gì, Thiên Quốc xin thêm một cái ly, cùng cậu bạn uống. Một lúc cũng lên tiếng “Đã gọi tôi ra đây, chắc chắn là không có chuyện tốt, nói đi, tôi nghe đây”

Kỳ Quân không nói gì mà chỉ uống, uống và uống. Thiên Quốc cũng không hỏi nữa. Rót rượu vào ly hai người, cạn ly rồi nói: “nếu cậu không muốn nói, tôi sẽ không hỏi, nếu cậu muốn uống, tôi uống cùng cậu”

Mấy hôm liền, Kỳ Quân không đi làm cũng không báo lí do, không ai liên lạc được, coi như là mất tích.

Cậu nằm ở nhà của Thiên Quốc mà rầu rĩ suy nghĩ. Căn nhà của Thiên Quốc nằm ở ngoại thành, rộng 200 mét vuông, chỉ ở một mình, rất thoáng mát và yên tĩnh. Trước nhà trồng rất nhiều hoa, có một hồ cá nhỏ, nước chảy từ trên cao xuống hồ cá đó, cây kiểng nhỏ, đá nhỏ nhìn rất giống một tiên cảnh được thu nhỏ nằm trọn trước nhà của cậu ta. Bên phải ngôi nhà là cây xanh rất mát, khung cảnh đẹp, thời tiết tốt, Thiên Quốc ra tưới nước cho cây.

Quay vô trong, thấy Kỳ Quân đang ngồi trên bàn gỗ ở trước nhà uống trà, khuôn mặt lại u ám mà chán nản. Thiên Quốc đi vào, hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Kỳ Quân im lặng, uống một ngụm trà rồi mới nói: “Thy Thy nói, tôi là con trai của kẻ thù, chính xác hơn là ba tôi đã khiến cho gia đình cô ấy ra nông nổi như vậy”

Thiên Quốc phản ứng lại liền “Làm sao có thể chứ. Chẳng phải ba cậu và ba Thi Thi là bạn tốt sao?”

Kỳ Quân lắc đầu, nhếch miệng nói “Tôi cũng không biết”

Chợt nhớ ra một chuyện. Kỳ Quân về lại ngôi nhà cũ của cha mẹ, cậu chạy vào hỏi chú Phu “Chú Phu, trước khi mất, ba con đã gặp riêng chú để làm gì? Ba con nhất định có chuyện gì giấu con đúng không?”

Lúc này chú Phu hình như hiểu được là Kỳ Quân đã biết được chuyện mà ba cậu đã nói. Chú đưa tay lên lấy đôi mắt kính lão đang đeo xuống, nhắm mắt lại lắc đầu thở dài rồi lại đeo kính vào. Dáng người chú hơi khom, quay lưng đi vào trong phòng, nói: “Đi theo chú”

Đau như ngàn vạn tiễn xuyên qua lục phủ ngũ tạng. Kỳ Quân chạy xe trong đêm tối trên đường cao tốc, không biết là đã chạy bao lâu rồi, không có điểm đến, chỉ biết còn đường còn xăng là còn chạy. Bao nhiêu cảnh vật trước mắt đều xẹt qua rồi chạy như bay ra phía sau, ánh đèn điện đường màu vàng mờ mờ ảo ảo, cứ nghĩ đến chuyện của Thi Thi và anh, anh lại la lên như tiếng kêu cứu trong vô vọng, nỗi đau ấy cào xé anh, bộc phá thành nước mắt rồi trào ra một cách tự nhiên, la cho đến khi khan cả cổ họng lại ngưng một chút. Cứ như thế mà trôi qua hàng vạn cây số, tiếng kêu la ấy cũng tắt dần, đầu óc bắt đầu trống rỗng không thể tiếp nạp hay nghĩ được điều gì nữa.

Một hình cảnh chính trực, mạnh mẽ nhưng giờ đây anh cảm thấy bản thân mình bất lực, yếu đuối, vô dụng, hoàn toàn không biết phải làm gì.

Dừng xe lại ở một bờ biển xa xôi cũng đã là tờ mờ sáng rồi. Ngồi trên nóc xe, hai tay chống phía sau, hơi ngửa người ra, Kỳ Quân nhìn ra biển cả mênh mông phía trước, sóng biển nhè nhẹ xô vào, gió thổi rì rào bên tai. Bên ngoài là sự điềm tĩnh hòa vào cảnh vật yên bình này, nhưng sâu thẳm tận đáy lòng nó đang gào thét.

Kỳ Quân muốn tặc nhớ lại.

Chú Phu lấy ra một chiếc hộp trong tủ đưa cho Kỳ Quân. Về mặt của chú rất buồn, nếp nhăn vì tuổi cao co lại, chú ngồi xuống vỗ vỗ vào tay Kỳ Quân, trầm giọng nói: “Con hỏi như vậy, chắc chắn là đã biết chuyện. Ba con có dặn, khi con hỏi thì tức là con đã gặp phải người đó” Chú Phu ánh mắt bắt đầu nhớ lại, vừa nhớ vừa kể “Ông nội của con và Diệp Nhất từng là bạn bè thân thiết. Nhưng gia đình Diệp Nhất rất nghèo khổ, đã nổi lòng tham, hại gia đình ta rồi chiếm đoạt tài sản. Sau khi ông nội con mất, ba con là Kỳ Phong vì oán hận mà tìm cách trả thù Diệp Nhất. Nhưng thế lực lúc đó đã bị đảo ngược, không thể làm gì ông ta. Ba con tìm cách kết thân với Diệp Từ Nghiêm, Từ Nghiêm thân là cảnh sát nhưng rất tin bạn, lợi dụng

điểm đó nên đã thuận lợi lật đổ Diệp Nhất. Diệp Từ Nghiêm biết chuyện đã xích mích với ba con, sau này bỏ sang Mỹ để làm việc vì vợ ông ta. Nhưng vẫn không ngừng điều tra về việc của ba con làm hồng vạch tội ông và để trả thù cho Diệp Nhất. Buộc ba con phải ra tay trước với gia đình Diệp Từ Nghiêm”

Càng nghe Kỳ Quân càng không muốn hiểu. Như vậy chẳng khác nào là bọn họ trả thù qua trả thù lại, tương oan tương báo.

Chú Phu cầm chiếc hộp lên mở nắp ra, nói tiếp: “Ba con nói trước đây con và con gái Diệp Từ Nghiêm có tình cảm, sau khi con bé đi rồi nhưng con vẫn rất kiên định chờ nó. Ông ấy là sợ con và con gái của Diệp Từ Nghiêm sẽ gặp lại nhau nên đã giao cái này cho chú. Đây là bằng chứng Diệp Nhất phạm tội. Người có tội đầu tiên là Diệp Nhất, ba con không phủ nhận tội mình gây ra, nhưng ông ấy sợ ảnh hưởng đến con sau này nên thu thập chứng”

Kỳ Quân trở về với thực tại, khuôn mặt u ám, tâm trạng cực kỳ không tốt.

Những gì ba anh gây ra, em không thể chấp nhận cũng như những gì ông của em gây ra thì ba anh không thể chấp nhận vậy. Em nói anh chính là con trai của kẻ thù gia đình em, khi nghe những lời đó, anh đau đến nhường nào. Còn em, em có biết em là cháu gái của kẻ thù gia đình anh không. Mọi quan hệ của chúng ta đã trở nên thật phức tạp. Anh ước gì hôm đó anh không bay sang Mỹ để thăm em. Có thể như vậy là tốt nhất, chúng ta sẽ vẫn vui vẻ, vẫn hạnh phúc để chào đón tiểu bảo bối ra đời.

Mặt trời đỏ mọng của bình minh bắt đầu nhô lên từ từ. Kỳ Quân ngồi đó lại nhớ đến Thi Thi, nhớ đến kỷ niệm của hai người, trong lòng lại khuấy đảo lên một lần nữa giữa mặt biển phẳng lặng trước mắt.

Ở cực cảnh sát thành phố, Thi Thi đi từ từ vào. Có một vài hình cảnh trông thấy muốn tới hỏi thăm sức khỏe của cô nhưng vì gương mặt lạnh đáng gờm ấy khiến họ phải thụt lùi lại.

Jenifer bước tới chỗ của cô, vừa đi vừa trò chuyện. Jennifer nhẹ nhàng hỏi: “Sao cô không nghỉ ngơi ở nhà mà lại tới đây, dù sao cũng vẫn chưa có manh mối của vụ án?”

Thi Thi hơi gượng cười đáp lại “Tôi tới để lấy một số thứ”

Jennifer chợt nhớ đến Kỳ Quân nên tiện hỏi thăm: “Kỳ Quân bị bệnh sao? Đã 2 tuần rồi mà không thấy cậu ấy”

Thi Thi nghe vậy sắc mặt liền đổi, không nói gì đi một mạch tới phòng điều tra. Mọi người trong đội thấy cô ai nấy cũng cúi đầu chào vì dù có nhỏ tuổi thì cũng là “chị dâu” của bọn họ huống gì lại là chuyên viên được mời về đây giúp họ điều tra án.

Ngó vào vị trí của Kỳ Quân, quả thật hôm nay cậu ấy không đi làm.

Mà đã 2 tuần rồi sao, mình quả thật quá vô tâm rồi.

Thi Thi lặng lẽ ra về.

Kỳ Quân về tới chung cư đã là giờ chiều. Vừa bước tới cửa, quay qua nhìn sang cửa phòng của Thi Thi, ánh mắt thoáng buồn rồi lại đẩy cửa nhà mình đi vô.

Thi Thi từ trong cửa thang máy bước ra, cô nhìn về cửa nhà của Kỳ Quân, ánh mắt khó đoán. Cô đi tới tính gõ cửa nhưng rồi lại thôi, đành trở về nhà mình.

Thi Thi vốn cho rằng bản thân mình sẽ không mất khống chế, cho dù có khó chịu đến cỡ nào cũng có thể điều chỉnh tâm trạng của bản thân. Nhưng cuối cùng cô lại nói ra những lời như vậy với Kỳ Quân, khiến mọi chuyện trở nên tồi tệ, khiến cho mối quan hệ của cả hai không thể cứu vãn như vậy. Rõ ràng bản thân cô biết, Kỳ Quân là người vô tội. Bản thân cô trước giờ là người biết kiềm chế cảm xúc, nhưng tại sao khi nghe cha mẹ mình bị hại bởi cha của Kỳ Quân, cô lại hoàn toàn muốn chấm dứt tất cả những gì liên quan đến anh.

Tại sao anh không thể nhún nhường một bước, chỉ cần nắm lấy tay em không cho em bỏ đi, anh chỉ cần ôm em vào lòng và nói “Anh cần em” là em sẽ mềm lòng.

Thi Thi cảm thấy cơ thể không được khỏe, bước đến ngồi dựa lưng vào ghế sofa nghỉ một lát.

Có tiếng gõ cửa.

Đứng lên đi tới mở cửa cũng hơi khó khăn vì cô chưa dạ dưới, bụng cũng đã to rồi. Là Kỳ Quân. Thi Thi nhẹ nhàng hỏi: “Anh tới đây làm gì?”

Kỳ Quân nhìn cô một lát, cảm giác nhớ nhung như đã rất lâu rồi không được nhìn thấy cô. Cũng đứng, đã mấy tháng rồi không gặp, vừa về đã tránh mặt, bây giờ lại xảy ra chuyện. Im lặng một lát, Kỳ Quân đưa một bịch đồ cho Thi Thi, ôn nhu nói: “Tã, sữa, đồ sơ sinh, chắc là em chưa chuẩn bị”

Thi Thi trong lòng cũng đã dịu nhẹ đi, nhận lấy túi đồ ấy. Hai người không nói câu nào với nhau nữa. Kỳ Quân cảm thấy có chút ngưng ngừng giữa hai người, anh khẽ nâng môi cong lên, ôn nhu nói: “Em vào nghỉ sớm đi”

“...Hôm nay anh đã đi đâu? Anh không sao chứ?”

Vẫn giữ độ cong của môi như cũ, Kỳ Quân hơi đưa ánh mắt xuống dưới sàn, hơi thấp giọng, nói: “Anh về nhà”

Ngưng một lát, Kỳ Quân lại nói tiếp “Nếu anh nói, hãy bỏ qua tất cả ân oán người đời trước, cùng anh sống đến trọn đời, em có đồng ý không?”

Nội tâm của Thi Thi dường như tách ra làm hai, một bên đồng ý và một bên không đồng ý cùng giao đấu với nhau một trận.

Trong lúc chờ đợi câu trả lời của cô, Kỳ Quân cũng đang lo sợ, lo sợ là cô không đồng ý. Rõ ràng là Diệp Nhất có lỗi, ba anh chỉ vì oán hận mới làm thế, Kỳ Quân đã bỏ qua hết để hỏi cô câu này. Nếu lần này cô trả lời không đồng ý, có lẽ anh sẽ không bao giờ hỏi nữa và cô cũng sẽ không còn cơ hội trả lời lại lần nào nữa.

Nội tâm kia cuối cùng cũng giao đấu một trận quyết liệt xong. Câu trả lời của Thi Thi cũng đã có, cô nhẹ giọng, nói rằng cô không thể.

Kỳ Quân không ngờ cô lại quyết đoán đến như vậy. Nếu như không yêu cô, nếu như cô không có thai với anh, có lẽ lời chia tay cô nói trước đó, anh đã tuân mệnh mà biến mất khỏi mắt cô rồi, đâu còn phải tới đây hỏi cô câu này.

13. Chương 13: Tiếp Tục Chiến Tranh

Kỳ Quân vì nghỉ không xin phép, làm việc không có quy tắc nhưng lại đang trong quá trình hợp tác với Wale để điều tra vụ sát thủ hắc hoa nên được cấp trên tạm hoãn đình chỉ công tác.

Gặp Thi Thi ở cục cảnh sát, Kỳ Quân lạnh nhạt bước ngang qua, cùng thảo luận trong hội nghị, ngay cả một cái liếc mắt nhìn cô, anh cũng không. Nhưng không phải vì không quan tâm cô, chỉ vì đó là điều cô muốn. Cô muốn chấm dứt, cô muốn biến mất, mãi mãi không gặp lại anh. Vậy thì anh cũng không nên làm phiền cô nữa.

Thi Thi cảm thấy lồng ngực mình nặng nề khó thở vì việc làm đó của Kỳ Quân. Là do cô, chính cô muốn như vậy, nhưng sao lại đau nhói đến thế kia. Cô cứ tưởng sẽ không bao giờ để việc riêng làm ảnh hưởng đến công việc. Nhưng cô đã sai lầm, cô cũng là con người bằng xương bằng thịt, có máu có trái tim, có cảm xúc như bao người. Dù có cứng rắn hay mạnh mẽ đến đâu, đó cũng là về về ngoài được tạo ra mà thôi.

Kỳ Quân đi ngang về phía đối diện với cô, cô nắm tay cậu lại. Dừng bước, nhìn xuống vị trí mà Thi Thi nắm, Kỳ Quân lạnh nhạt hỏi: “Tiến sĩ Diệp, có việc gì à?”

Thi Thi không biết tại sao mình lại làm thế, phải chăng cô đang muốn níu kéo anh lại. Ánh mắt đảo qua lại, lúng túng nói: “Không... Không có gì”

Kỳ Quân nhìn thẳng về phía trước, khuôn mặt hiện lên đường nét u ám, nhếch môi cười lạnh, nói: “Nếu không có gì, có thể buông tay ra cho tôi đi được rồi chứ”

Thi Thi chậm rãi thả tay ra. Kỳ Quân nhìn cô, nói thêm một câu “Dạo này tôi thấy Tiến sĩ Diệp hơi hốc hác, phải chú ý đến sức khỏe để còn lo cho đứa con trong bụng nữa chứ. Không có chồng bên cạnh, chắc là sẽ khó khăn lắm” nói ra lời này, quả thật rất khó khăn, tim anh đau nhói. Nhưng sau khi dứt lời, Kỳ Quân liền bỏ đi mà không chần chừ một phút giây nào.

Thi Thi xoay người lại nhìn tấm lưng kia cho đến khi khuất dần. Cô tự hỏi có phải hôm đó cô đồng ý thì đã không như thế này. Khoảng cách này, không ai khác là do chính bản thân cô tạo ra.

Kỳ Quân bước đi thư thái nhưng trong lòng như có ngàn con kiếng đang bò, rất khó chịu.

Em đã dứt khoát như vậy, đã tuyệt tình với tôi như vậy, tại sao còn làm điều này. Ý của em là gì đây? Là em đang thách thức tôi sao hả Thi Thi. Em có biết là em nhấn tâm đến mức nào không?

Kỳ Quân đi qua hàng cây dài thẳng tắp trong khuôn viên của cục cảnh sát, đi đến đâu có người cúi đầu chào đến đó. Uy phong lẫm liệt như thế nhưng phải cúi đầu chào thua một nữ nhi, đúng rồi, là một nữ nhi trong nóng ngoài lạnh, lúc nào cũng tỏ ra mình mạnh mẽ, kiên cường.

Buổi tối trở về chung cư, lúc này trời, thời tiết hay bất thường. Nhìn thấy dáng vẻ của một người phụ nữ đang đi đứng khó khăn vì bụng bầu bước vào thang máy, Kỳ Quân hơi chạnh lòng nghĩ đến Thi Thi đang mang thai đứa con của mình. Nhất định là rất cực nhọc, rất tủi thân, rất cần sự quan tâm chăm sóc.

Bấm chuông cửa nhà Thi Thi.

“Cảnh sát Kỳ, có việc gì?” Thi Thi mở cửa ra nhìn thấy cậu nên nhàn nhạt hỏi.

Kỳ Quân không nói không rằng, bước tới ôm cô cường hôn cô, nụ hôn nồng cháy như muốn thiêu đốt tất cả mọi thứ, kể cả sự hận thù trong lòng cô, đem ra thiêu trụi đi thì càng tốt. Thi Thi kháng cự, tát Kỳ Quân một cái. Nghe rõ tiếng bốp chối tai, nhận thấy lòng bàn tay mình nóng lên, hồng cầu vỡ ra nên lòng bàn tay đỏ hoe, các đầu ngón tay tê dại, bắt đầu hơi run lên. Tim cô cũng vì đó mà đập mạnh hơn. Cô hơi rút tay về, ánh mắt có phần bi thương nhìn lên má của anh, nơi cô vừa tát, in hằn năm ngón tay dài đỏ hoe trên đó, quả thật hơi mạnh tay.

Kỳ Quân cười như không cười, trong lòng đầy chua xót, trong giọng có chút bi ai, nói: “Em nhấn tâm lắm” dứt lời, anh bỏ về nhà của mình.

Vì điều gì khiến em phải như vậy? vì tôi là con trai của kẻ thù thôi sao? Còn tình yêu của em thì sao? Em không quan tâm một chút nào? Người đáng hận là tôi? Em là nhà tâm lý để làm gì khi không thể nắm bắt được tâm lý của bản thân cần gì, muốn gì? còn em, em là cháu gái của kẻ độc ác tàn nhẫn hại Kỳ gia thì sao? Nhưng tôi thật vô dụng, tôi không thể nói chính Diệp Nhất là cội nguồn của mọi tội lỗi. Vì nói ra, tôi sợ em sẽ tổn thương.

Kỳ Quân dày vò bản thân với mớ suy nghĩ trong đầu. Cậu vẫn là nghĩ cho Thi Thi nên không muốn cho cô biết tất cả sự việc.

Trưa hôm sau, ở siêu thị 24h gần cục cảnh sát, Kỳ Quân vừa bước vào thì thấy Thi Thi đang ngồi nói chuyện rất vui vẻ với một trong ba hình cảnh nam của đội Wale. Đúng là Thi Thi đã làm việc với đội Wale mấy năm rồi nên quan hệ thân thiết với họ là chuyện bình thường. Nhưng trong đầu Kỳ Quân không thể nghĩ hơn được điều gì ngoài “ghen”.

Trước đây làm gì có chuyện em cười nói vui vẻ như vậy với ai cơ chứ. Vừa chấm dứt với tôi xong, em liền vui vẻ với người khác như thế.

Kỳ Quân bước tới nắm tay Thi Thi dắt đi thật nhanh ra khỏi nơi đó. Thi Thi giật tay lại, nhăn nhó khó chịu, nói: “Anh làm gì vậy? Buông tôi ra”

Kỳ Quân gân xanh nổi lên, giận đỏ mặt, nghiêng răng nghiêng lợi ghé sát mặt Thi Thi nói: “Em đừng quên, em là người phụ nữ đang mang thai đó”

Thi Thi không thèm nhìn mặt của anh, ánh mắt vô hồn, nói: “Điều này cần anh phải nhắc sao? Nực cười”

Kỳ Quân càng giận hơn nhưng không biết phải nói gì. Anh đá chân thật mạnh vào chiếc xe hơi bên đường, đau quá mà ôm chân suýt xoa.

Rõ ràng cả hai không thể buông tay nhưng lòng lại quá cố chấp để tổn thương nhau.

Kỳ Quân quyết định không thể cứ như vậy, dù cô ấy có cự tuyệt bao nhiêu lần thì anh cũng không từ bỏ. Đã có lần anh nói dù là vài tháng, vài năm hay cả đời anh đều chỉ chờ duy nhất một người, người đó là cô.

Tối hôm ấy, Kỳ Quân quyết định phải khiến Thi Thi chấp nhận anh. Kỳ Quân tiếp tục gõ cửa nhà. Thi Thi bước ra, không dài dòng nữa, vì Kỳ Quân biết, càng nói chuyện cũ, càng làm tổn thương nhau.

Kỳ Quân nghiêm giọng hỏi: “Bây giờ tôi hỏi em, nếu tôi chết, em sẽ không quan tâm?”

Thi Thi hơi đảo mắt, không dám nhìn thẳng vào Kỳ Quân, mạnh miệng nói “Phải”

Kỳ Quân lấy ra một khẩu súng đưa cho Thi Thi, lại tiếp tục trầm giọng hỏi “Nếu giết tôi để em quên đi thù hận, em có làm không?”

Nhìn khẩu súng trên tay Kỳ Quân, Thi Thi im lặng một lát rồi nhận lấy, giơ ngang tay lên chia về phía của Kỳ Quân, ánh mắt sắc lạnh, nói: “Nếu giết anh để quên đi thù hận, tôi sẽ làm”

“Vậy thì em hãy làm điều đó đi”

Thi Thi nhếch môi cười, ánh mắt vẫn không đổi, lạnh nhạt nói: “Anh nói xem, giết người mà không phải ngồi tù, tôi và anh cần gì phải truy bắt hắc hoa?”

Kỳ Quân mặt lạnh như băng, đưa tay tới nhận lấy khẩu súng, tự chia vào đầu mình, trầm giọng nói: “Vậy thì tôi tự kết thúc giúp em”

Kỳ Quân vừa định bóp cò thì Thi Thi mở to mắt hốt hoảng nhanh giơ chân lên đá hất khẩu súng rớt dưới sàn, lạnh lùng mà nói: “Anh chết, tôi sẽ là người bị tình nghi số một, đừng làm liên lụy tôi”

Kỳ Quân nhướng mày, khoe môi cong lên vì cười, nói: “Hay là vì em lo cho tính mạng của tôi?”

Thi Thi cười khẩy một cái rồi đáp “Tôi không rảnh để lo những chuyện đó”

Kỳ Quân nhặt khẩu súng lên, ôn nhu nói: “Em có biết điều đặc biệt nhất của một chuyên viên tâm lý học là gì không? Đó là có thể nhìn thấu được tâm lý của người khác, nhưng không bao giờ hiểu được tâm lý của bản thân họ”

Thi Thi nhìn Kỳ Quân khi nghe câu nói đó, vẫn mạnh miệng nói: “Nói xằng nói bậy. Bây giờ, dù anh có chết ở trước mặt tôi, tôi cũng không quan tâm”

Kỳ Quân cười một cái, nói “Thật sao?”

Thi Thi không trả lời, gương mặt đã dịu đi, hận cho lời nói của bản thân quá tuyệt tình

14. Chương 14: Chia Tay, Không Làm Người Yêu Nữa

Kỳ Quân cười như không cười, gật gật đầu, nắm lấy tay Thi Thi một cách mạnh bạo, nhứu mày lại, ghé sát vào mặt cô, nói: “Em dám để con tôi không có cha? Tôi không cho phép em làm điều đó, hiểu chưa?”

Nói rồi Kỳ Quân đẩy Thi Thi vào trong, anh cũng vào rồi đóng cửa lại. Ép sát cô vào tường, áp môi anh lên đôi môi nhỏ nhỏ xinh xinh mà lì lợm kia. Thi Thi không thể giãy giụa cũng không thể trốn tránh, anh hôn nồng nhiệt làm cô bị ngạt khí nhưng không thể nào trốn thoát được.

Hôn một lúc lâu, Kỳ Quân giữ khoảng cách mặt đối mặt giữa hai người là 1 cm. Anh ôn nhu nói: “Coi em còn dám chống đối tôi không. Nếu có lần sau, dù em có đang mang thai tám tháng hay mười tháng tôi cũng mặc kệ mà sẽ làm cho em đến điên dại trên giường”

Thi Thi ngượng đỏ mặt không thể quay mặt tránh đi, hận không thể giơ chân mà đá anh một cái, cô lạnh nhạt, nói: “Nếu hôm nay không phải là vì đang mang thai con của một tên khốn kiếp, thì tôi cũng làm cho anh mình đầy thương tích mà nằm la liệt dưới sàn rồi”

Kỳ Quân cười hơ hơ rồi đáp: “Đợi đến lúc đấy thì em đã là vợ tôi rồi”

Thi Thi nhếch môi, nhìn thẳng vào mắt Kỳ Quân, nói dứt khoát: “Ai đồng ý làm vợ anh chứ”

Kỳ Quân nghe xong liền tiếp tục hôn cô không cho cô lên tiếng, lần này còn lâu hơn lúc nãy. Xong, anh cười một cái chọc tức cô, nói: “Từ bây giờ, mỗi câu em nói ra, nếu có câu nào cố ý chống đối tôi, em đều bị phạt. Đợi em sinh xong, tôi tính sổ một lần... Em muốn chia tay chứ gì, được, tôi đồng ý. Chúng ta chia tay...”

Thi Thi nghe đến câu này sắc mặt liền thay đổi, ánh mắt trùng xuống, chân có chút không còn lực, phải bầu vúi vào tường.

Chia tay, chẳng phải là ý của cô hay sao, tại sao khi chính miệng anh nói ra, cô lại đau đến thế này cơ chứ. Bây giờ thì cô đã hiểu được cái cảm giác khi anh nghe câu chia tay mà cô nói ra ngày hôm trước.

Kỳ Quân lén liếc mắt nhìn sắc mặt của cô lúc này.

Thi Thi, cảm xúc của em ngay lúc này đã bán đứng em rồi. Cái gì mà nói chia tay chứ. Vậy tại sao bây giờ anh nói ra thì em lại như vậy? Em có biết khi em nói ra những lời ấy, anh cũng đau như thế hay không. Anh không quan tâm ân oán oán đời trước như thế nào, anh chỉ biết là anh rất yêu em, rất cần em.

Kỳ Quân nhếch môi cười một cái rồi tiếp tục nói: “Chúng ta chia tay, không làm người yêu nữa... ngày mai tôi qua sớm liền đưa em đi đăng ký kết hôn, sẽ làm vợ của Kỳ Quân này”

Dứt lời, Kỳ Quân bước ra xoay nắm đấm mở cửa, không quên ngoáy đầu lại bồi thêm một câu “Ngủ sớm đi, nếu không ngày mai em sẽ làm mất mặt tôi trước đồng nghiệp vì cặp mắt gấu trúc của em đấy. Người ta còn tưởng tôi ức hiếp em, có thai sắp sinh rồi mà còn bị tôi hành”

Thế là Kỳ Quân bước ra về, Thi Thi đứng ở đấy vẫn chưa tin được. Cô không ngờ mọi chuyện lại như thế. Cái gì mà chia tay, cái gì mà kết hôn. Cô mông lung một lát rồi bật cười thật tươi, trong ánh mắt là niềm hạnh phúc vô tận.

Nếu như lần này cô lại từ chối, liệu Kỳ Quân có liền bỏ mặt cô mà ngoảnh đi không, có lẽ tất cả giữa bọn họ sẽ chấm dứt.

Thi Thi nghĩ đến điều đó liền không dám nghĩ nữa. Chưa bao giờ cô thấy bản thân thật ngu ngốc và lì lợm như vậy. Cũng chưa bao giờ để bản thân lại mất lí trí và mất đi sự lãnh đạm của bản thân như vậy.

Sáng hôm sau đúng như lời nói, Kỳ Quân mặc bộ âu phục rất chỉnh tề, ngũ quan trên gương mặt sáng hẳn, đứng trước cửa nhà Thi Thi, chấp tay ra sau lưng chờ cô. Kim đồng hồ trên tay điểm 7 giờ, anh liền bấm chuông.

Thi Thi mặc chiếc đầm màu đen bước ra mở cửa. Nhìn thấy cô, anh tươi cười nghiêng người nói: “Kỳ phu nhân, nàng chuẩn bị xong chưa?”

Thi Thi nhìn bộ dạng của Kỳ Quân hơn hở, cô vờ lạnh nhạt, nói: “Chuẩn bị cái gì?”

Kỳ Quân nhún mày làm bộ suy nghĩ một lát rồi nói “Tôi không nghĩ Tiến sĩ bọn em lại có trí nhớ kém như vậy. Không sao, nếu trí nhớ không tốt thì tôi sẽ tình nguyện làm giấy ghi nhớ cho em”

“Nói nhảm” Thi Thi định đóng cửa lại thì Kỳ Quân dùng tay giữ lại. Anh cười một cái gian xảo, bước tới gần cô hơn, ghé mặt sát vào cô, nói: “Chẳng lẽ mới sáng sớm em lại muốn tôi động tay động chân? Cũng được, đành chịu theo ý em vậy, chúng ta cùng vận động cơ thể một chút” vừa nói cậu vừa dùng tay vuốt mái tóc mượt mà của cô.

Thi Thi liền giơ tay lên hất tay Kỳ Quân ra. Nghiến răng nói: “Hôm qua anh đi đâu? Ai cho anh ăn trứng gan hùm hả?”

Kỳ Quân cười tít mắt, nói: “Thật sự mà nói thì gan rất khó ăn đối với tôi, nhưng nếu ăn em thì ngược lại”

Thi Thi ngượng đỏ mặt giơ tay lên định cho anh một ăn một đấm. Nhưng Kỳ Quân nhanh tay hơn, nắm lấy tay cô chặn lại, ôn tồn nói: “Bây giờ em có hai sự lựa chọn, một là đi đăng ký kết hôn trước, hai là làm lễ kết hôn trước, em chọn đi”

Thi Thi liền nói “Vô sỉ” rồi đóng sầm cửa lại. Một lát sau cô mở cửa bước ra với chiếc đầm bầu màu lam nhạt rất nhẹ nhàng.

Kỳ Quân bước tới dìu cô và nói rất nhẹ nhàng “Vợ à, để anh dìu em. Đi từ từ thôi, cẩn thận, nãy giờ đứng lâu như thế chắc là em mỏi lắm hả?”

(Cha này trở mặt nhanh dữ ￣)

Chiều ngày hôm sau, quyết định dọn về chung một nhà. Thật ra là phải dọn luôn từ hôm qua sau khi đăng ký kết hôn xong, nhưng anh phải đi điều tra một vụ án cướp. Sau khi từ cục cảnh sát về, Kỳ Quân đưa Thi Thi về nhà mình ngồi nghỉ. Cậu thay đồ xong định đi ra ngoài thì Thi Thi hỏi: “Anh đi đâu vậy?”

Kỳ Quân đứng ngoài cửa ngoáy đầu vào, nói: “Đi dọn nhà”

Thế là Kỳ Quân chạy sang nhà Thi Thi mở cửa, dọn hết đồ đạc cần thiết của cô sang nhà cậu. Thi Thi thấy Kỳ Quân chạy qua lại vài vòng, mồ hôi đã nhễ nhại, cô vỗ đau bụng “A... Anh ơi... a... Chết rồi, chết rồi.... ”

Kỳ Quân vội chạy lại, khẩn trương hỏi: “Thi Thi, em không sao chứ... Hay... Hay là sắp sinh rồi”

Thi Thi hé một mắt ra nhìn Kỳ Quân rồi tiếp tục nói “Chắc là vậy rồi. Anh... Anh đi lấy đồ đi... Á... ”

Kỳ Quân quay qua quay lại bối rối rồi chạy vô trong xông chạy ra hỏi: “Mà lấy đồ gì?”

Thi Thi nói lớn “Đồ chuẩn bị cho em bé đó”

Kỳ Quân chạy vô lấy đồ cho em bé xong chạy ra thì thấy Thi Thi đang bình thản đọc báo, ăn trái cây như không hề có chuyện gì. Liền vứt đồ lên sô pha, bước tới chỗ Thi Thi đang ngồi, nói: “Kỳ phu nhân à, em quả là gan đó, có phải là em thấy anh chưa đủ mệt không hả”

Thi Thi ngược lên cười tít mắt, nói: “Chồng à, tự nhiên em hết đau rồi”

Dứt lời, Kỳ Quân cù léc Thi Thi, tiếng cười đùa khúc khích vang trong căn nhà nhỏ tạo nên một âm vang hạnh phúc.

Có tiếng chuông cửa.

Mở cửa ra thấy một chàng trai mặc bộ vest lịch lãm, da trắng có gương mặt đẹp hết phần người ta đang cười tít mắt đứng bắt chéo chân, giơ một tay lên tựa vào tường. Kỳ Quân khoanh tay lại, hất cằm hỏi: “Cậu tới đây làm gì?”

Thiên Quốc nhú mày, khoanh tay lại, hất cằm hỏi: “Lúc trước cậu có tới nhà tôi ăn dinner nằm dề, tôi cũng không than một câu. Hôm nay còn chưa để tôi bước vào nhà đã hỏi vậy rồi. Sao đây hả? Giấu ai trong đây à?”

Kỳ Quân nhướn mày, cười một cái rồi nói: “Vợ tôi thì có được gọi là giấu không?”

“Cái gì?”

Thiên Quốc quay lưng định bỏ đi. Kỳ Quân gọi “Này, bỏ đi à?”

Thiên Quốc quay người lại, vờ xụ mặt, nói: “Cậu cưới mà không báo tôi biết, cậu có coi tôi là anh em đâu, tình bạn 21 năm coi như bỏ rồi”

Kỳ Quân cười rồi thúc vô bụng Thiên Quốc một cái nhẹ, nói: “Chúng tôi chưa làm lễ thì làm sao mời cậu được. Vào nhà đi”

Chưa kịp bước vô nhà thì nghe Thi Thi bên trong này la thất thanh vì đau bụng. Kỳ Quân và Thiên Quốc vội chạy vô, thấy Thi Thi bụng to như thế, Thiên Quốc liền không nhịn được nói: “Chẳng phải hai người... Lại còn sắp sinh con? Cậu lưu manh như thế từ khi nào vậy Kỳ Quân”

Kỳ Quân vội ôm Thi Thi đi xuống lấy xe, không quên vút cho Thiên Quốc một câu “Cậu còn đứng đó nói nhảm được à?”

Đứng trước phòng sanh, Kỳ Quân đi qua đi lại lo lắng, Thiên Quốc đứng dựa người vào tường, con người đưa qua đưa lại theo bước đi của Kỳ Quân sắp hoa hết cả mắt rồi, cậu hất cằm nói: “Này, cô ấy không sao đâu, cậu ngồi xuống một lát đi”

Kỳ Quân bước tới ngồi được vài giây lại tiếp tục đứng lên đi. Thiên Quốc hỏi: “Cậu và cô ấy nhanh vậy sao? Này, cô ấy lần trước đáng sợ như vậy, tôi thấy cậu dưới cơ cô ấy là cái chắc rồi đấy”

Kỳ Quân chống tay lên tường nhìn gương mặt đáng ghét kia, nói: “Trên cơ dưới cơ cũng là vợ tôi, cậu còn nói nhảm tôi cho cậu ăn đấm bây giờ”

Thiên Quốc lại tiếp lời “Vợ thì không nói không rằng, chỉ cần ai đụng tới chưa biết như nào liền tung cước. Còn chồng thì chỉ cần ai nói nhảm như tôi là đòi đấm rồi. Hợp nhau đấy. Mà tôi có nói nhảm đâu?”

Kỳ Quân liền thúc vào bụng Thiên Quốc một cái, nói: “Cậu lại nói?”

Thiên Quốc xua xua tay, nói: “Thôi được rồi, được rồi, chịu thua cậu đấy”

Bác sĩ bước ra, nhìn hai tên nam nhân đang kể vai kể cổ này hỏi “Ai là chồng của cô Diệp Thi Thi?”

Kỳ Quân liền chạy lại bảo là cậu, bác sĩ nói: “Chúc mừng cậu, là một bé gái, mẹ tròn con vuông”

Kỳ Quân vui mừng hôn hờ ôm Thiên Quốc, cái người mà chỉ vài giây trước cậu còn có thể hành hung.

15. Chương 15: Đôi Mắt Âm Dương

Sau khi sinh con được hơn một tháng, Thi Thi liền mượn bảo mẫu để giữ con, còn bản thân mình thì tiếp tục bắt tay vào vụ án sát thủ hắc hoa mặc cho Kỳ Quân phản đối. Thấy vợ mình kiên quyết như vậy, anh biết là sẽ không ngăn được nên đành chịu theo ý.

Thi Thi ngồi trong phòng họp xem qua hình ảnh mà cô từng chứng kiến của vụ án thác loạn giết người ngày 24 tháng 12 ở phố Tây Thành.

Kỳ Quân hai tay cầm hai ly nước đi vào, đặt một ly xuống bàn ngay vị trí của cô, liếc nhìn thử cô đang xem vụ án nào. Xong anh kéo ghế ngồi kế bên, ôn nhu nói: “Vụ này em đã điều tra ra được hung thủ chỉ trong một buổi, khâm phục thật, nhưng tiếc là vẫn chậm hơn hắc hoa. Này, tại sao em lại biết được hung thủ đang ở đó?”

Nghe Kỳ Quân nói như vậy, Thi Thi hơi ngạc nhiên, ngẩng đầu lên nhìn anh, thuận miệng mà thốt lên “Em điều tra ra?”

“Không phải sao? Em đến căn nhà gỗ đó thì sát thủ đã ra tay trước, cũng vì anh thấy em chạy ra khỏi đó nên mới nghĩ em là hắc hoa” Kỳ Quân nhớ lại cảnh hôm đó anh theo dõi cô.

Ánh mắt của Thi Thi lúc bấy giờ rõ là không hiểu, cô đang cố nhớ lại xem có chuyện đó xảy ra sao. Rồi lật qua lật lại xem kỹ vụ án này, rõ ràng là cô chưa hề tìm được hung thủ sao Kỳ Quân lại nói thế. Đưa mắt nhìn anh, cô nói: “Em có tới hiện trường nhưng vẫn chưa điều tra được”

Kỳ Quân thông thả để ly nước xuống, hơi nghiêng đầu nhìn cô. Trong đầu liền nghĩ “Cô ấy cũng đâu có chị em song sinh nào. Chẳng lẽ mình lại nhìn lầm? Làm sao mà làm được chứ, cô ấy cũng thừa nhận là có tới hiện trường kia. Nếu không phải là cô ấy thì là ai?” Kỳ Quân lại ôn nhu hỏi “VẬY... Vụ án người phụ nữ bị tên giao báo giết, bé gái ở công trình, em có tới hiện trường không?”

Thi Thi ngược lên nhìn Kỳ Quân, ánh mắt khó hiểu, lạnh nhạt nói: “Đương nhiên là có. Bây giờ lại hỏi chuyện vô nghĩa đó?”

Kỳ Quân không nhịn được liền hỏi “Sau khi sang Mỹ, ba mẹ em... Còn sinh em gái không?”

Thi Thi liếc nhìn Kỳ Quân, ánh mắt như muốn ăn sống anh, lạnh nhạt hỏi: “Tại sao anh lại hỏi vậy?”

Kỳ Quân không thể nói điều mình không chắc chắn làm chọc tức cô ấy nên đành nhún vai rồi im lặng.

Sự im lặng của Kỳ Quân chỉ là không đáp lại câu hỏi của cô, nhưng sẽ tìm ra đáp án mà cô muốn nghe.

Ngày đó, Kỳ Quân nghi ngờ cô là sát thủ hắc hoa vì có lí do. Sau đó vì cô là tiến sĩ tâm lí tội phạm làm trong bộ nghiên cứu của công an nên anh cũng quên luôn cái lí do đó. Hôm nay tình cờ nhắc lại, cô lại nói mình chưa từng đến căn nhà gỗ của nạn nhân bị sát thủ hắc hoa sát hại, chưa hề điều tra ra được vụ án đó. Điều này quả thật khiến anh càng thêm không hiểu, quyết tìm ra trắng đen.

“Cuộc đời của Diệp gia, Diệp Từ Nghiêm”

Thi Thi tức giận ném tài liệu xuống bàn của Kỳ Quân. Theo phản xạ, ánh mắt sẽ hướng lên xem kẻ nào dám hỗn xược ném mạnh xuống bàn của đội trưởng mình như thế. Gương mặt tức giận của bà xã phu nhân đang nhìn mình, ánh mắt sắc lạnh vô cảm, thôi rồi, mình tiêu rồi. Lại thu ánh nhìn về xem cô ấy ném cái gì xuống mà có thái độ đó. Dòng chữ tiêu đề hiện hữu rõ như kia, làm sao mà anh không nhận ra được cơ chứ. Sự tức giận của cô là đúng thôi.

Thi Thi giận đỏ mặt, trong giọng có sự mỉa mai, nói: “Anh muốn biết thông tin gì, có thể trực tiếp hỏi em, sao lại phải nhọc nhằn tìm kiếm thông tin như thế kia”

Kỳ Quân không biết phải giải thích như thế nào, chỉ đành im lặng. Thi Thi chống hai tay xuống bàn, khom lưng xuống, mặt đối mặt với Kỳ Quân, nghiêng răng nói “Có phải là anh thấy chúng ta quá an nhàn, quá hạnh phúc nên buồn chán, đâm ra muốn kiếm chuyện với tôi phải không, đội trưởng Kỳ?” dứt lời, cô nhìn anh một lát rồi liền bỏ đi.

Kỳ Quân nhìn theo cô, hít thở sâu một hơi, đưa bàn tay lên vuốt mặt một cái rồi cầm tài liệu của cô đưa đến mà đọc.

Trong thông tin mà Kỳ Quân nhờ bạn mình tìm hiểu về gia đình cô, Thi Thi hoàn toàn không có em gái, những gì anh nghĩ hóa ra là không đúng. Nhưng cũng vì điều đó càng làm cho linh tính của một hình cảnh cảm thấy khuất tất không sao hiểu được.

Cũng biết được một thông tin, vụ tai nạn giao thông liên hoàn năm xxxx xảy ra, mười tám người chết, ba người bị thương nặng, đưa vô bệnh viện thì chỉ hai người sống sót. Trong hai người đó, một người là Thi Thi.

Thông tin đề cập, sau 200 ngày, cô đã tỉnh lại trong tình trạng không bình thường về thần kinh.

Nói đến vấn đề không bình thường này, các y tá, y bác sĩ chịu trách nhiệm về cô ấy đều không khỏi mệt mỏi. Bác sĩ và y tá kể lại, khi cô tỉnh dậy, sức khỏe hoàn toàn hồi phục, không có bất cứ di chứng nào. Nhưng sau đó thì cô cứ luôn la toán lên và hết sức sợ sệt, ngồi khép nép về một góc giường, lâu lâu lại xua đuổi ai đó nhưng xung quanh hoàn toàn không có người.

Kỳ Quân không khỏi bất ngờ với thông tin này. Liền chạy về nhà để hỏi Thi Thi xem tại sao lại như thế.

Về tới nhà, nhìn thấy Thi Thi đang chơi cùng đứa con gái bé bỏng của hai người. Ánh mắt của cô rất dịu dàng, nụ cười cũng rất dịu dàng, nét mặt rất vui tươi và hạnh phúc. Kỳ Quân không nỡ đánh mất không khí này.

Bước đến bên cạnh cô, anh dịu dàng ôm cô, ôn nhu nói: “Vợ à, anh xin lỗi về chuyện đã giấu em. Anh biết chuyện này là anh không đúng. Tha lỗi cho anh nhé”

Thi Thi nghĩ, bản thân mình không có gì phải giấu Kỳ Quân, anh ấy có điều tra gì thì cũng chẳng sao nhưng chỉ hơi buồn một chút vì anh cứ hay nghĩ lung tung về vấn đề có liên quan đến cô. Nhưng cũng nguôi giận rồi nên cô gạt đầu bỏ qua cho anh.

Cuối cùng thì con gái của bọn họ, Tiểu Hân cũng đã chịu ngủ. Kỳ Quân kéo tay Thi Thi ra ngoài phòng khách, ánh mắt nghiêm nghị nhìn cô. Thi Thi nhìn một lát rồi hỏi “Anh làm gì nhìn em lạ vậy?”

Kỳ Quân liền trầm giọng nói: “Em từng là nạn nhân của vụ tai nạn xe liên hoàn?”

Thi Thi gật đầu “ừm” một tiếng. Kỳ Quân lại tiếp tục chất vấn “Sau khi từ chỗ chết trở về, em có hiện tượng...” Kỳ Quân không nói ra mà diễn tả, dùng tay chỉ chỉ vào đầu.

Thi Thi chụp lấy ngón tay của Kỳ Quân mà bẻ ngược lại. Đau quá, anh la toáng lên, cô buông ra. Kỳ Quân cau mày, lại hỏi “Em nhìn thấy gì? Tại sao bệnh án lại ghi như vậy?”

Thi Thi chợt rùng mình khi nghĩ lại những tháng ngày chưa quen sau khi từ chỗ chết trở về ấy.

Cô nhớ lại năm đó, sau khi tỉnh lại trong bệnh viện, tự dưng cô thấy được vài oan hồn đến tìm cô. Lúc đó vì sợ quá cô không dám nghe những gì họ nói.

Cuộc sống của cô bỗng dưng xáo trộn. Cô phát hiện, mắt của cô nhìn được người âm, nhưng nếu nói ra, liệu ai sẽ tin.

Những oan hồn hay ở chỗ, bọn họ biết được ai có thể nhìn thấy bọn họ. Bọn họ đến tìm cô chỉ khi có oan tình muốn báo, vì đó mà cô mới quyết định trở thành chuyên gia tâm lý tội phạm để điều tra ra nghi phạm, giúp những oan hồn tìm đến cô.

Lúc đầu cô phá được án, quả thật là nhờ những oan hồn ấy nói cho cô biết. Nhưng về sau này, cô không còn dựa vào những oan hồn tới tìm nhờ giúp đỡ nữa, mà dựa vào chính thực lực của mình. Nhưng cũng không biết là tại sao, từ khi xuất hiện sát thủ hắc hoa, cô cũng ít thấy oan hồn xuất hiện hơn, giống như hắc hoa cũng thấy được oan hồn và giết người trả thù cho bọn họ vậy.

Thi Thi chìm trong ký ức đáng sợ ấy, ánh mắt vô hồn không có điểm dừng. Kỳ Quân đưa bàn tay to lớn giờ trước mắt Thi Thi phẩy phẩy mấy cái và gọi tên cô. Lúc gọi lớn, Thi Thi mới giật mình mà nhìn lại Kỳ Quân. Anh ôn nhu hỏi “Em không sao chứ?”

Thi Thi cười gượng và lắc đầu bảo không sao.

Kỳ Quân nhẹ giọng hỏi lại: “Em vẫn chưa nói là em thấy gì?”

Thi Thi nhìn Kỳ Quân, hỏi ngược lại “Anh có tin là có oan hồn?”

Kỳ Quân tròn mắt bất ngờ với câu hỏi ấy, anh im lặng nhìn cô. Cô bắt đầu nói: “Sau tai nạn đó xảy ra, em nhìn thấy được oan hồn”

Kỳ Quân nghe xong tay chân mềm nhũn ra, lắc lảo ngó qua lại căn nhà. Thi Thi nhìn bộ dạng ấy liền phì cười, nói: “Không có ai cả”

16. Chương 16: Sát Thủ Hắc Hoa Xuất Hiện

Kỳ Quân đến bây giờ mới trấn tĩnh được điều mà Thi Thi nói. Nhưng suy nghĩ lại, cô ấy nhìn thấy được người âm thì cũng không liên quan đến vụ đã xuất hiện ở ngôi nhà gỗ kia. Càng nghĩ càng thấy rối và không nhất quán, đầu Kỳ Quân nóng lên không thể nghĩ cũng không dám nghĩ gì nữa.

Màn hình điện thoại sáng lên và bắt đầu reo.

Nhận được tin có án mạng, Kỳ Quân ngăn không cho Thi Thi đi cùng. Vì giờ này đã tối, bảo mẫu cũng đã về, sức khỏe sau khi sinh xong nếu tiếp xúc với khí bẩn sẽ không tốt, ở nhà chăm cho Tiểu Hân là tốt nhất. Vì thế Thi Thi ngoan ngoãn nghe lời ông xã đại nhân ở nhà.

Kỳ Quân vừa đi được một lát, Thi Thi đưa mắt nhìn qua một hướng, ánh mắt hăng lên bi thương như đang phải nghe một câu chuyện buồn từ ai đó.

Hai bàn tay Thi Thi để lên bàn, nhìn về phía đối diện với cô, ánh mắt khẩn trương lo lắng, lắc lắc đầu, nói: “Không... Không được... Cô không được tiếp tục sai lầm”

Người ngồi đối diện trong mắt Thi Thi là Thi Vũ, cô ta khẽ cười một cái, ánh mắt lạnh như băng, hiện lên tia đỏ như máu, thừ thả nói: “Sai lầm? Điều sai lầm nhất là cô lại cười một tên cảnh sát, còn là một tên cảnh sát nhay bén, hần ta lại tiếp tục hoài nghi về cô”

Thi Thi trầm mặt xuống, mắt hơi đảo qua lại, hơi không bình tĩnh, nói: “Kỳ Quân nghi ngờ mình? Mình không phải, không phải là mình”

Trong lúc Kỳ Quân đang dò xét hiện trường, vì giờ này đã khuya, hơi của gió thổi khiến Kỳ Quân chợt rùng mình. Vô tình ngẩng đầu lên, phát hiện ra đằng xa xa ngoài đường cảnh giới là Thi Thi. Ánh mắt anh liền hiện lên sự nghi hoặc.

Không đúng! Thi Thi đang ở nhà chăm Tiểu Hân.

Kỳ Quân nghĩ ra điều gì, lập tức cau mày nhìn cô gái kia, đứng lên đi vào trong không để cô ta phát hiện, tìm được vị trí thuận lợi để quan sát nhất cử nhất động của cô ta.

Cô ta đứng ngoài đường cảnh giới nhìn thi thể đang bất động kia, ánh mắt rất đáng sợ, hai bàn tay nắm thật chặt, các khớp tay trắng bệch, chứng tỏ đang rất hận hung thủ.

Kỳ Quân móc điện thoại trong túi quần ra, gọi cho Thi Thi liên mấy cuộc nhưng đều không nhận được phản hồi. Trong lòng như lửa đốt, thầm mong cô ta không phải là Thi Thi. Nhưng cảnh tượng này anh lại quá quen thuộc. Đã vài lần anh nhìn thấy cô như vậy ở hiện trường trước khi biết cô là người của bộ công an. Anh tự trấn an bản thân rằng không phải Thi Thi, vì cô đâu có khả năng là sát thủ được. Nhưng trong đầu vẫn cứ vấy lên câu hỏi “Cô gái kia có thật là Thi Thi hay không?”

Kỳ Quân vội bỏ hiện trường để đi theo sau xe của cô gái này, chiếc xe rõ là của Thi Thi. Cô đến một căn hộ chung cư giữa trung tâm thành phố.

Là chung cư Nhất Chiêu.

Sau khi cô ta bước vào thang máy, cửa thang máy đóng lại, nhìn thấy số hiện lên là tầng 7. Kỳ Quân vội chạy lên bằng thang bộ.

Phòng 779

Cô ta vừa xoay nắm đấm cửa liền ngạc nhiên vì sao cửa lại không khóa.

Kỳ Quân chạy lên tới nơi, thở hổn hển ngó qua ngó lại hai bên dãy hành thang trống người, không biết nên chạy hướng nào. Bên chọn đại một hướng, chạy về bên trái, sâu bên dãy hành lang vẫn không có người. Kỳ Quân biết mình sai hướng, chạy nhanh về bên phải, thấy dáng người quen thuộc của cô ta đang đứng trước cửa căn hộ nào đó, Kỳ Quân liền lùi lại, núp vào một góc tường quan sát.

Trước khi bước vào trong, cô lấy ra một chiếc khăn hình tam giác màu đen, đưa lên che nửa mặt của mình lại, chỉ để lộ đôi mắt sắc lạnh đáng sợ. Hai bên đầu khăn được đính hai viên đá quý màu hồng, nhìn rất tinh xảo. Sau khi đưa hai viên đá quý ấy lại gần nhau, nó dính chặt lại, chiếc khăn che không cần phải có động tác buộc lại nào liền yên vị mà che được gương mặt kia.

Sau khi cô ta bước vào, Kỳ Quân chạy lại căn hộ đó.

Người đàn ông khoảng 40 tuổi vẫn rất phong độ và trẻ trung, mặc bộ đồ vest sang trọng, một tay cầm một tẩu thuốc được thiết kế tinh tế, một tay để trên tay ghế, hai chân bắt chéo. Tư thế rất ung dung, dùng lực chân xoay nhẹ chiếc ghế ra nhìn cô ta như đã biết chắc người sẽ xuất hiện nên ở đây đợi sẵn. Trên gương mặt sắc cạnh kia lộ ra vài phần vui vẻ, khóe môi hơi cong lên tỏ ra đang cười, thừ thả nói: “Chào cô, Thi Vũ”

Lúc này cô ta to tròn mắt ra ngạc nhiên khi tên này biết mình, và dường như hần ta đang đợi mình.

“Thi Vũ? Thi Thi... Thi Vũ?” Kỳ Quân áp sát vào cửa để nghe lén tình hình.

Thi Vũ không nói gì, cô đứng đó chờ hành động của người đàn ông kia.

Quả nhiên ông ta đứng lên tiến về vị trí của Thi Vũ, đầu ngẩng cao, hai tay chấp ra sau, đi quanh vị trí của Thi Vũ, cất lên một giọng không cao không thấp, không nhanh không chậm, nói: “Tôi đã tìm cô 5 năm rồi, trong trí tưởng tượng của tôi, sát thủ hắc hoa là một người đàn ông cường tráng. Nhưng thật không ngờ, người tôi tìm, lại là một cô gái mảnh khảnh như thế này. Hướng điều tra của tôi hỏng bét rồi. Tôi và Thi Thi chơi trò đấu trí suốt 5 năm, luôn đối đầu với nhau để truy tìm sát thủ, không ngờ người gần nhất là người cần tìm, hèn gì tìm mãi không ra. Đáng lẽ ra tôi nên nghe lời cô ấy để tìm ra sớm hơn”

“Sát thủ hắc hoa?” Kỳ Quân định đẩy cửa bước vào khi nghe cụm từ đó, nhưng lại dừng chân khi nghe giọng của Thi Vũ.

Sắc mặt của Thi Vũ vẫn rất thản nhiên như mặt hồ, cất lên một giọng nhẹ tựa mây trời, nói: “Giáo sư Tạ, ông không nhớ là sát thủ hắc hoa có thân thủ như thế nào à? tại sao lại đến đây một mình như thế này chứ?”

Dứt lời, Thi Vũ giơ tay phát mạnh vào sau lưng phía trên, ngay vị trí phổi của Giáo sư Tạ với lực sát thương lớn khiến ông di chuyển người không thể thở cũng như nói được, rồi bắt đầu tung cước vào bụng. Cô biết ông là một Giáo sư điều tra làm việc cùng Thi Thi để điều tra sát thủ hắc hoa, đầu óc ông ta rất tốt, phá toàn án lớn, nhưng lại không hề có một chút võ thuật nào dù cho thân thể rất cường tráng. Thi Vũ mở cửa ra, Kỳ Quân chưa kịp động thủ thì cô đã nhanh hơn. Chộp hai tay Kỳ Quân quàng ra sau, đánh mạnh vào vai anh, đẩy nhào vào trong căn hộ kia, đóng cửa rồi bỏ chạy bằng thang bộ, tất cả các động tác đó đều rất nhanh, rất gọn.

Kỳ Quân đứng lên định chạy dí theo thì Giáo sư Tạ bình tĩnh gọi với theo Kỳ Quân “Không cần đuổi theo”

Kỳ Quân quay đầu lại nhìn ông ta, ánh mắt dò xét, thăm thán phục “Tại sao ông ta lại bình tĩnh như vậy, lại để sát thủ hắc hoa thoát”

Giáo sư Tạ bước tới bật điện lên, đi đến chiếc ghế sofa ung dung ngồi xuống. Kỳ Quân cũng bước theo ông ta, sau khi Kỳ Quân ngồi xuống, ông ta nhếch môi cười rồi lạnh nhạt nói: “Cậu là cảnh sát? Xem ra tôi còn phải học hỏi cậu. Hắc hoa chỉ mới về đây, cậu đã theo dõi được hành tung rồi”

Kỳ Quân chỉ vô tình đi theo cô ta vì thấy rất giống với Thi Thi, cũng không ngờ cô ta đúng là hắc hoa, người mình nhìn thấy ở căn nhà gỗ. Kỳ Quân hơi ngượng ngùng, hỏi: “Không biết phải xưng hô như thế nào?”

Ông ta từ tốn giới thiệu: “Giảng viên môn điều tra học của Đại học điều tra hình sự NY, Giáo sư Tạ Hắc Lan”

“Tiến sĩ tâm lý học Diệp Thi Thi” là cụm từ nổi tiếng ở Mỹ, còn “Giáo sư Tạ Hắc Lan” là cụm từ nổi tiếng trong giới hình cảnh, bất cứ nơi đâu, chỉ cần là người trong giới thì đều nghe qua danh ông ta.

Hôm nay lại tận mắt trông thấy, Kỳ Quân hơi bất ngờ như không tin được. Một nhân vật lớn như ông ta lại xuất hiện nơi này. Có rất nhiều nơi mời ông ta về hợp tác giúp họ phá án, ông ta đều từ chối, chỉ tiếp nhận những vụ lâu năm không có giải pháp. Nay về đây, chắc chắn là vì sát thủ hắc hoa rồi còn gì.

Trong giọng có chút vui tươi chào mừng, có chút khâm phục, Kỳ Quân nói: “Chào Giáo sư Tạ, rất hân hạnh được gặp ông. Tôi là Kỳ Quân, làm ở cục cảnh sát Thành phố”

Tạ Hắc Lan là người tài giỏi, nhiều năm làm việc cùng Thi Thi ở Bộ công an NY, chỉ để điều tra vụ sát thủ hắc hoa, ông đã hao tâm tổn trí suốt 5 năm. Tuy hai người cùng phá án rất nhiều lần nhưng lại đối đầu nhau về cách thức phá án nên bất đồng về ý kiến, không cùng nhau phối hợp, làm bộ công an NY cũng ngán ngẩm vì hai người.

Hôm nay gặp được hắc hoa, ông hận bản thân đã không nghe theo ý kiến của Thi Thi về việc phát họa chân dung của tên sát thủ ấy. Trong lòng lúc này quả thật bội phục năng lực của Thi Thi nhưng lại có một khoảng bi thương, xót xa cho con người tài giỏi ấy.

Tạ Hắc Lan từ lúc Kỳ Quân bước vào vẫn chưa nhìn anh một cái. Nhưng ông lại có hứng thú với con người trước mặt này. Liếc nhìn sang Kỳ Quân, tò mò hỏi “Cậu tìm ra sơ hở của hắc hoa chỗ nào lại biết được cô ta?”

17. Chương 17: Thi Thi Và Thi Vũ

Kỳ Quân quả thực không biết nên trả lời như thế nào, bắt đầu từ đâu. Anh hỏi ngược lại vị Giáo sư này “Giáo sư Tạ cũng hợp tác với bộ công an Wale?”

Nghe chàng trai trẻ tuổi này hỏi vậy, Tạ Hắc Lan lại nghĩ đến Thi Thi, người đầu tiên khiến ông phải nghĩ đến căn nguyên cội nguồn phạm tội của phạm nhân. Ông ta hơi nhếch môi, cười như không cười, lại hỏi “Wale đã về đây cùng với vị Tiến sĩ tâm lý học để hợp tác với cục cảnh sát các cậu, chắc cậu đã làm việc qua với Diệp Thi Thi?”

Bọn họ thay phiên nhau nói những câu không liên quan đến câu của đối phương hỏi, nhưng cái chính của bọn họ là để cùng nói đến cái tên Diệp Thi Thi. Không ngờ Tạ Hắc Lan hỏi mình về Thi Thi, người liên quan đến câu trả lời về hắc hoa của Kỳ Quân, anh lập tức nói: “Đúng vậy, đã làm việc cùng”

Tạ Hắc Lan nhếch môi, lạnh nhạt hỏi: “Cậu nghĩ sao về cô ta trong công việc?”

Tạ Hắc Lan thật ra biết mối quan hệ của Kỳ Quân và Thi Thi thông qua Diệp Từ Nghiêm, nên khi đặt câu hỏi này, ông chỉ nhấn mạnh là “trong công việc”. Vụ án của Diệp Từ Nghiêm là vụ án nhỏ đơn thuần nên Tạ Hắc Lan ngày ấy không hề quan tâm. Sau này tìm ra manh mối của hắc hoa, ông mới đến tìm Từ Nghiêm, lại biết thêm thông tin Diệp Từ Nghiêm bị hại. Ông có hơi chạnh lòng về Diệp gia, nhưng dù sao cũng xong vụ hắc hoa rồi mới giúp Diệp Từ Nghiêm.

Ánh mắt của Kỳ Quân trong suốt chứa đựng yêu thương, ôn nhu mà trả lời “Cô ấy là một người làm việc không để tư công lẫn lộn, rất có chuyên môn, rất có năng lực”

Tạ Hắc Lan cũng gật gù đồng tình với câu nói này. Quả thật trong lòng ông cũng thừa nhận chuyện này từ rất lâu rồi. Nhưng công việc của họ, đối đầu thì vẫn là đối đầu thôi.

Tạ Hắc Lan trầm giọng hỏi: “Vậy tại sao cậu lại nghi ngờ mà theo dõi cô ấy?”

Nghe câu hỏi này, Kỳ Quân giật mình nhìn Tạ Hắc Lan.

Tại sao ông ta biết mình nghi ngờ Thi Thi? Tại sao ông ta lại hỏi vậy? Câu hỏi ấy giống như đang nói Thi Thi chính là sát thủ hắc hoa. Nhưng chẳng phải ông ta gọi sát thủ hắc hoa là Thi Vũ, lẽ nào lại có ẩn ý khác? Thi Thi và Thi Vũ có quan hệ gì?

Kỳ Quân im lặng, ngược lên vẫn thấy ánh mắt của Tạ Hắc Lan đang nhìn mình đợi câu trả lời, anh cười rồi nói: “Lúc này tôi có nghe ông gọi, sát thủ hắc hoa là Thi Vũ?”

Tạ Hắc Lan ngửa lưng ra sau để dựa vào xô pha, chân bắt chéo, hai tay để trên tay của ghế xô pha, nói: “Đúng vậy, sát thủ hắc hoa là Thi Vũ...” ông ngưng lại một lát, thở dài rồi nói tiếp “mà Thi Vũ cùng chính là Thi Thi”

“Cái gì?” Kỳ Quân phản ứng gay gắt.

Tạ Hắc Lan hiểu rõ cảm giác đó của Kỳ Quân, vì khi biết được sự thật, chính ông cũng không thể nào chấp nhận được. Tại sao một cô gái như thế lại là sát thủ hắc hoa, nhưng đối với ông, sự thật là sự thật. Cho dù Thi Thi có là người của bộ công an, phạm tội cũng là chuyện bình thường, huống gì...

Kỳ Quân dù có hoài nghi Thi Thi đi chăng nữa, nhưng khi nghe như vậy thì đầu tiên vẫn là chưa thể chấp nhận được sự thật. Anh vẫn còn lí trí để nói tiếp: “Tại sao Thi Vũ là Thi Thi, bọn họ nhất định là có quan hệ gì đó. Thi Vũ không thể nào là Thi Thi”

Tạ Hắc Lan nhìn thấy Kỳ Quân như vậy nên quyết định không nói tiếp với cậu ta, đợi cậu ta bình tĩnh hơn sẽ nói. Vì chỉ có cái tên Kỳ Quân mới giúp được việc này, bắt buộc cậu ta phải biết sự thật.

Kỳ Quân thấy ông ta không trả lời nên hỏi tiếp “Ông trả lời đi Giáo sư Tạ, tại sao ông nói Thi Vũ là Thi Thi?”

Trở về nhà đã là tờ mờ sáng, Thi Thi đang ngủ trong phòng với Tiểu Hân rất say. Nhìn thấy mẹ con cô ấy ngủ, rất bình yên, rất hạnh phúc. Kỳ Quân bước tới ngồi bên cạnh, ánh mắt sâu bi rơm rớm nước mắt, trong lòng còn đau gấp bội lần câu nói chia tay lúc trước của cô khi nhớ đến những lời mà Tạ Hắc Lan nói.

Là một trong hai nạn nhân được sống sót từ vụ tai nạn xe liên hoàn, điều đó là may mắn với cô ấy. Nhưng sau khi tỉnh lại, cô ấy có đôi mắt âm dương, những oan hồn oán hận tới tìm cô ấy muốn cô ấy trả thù cho bọn họ. Thi Thi không chấp nhận thì luôn bị quấy phá, tâm lý của cô càng hỗn loạn hơn. Dần dần sinh ra thêm một con người khác trong cô ấy, đó là Thi Vũ, nhân cách thứ hai của Thi Thi. Thi Thi trước đây là sinh viên xuất sắc của Đại học Y, từ sau khi tai nạn lại chuyển sang học ngành tâm lý học rồi được làm trong bộ công an NY, chứng tỏ được năng lực của bản thân. Vì Thi Thi giỏi y học, giỏi võ thuật, biết quy cách phá án của cảnh sát, lại có đôi mắt âm dương, có thể nhanh chóng biết được hung thủ thông qua oan hồn, cho nên nhân cách thứ hai là Thi Vũ mới có thể thuận lợi như vậy mà làm sát thủ, không hề có một dấu vết nào ở hiện trường, gây án rất hoàn mỹ. Ẩn náu trong cơ thể của Thi Thi, dù cho Thi Thi có phát họa ra chân dung của sát thủ hắc hoa thì cũng không ai tìm được, vì sát thủ Thi Vũ lại chính là nhân cách khác của Thi Thi. Thi Thi không biết được sự tồn tại của nhân cách Thi Vũ này, nhưng Thi Vũ biết được sự tồn tại của Thi Thi, không chế được Thi Thi. Thi Vũ có thể xuất hiện trong con người Thi Thi bất cứ lúc nào muốn, nhưng cô ta không làm vậy. Muốn kích thích nhân cách Thi Vũ rất dễ, chỉ cần nghe thông tin có nạn nhân bị sát hại, nhân cách thứ hai này sẽ xuất hiện. Lúc đó Thi Thi sẽ cảm nhận được nhưng không khống chế được Thi Vũ. Sau khi gây án xong, Thi Vũ sẽ trả lại thân xác cho Thi Thi, vì thế Thi Thi sẽ không còn nhớ sự tồn tại của Thi Vũ. Nhưng dù Thi Thi có là người tốt thì cô ấy cũng là sát thủ hắc hoa, phải chịu trừng trị trước pháp luật. Có điều, chúng ta phải bắt buộc nhân cách Thi Vũ xuất hiện để chịu tội. Có hai người sẽ kích thích được nhân cách thứ hai này xuất hiện ngoại trừ các oan hồn. Một là Diệp Từ Nghiêm, hai là Kỳ Quân, cũng chính là cậu. Tôi nghe Diệp Từ Nghiêm kể về sự hận thù của Thi Vũ đối với Kỳ Phong, ba của cậu, cho nên cậu cũng sẽ làm được.

Kỳ Quân sâu chuỗi sự việc anh nhìn thấy lại: sau khi Thi Thi ra khỏi căn nhà gỗ, hung thủ giết người bị sát hại, đó là do nhân cách Thi Vũ làm. Thi Thi xuất hiện ở hiện trường, ánh mắt vừa bi thương vừa oán hận, là do nhìn thấy oan hồn, sự cảm phần làm cho nhân cách Thi Vũ trỗi dậy. Gần nhất là móng tay dính vết máu đã khô ở nhà của Trương Kiến, không thể nào mới vừa dính, thái độ lúc đó dường như Thi Thi cũng không hề biết từ đâu mà có, chắc chắn là do Thi Vũ gây án. Như vậy, những vụ án trước cũng là do Thi Vũ làm.

Kỳ Quân nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh, hôn lên trán Thi Thi một cái, rồi ôm cô từ phía sau mà ngủ.

Sáng hôm sau, Kỳ Quân xuống bếp nấu bữa ăn sáng để khi Thi Thi tỉnh dậy là đã xong. Nhìn thấy Thi Thi bước tới, Kỳ Quân liền rửa tay rồi tháo tạp dề ra, ngồi xuống ghế cười tươi với cô. Thi Thi thấy lạ, liền hỏi: “Hôm nay anh xuống bếp thật ư? Em có còn đang mơ ngủ không?”

Kỳ Quân bẹo má Thi Thi một cái, cô liền la đau. Anh nhìn cô với ánh mắt yêu thương, ôn nhu hỏi: “Đau vậy có phải mơ không?”

“Thật là người khác phải nghi ngờ”

Kỳ Quân khẽ cười, khoe mắt cong lên, ánh mắt như đang cất giấu cả thế giới của mình. Trút hết tất cả mọi thứ qua một bên, ngay lúc này chỉ có tình yêu mà anh dành cho Thi Thi, trân trọng từng giây từng phút hạnh phúc bên cạnh vợ mình, vì anh không biết, những giây phút này sẽ kết thúc lúc nào.

18. Chương 18: Em Là Hơi Ấm Của Anh

Kỳ Quân vừa cầm đĩa lên gấp thức ăn bỏ vào chén của Thi Thi vừa nói: “Anh đã xin nghỉ phép rồi, hôm nay chúng ta không cần phải đi làm”

Thi Thi giật mình nhìn Kỳ Quân với ánh mắt lạ lẫm mơ hồ, hỏi lí do.

Kỳ Quân chỉ cười một cái với cô rồi trả lời úp mở “Rồi em sẽ biết”

Thành phố Tọa Đô là quê hương của bọn họ, cách xa trung tâm thành phố, nơi đang sống, đi xe hơi nếu không kẹt xe là 4 tiếng, cũng không xa lắm.

Nơi đây bốn người là Kỳ Quân, Thiên Quốc, Thi Thi và Tuệ Vy đã có một tuổi thơ rất tươi đẹp bên nhau. Nhà của bọn họ cũng rất gần nhau, nằm chung một dãy phố.

Kỳ Quân đưa Thi Thi về đây thăm lại nơi mà cô từng sinh sống để ôn lại kỷ niệm thơ bé giữa bọn họ.

Đi bộ nửa ngày trời trên các con phố nhỏ, không khí nơi đây rất dễ chịu, người dân cũng rất gần gũi, xong Thi Thi lại kêu đói.

Bọn họ tay đan tay bước vào một quán ăn nhỏ. Bà chủ quán khoảng hơn 50 tuổi, rất thân thiện, gương mặt phúc hậu, nhìn thấy Kỳ Quân liền hỏi thăm, có vẻ anh là khách quen. “Kỳ Quân, con về rồi đấy à? Công việc tốt chứ?” Kỳ Quân chưa kịp trả lời, bà đã quay sang nhìn Thi Thi, miệng liền hỏi “Lần này đã có người làm con rung động rồi sao?”

Kỳ Quân cười trông rất hạnh phúc, gọi người phụ nữ này là dì Trương “Dì Trương à, giới thiệu với dì, cô ấy là vợ của con, Diệp Thi Thi”

Trước đây ở Tọa Đô, Diệp gia rất có tiếng nên ai cũng biết. Dì Trương nghe cái tên này rất quen nhưng lại không thể nhớ ra được, nhưng gọi cho dì Trương nhớ đến Diệp gia, vô tình nói: “Liệu cô gái này có phải là con gái của Diệp Từ Nghiêm không nhỉ?” dứt lời lại cười cười cho câu hỏi của bản thân, tay xoa xoa cái tạp dề rồi lại nói: “Con có mắt chọn lắm đấy, con bé trông xinh xắn chưa kìa, lại rất có khí chất, rất hợp với con đấy. Không như mấy cô gái trước đây theo đuổi con”

Thi Thi ngược lên nhìn với ánh mắt ngạc nhiên, tại sao người phụ nữ này lại biết cha mình.

Quán của dì Trương chỉ bán một món duy nhất là Mì giò heo, nên sau khi đem lên hai bát liền đi ra ngoài buôn bán, để cho đôi vợ chồng trẻ người ta nói chuyện.

Kỳ Quân nhìn Thi Thi một lát, ôn nhu nói: “Lúc nhỏ chúng ta hay ăn sáng ở đây trước khi đi học, sau này lớn lên, anh và Thiên Quốc vẫn hay đến đây. Từ khi chuyển đi, tụi anh lâu lâu mới về đây lại. Có lẽ sang một môi trường mới, em không nhớ những chi tiết nhỏ này”

Thi Thi quả thật không thể nào nhớ nổi. Nhưng sau khi nhắc lại, cô lật lại trí nhớ, quả đúng là có chuyện này, nhưng quán ăn lúc đó rất nhỏ, không được như bây giờ, tận ba căn rộng lớn nối liền nhau.

Khóe mắt Thi Thi chợt cong lên vì cười, cô hỏi “Mà này, dì Trương nói mấy cô gái theo đuổi anh. Vậy chắc là nhiều lắm nhỉ?”

“Anh cũng không biết nữa” Kỳ Quân vờ suy nghĩ, mặt phụng phịu như trẻ con.

“Không biết? Không biết có nghĩa là rất nhiều, không đếm nổi sao?” Thi Thi chớp mắt nhìn Kỳ Quân trông rất trẻ con.

Kỳ Quân ôn nhu nói: “Thi Thi, em là mối tình đầu cũng là duy nhất của anh”

Nghe câu nói đó, cảm nhận được giọng nói rất chân thành, Thi Thi ngược lên bắt gặp ánh mắt của Kỳ Quân đang nhìn mình, trong ánh mắt dường như có tâm trạng. Nhưng rồi anh bật cười rất tươi làm cô không sao hiểu nổi con người trước mắt mình.

Tối hôm đó trở về căn nhà cha mẹ của Kỳ Quân, đứng trước cửa, Thi Thi ngẩn nhìn một lát, có hơi e dè không muốn bước chân vào. Ngôi nhà này chẳng phải là nhà của kẻ thù của gia đình cô hay sao? Làm sao cô có thể bước vào đó một cách thoải mái được đây. Còn đang suy nghĩ thì nghe được một giọng rất ấm và dịu dàng của Kỳ Quân nói “Chúng ta về thôi”

Dứt lời, Kỳ Quân nắm tay Thi Thi vào trong xe để trở về chung cư.

Một ngày vui và ý nghĩa, quên hết mọi ưu phiền trong công việc. Nhưng Kỳ Quân là người không dễ tự ý bỏ công việc như vậy, Thi Thi cảm thấy có chút vấn đề nên đánh tiếng hỏi: “Hôm nay chúng ta chỉ về quê để ôn chuyện cũ, không còn chuyện gì khác sao?”

Kỳ Quân ánh mắt tinh nghịch trả lời không. Thi Thi nghi hoặc nên hỏi lại “Hoàn toàn không?”

Kỳ Quân gật đầu. Không gian giữa hai người bỗng im lặng.

Làm sao anh có thể nói là anh xin lỗi cô, chính anh sẽ bắt cô về quy án, chính anh sẽ dẫn dụ nhân cách thứ hai của cô xuất hiện, làm sao có thể nói là anh đang trân trọng từng giây từng phút còn lại để bên cạnh cô.

Đang lái xe, Kỳ Quân lại nhớ đến cuộc đối thoại giữa anh và Tạ Hắc Lan.

“Hãy cho tôi thời gian, tôi còn rất nhiều việc phải làm cùng cô ấy. Tôi nhất định sẽ không để cô ấy gây ra án mạng trong thời gian tới. Khi xong việc, chính tôi sẽ bắt cô ấy về chịu tội”

Hành trình hôm sau của hai người chính là đi chọn đồ cưới.

Thi Thi ngạc nhiên khi Kỳ Quân rẽ xe vào con đường đồ cưới, đứng trước một tiệm áo cưới rất lớn, rất đẹp, Thi Thi quay sang hỏi: “Chúng ta vào đây làm gì?”

Kỳ Quân nắm lấy bàn tay của Thi Thi, ôn nhu nói: “Anh còn nợ em một hôn lễ, bây giờ là lúc thực hiện rồi. Thời gian nghỉ phép của chúng ta là vì chuyện này đấy, chúng ta còn 14 ngày thôi”

Thi Thi hơi bất ngờ bước theo Kỳ Quân vào trong để chọn áo cưới mà không nghĩ ngợi gì nhiều.

Hôn lễ được diễn ra với sự tham dự của bạn bè thân thiết và một số đồng nghiệp của bọn họ. Kỳ Quân nắm lấy tay Thi Thi trong bộ áo cưới trắng tinh khôi, trang điểm nhẹ nhàng, anh xúc động, kiểm lại lòng mình nhưng sao vẫn rất hạnh phúc, vẫn rất đau lòng.

Thi Thi, anh yêu em!

Một ngày vất vả cũng trôi qua. Kỳ Quân ôm Thi Thi vào lòng nằm trên chiếc nệm êm ái. Kỳ Quân nói với Thi Thi, sau hôn lễ sẽ đi tuần trăng mật ở nơi mà cô thích, rồi sau đó... Sau đó thì anh không dám nghĩ đến nữa, lời cũng không thể thốt ra đành nuốt lại vào trong, nghẹn ứ ở cổ họng.

Anh im lặng, cô cũng im lặng.

Thi Thi chui rúc vào ngực Kỳ Quân, ôm chặt anh. Cảm nhận có một bờ môi lạnh đang xê dịch trên cổ mình, đôi môi của Kỳ Quân lúc nào cũng lạnh như thế, có thể anh không chịu được hơi từ máy lạnh tỏa ra, Thi Thi dịu dàng hỏi: “Kỳ Quân, anh không chịu được lạnh sao?”

Kỳ Quân vẫn nhắm mắt, trong ánh đèn ngủ dịu dịu giữa không gian rộng lớn, cô nghe một câu thì thầm rất nhỏ từ con người đang tựa thân thể kia “Anh không chịu được nếu không có em, bởi vì em chính là hơi ấm của anh”

Bàn tay của Kỳ Quân lướt qua khắp cơ thể của Thi Thi, đôi môi anh áp lên môi cô rồi lại xê dịch đến từng nơi từng nơi...

19. Chương 19: Ngoại Truyện Tuệ Vy - Gia Minh (1)

“Tôi sẽ không để hai người được hạnh phúc như thế đâu. Cái gì Tiểu Vũ tôi không có thì cô đừng hòng có được”

“Anh xin lỗi, chúng ta không thể bên nhau được, mong em sớm tìm được một người yêu em thật lòng, em xứng đáng có được người tốt hơn anh”

“Sáng nay Gia Minh đã đưa Tiểu Vũ sang Mỹ, nhưng họ đi làm gì thì tôi không biết”

Những câu nói ấy cứ văng vẳng bên tai Tuệ Vy, suốt ba năm trôi qua mà cô vẫn chưa một ngày ngủ ngon với những lời nói ấy, cứ như vậy mà bỏ đi, không cho cô cơ hội để hỏi. Kể từ ngày Gia Minh bỏ đi, cô không hề có tin tức gì về anh vì gia đình anh đều sống bên Mỹ, cô sống khép lòng mình hơn.

Hiện tại có thể nói cô là đại minh tinh rất được săn đón. Xinh đẹp, thuần khiết, kín tiếng trong chuyện riêng, luôn giữ một hình tượng nữ thần. Cô luôn có hai người bạn thân bên cạnh là Thiên Quốc và Kỳ Quân, là hai soái ca đầy nhé.

Thiên Quốc nhìn thấy cảnh Kỳ Quân dịu dàng chăm sóc cho Tuệ Vy nên liền lên tiếng “Này này, em làm anh đau lòng quá đi mất, tại sao lại thế chứ. Tuệ Vy em có thể quên ai cũng được, yêu ai cũng được nhưng nhất định không được yêu Kỳ Quân đâu đấy”

Sau ba năm, Gia Minh ra đi không một lời từ biệt, để lại một đoạn trường tình cảm lại cho Tuệ Vy, rốt cuộc anh cũng tự vác xác trở về. Minh Trung ra sân bay đón cậu.

“Chào mừng cậu đã về nước, Chủ tịch Gia Minh” nụ cười ấm áp cùng cái ôm thật chặt của Minh Trung dành cho người bạn thân Gia Minh.

Minh Trung là trợ thủ đắc lực của Gia Minh, là Phó tổng giám đốc của công ty phần mềm SCA, cũng là người bạn thân duy nhất của cậu. Minh Trung cũng là diễn viên nam nổi tiếng, rất kén chọn kịch bản, đã từng hợp tác với Tuệ Vy tham gia hai bộ phim. Quan sát Gia Minh một lượt từ trên xuống, không nhận được liền khen “Xem ra thì ba năm qua cậu cũng không khác mấy, chỉ là càng ngày càng đẹp trai, phong độ nhỉ”

Ngồi trên xe hai người ôn lại chuyện cũ khá nhiều, radio bỗng phát lên cuộc phỏng vấn với diễn viên Tuệ Vy. Trong cuộc phỏng vấn có nhắc tới chuyện tình cảm riêng tư, Tuệ Vy trả lời “Bạn thân của Vy cứ hay nhắc đi nhắc lại mỗi khi có người theo đuổi mình là em yêu ai cũng được, quên ai cũng được, nhưng nhất định không phải là Kỳ Quân đâu đấy” câu nói có hàm ý là cô chỉ thân với mỗi Kỳ Quân và người bạn nói câu nói ấy là khác giới nên không có yêu ai cả.

Gia Minh cười mỉm nhưng trong lòng chua xót, ánh mắt đượm buồn, nhẹ giọng nói: “Bọn họ vẫn thân thiết như thế... Cô ấy chưa quên ai à?”

Minh Trung thở dài, vỗ vỗ vai Gia Minh, hắt cằm nói: “Cậu nghĩ Tuệ Vy là ai, cô ấy là người dễ quên đi mối tình 5 năm như thế à”

Gia Minh nhỏ giọng, cố gắng thoát ra được hai từ “đúng vậy”

Minh Trung cố ý nhắc về người thứ ba kia, người khiến Gia Minh rời xa Tuệ Vy “Lần này cậu về có đem theo ai không đấy?”

Gia Minh hiểu ý nên nói: “Tiểu Vũ”

Minh Trung nghe cái tên đấy liền hốt hoảng hỏi “Hả? Thật à?”

Gia Minh nhếch môi, trong lời nói có chứa sự ưu tư “Tiểu Vũ mất rồi.”

“Em xin lỗi, vì em mà anh phải chịu khổ rồi. Em biết, anh chỉ yêu cô ấy, em sẽ không có cơ hội vậy mà vẫn cố chấp. Em trả tự do cho anh đấy, chúc anh hạnh phúc”.

Đó là lời trước lúc mất Tiểu Vũ đã nói với Gia Minh. Trong lòng Gia Minh giờ đây chỉ là một mảng màu đen, cậu trầm giọng xuống đầy đau thương “Bây giờ, có lẽ tôi không nên xuất hiện trước mặt cô ấy, cứ để cô ấy sống như hiện giờ thì tốt hơn”

Tại trung tâm mua sắm...

Nhìn các cặp tình nhân tay trong tay đi bên nhau cười nói trong cái thời tiết se se lạnh của mùa đông, tiếng nhạc chuông noel đang reo hò, trong lòng bất giác Gia Minh nhớ đến Tuệ Vy.

Suốt ba năm qua, tuy là người bỏ rơi cô ấy ở lại, là người vứt bỏ mối tình 5 năm để rời xa cô nhưng không giây phút nào anh ngưng thôi nhớ về cô. Ở nơi đất khách chen chúc người, đi đến đâu anh cũng nhớ đến cô. Suốt ba năm nay, anh rất muốn biết cô đã sống như thế nào, đi qua những nơi hai người từng đến liệu cô có buồn không.

Trước sự điềm tĩnh bên ngoài của anh là tiếng gào thét xé lòng, anh muốn chạy đến bên cô và ôm cô thật chặt rồi nói ra hết lòng mình rằng “Anh rất nhớ em, rất nhớ em”. Nhưng anh lại không thể làm được, không đủ can đảm, không đủ dũng khí để đối diện với cô, những câu hỏi của cô, anh sẽ trả lời như thế nào.

Bỗng trước mắt anh là một đám đông đang bao vây ai đó, thì ra là fan hâm mộ nhìn thấy thần tượng. Anh lặng lẽ đứng quan sát thử, vô tình thấy Thiên Quốc đến đón và giải vây cho cô, là Tuệ Vy. Trông họ rất xứng đôi, nhìn cách chàng trai này bảo vệ và che chở cho cô mà anh thầm mỉm cười. Mỉm cười vì mừng cho cô đã có người bạn tốt bên cạnh suốt những năm qua nhưng sao tim anh đau nhói, đau vì không thể làm được gì cho người mình yêu, đau vì không thể chạy đến bên cô dù cho khoảng cách rất gần.

——Gia Minh nhớ lại 8 năm trước

Thời điểm 8 năm trước là lúc hai người chưa quen nhau. Lúc bấy giờ cô là nữ sinh mới chuyển trường vào nên không biết phòng học nằm ở đâu. Cô mãi nhìn lên các dãy phòng học để xem thì đụng trúng anh.

Anh kiêu ngạo, lạnh lùng, không thèm quan tâm đến cô nên bỏ đi. Cô chạy theo gọi anh để xin lỗi, nhưng ý chính của cô là muốn hỏi phòng cô học nằm chỗ nào. Nhưng anh không biết, liền dừng đột ngột làm cô đụng phải tấm lưng phẳng phiu của anh. Quay lại, anh khom lưng xuống, hai tay chấp ra sau, nhìn thẳng mặt cô rồi bảo “Đừng đi theo tôi nữa, được chứ?”.

Dứt lời, Gia Minh quay lưng thì cô chạy đến trước mặt, hung hăng chống nạnh, hống hách nhìn anh, cô nghênh mặt, hất cằm lên xem phù hiệu tên của anh, xong vất mũi nói “Này anh kia, lớn hơn người ta thì ra đáng đàn anh một chút được không hả.”

Gia Minh mặt lạnh như tiền bước sang trái, vừa đi vừa nói “Ra đáng đàn anh?”

Tuệ Vy vừa hối hả chạy theo sau vừa nói “Đúng. Tôi vừa mới chuyển trường tới đây, muốn đi sớm xem lớp học như thế nào nên chưa có ai để hỏi. Là do tôi không biết phòng học nằm ở đâu nên mới tính hỏi anh thôi. Không ngờ học sinh ở đây lại có tính tình kỳ cục như vậy.”

Gia Minh bối rối ậm ừ một tiếng.

Anh ấp úng rồi hỏi cô học phòng nào, trong lúc anh giơ tay chỉ cách đi theo lối nào cầu thang nào, khoảnh khắc ấy, cô vô tình nhìn trộm anh. Tại sao tim cô lại đập loạn nhịp như thế chứ. Anh hỏi cô đã rõ chưa nhưng cô không trả lời, phải gọi tận ba lần cô mới nghe thấy. Anh lắc đầu thở dài, đành phải hướng dẫn một lần nữa vậy.

Sau ngày hôm đó, cô lại tình cờ gặp anh ở ghế đá. Anh đang viết cái gì đấy mà rất chăm chú, cô lấy hết can đảm tiến tới nở một nụ cười thật tươi, nói: “Chào anh, em là Tuệ Vy, người hôm trước được anh chỉ phòng học...”

Anh ngược lên nhìn đợi cô nói tiếp “Cảm ơn anh đã chỉ cho em, ưm...”

Trong lúc bối rối cô đưa vội chiếc kẹo trong tay cô cho anh rồi nói một câu trước khi chạy đi “đây là quà cảm ơn”

Anh nhìn theo bóng cô dần khuất theo những dãy hành lang của trường, nhìn viên kẹo màu sắc liền phì cười, anh lẩm bầm “bây giờ còn có người tặng kẹo cho mình nữa cơ à, thật là...”

Cơn mưa lớn chợt ủa tới bất ngờ, cô chạy lại trước cổng của một nhà lớn để trú mưa. Thật tình cờ là Gia Minh cũng vào trong đó. Thấy cô nên hơi ngạc nhiên. Cô chào anh, anh cũng ậm ừ gật đầu rồi cả hai im lặng đứng trú mưa. Mưa lớn khiến nước tạt vào trong, cô lạnh run người mà không có áo khoác. Anh thấy thế liền tháo bỏ áo khoác của mình đưa cho cô. Cô tròn xoe mắt ngạc nhiên nhìn anh rồi vui vẻ nhận lấy.

Cuối cùng thì cũng tạnh mưa. Tuệ Vy cởi áo khoác ra trả cho Gia Minh nhưng anh cười như không cười trả lời “Không cần đâu, hôm khác trả cũng được, mặc về đi.”

Nhìn cô ra về với chiếc xe đạp, khuất bóng rồi anh mới mở cổng bước vào. Đây là nhà của anh, nó lớn và rất đẹp. Cô cũng biết chọn nơi để trú mưa lắm. Trước cổng có cả một mái hiên nhà nên đâu có ướt được.

Hôm sau trong giờ giải lao, cô cầm theo áo khoác chạy sang lớp của anh để trả. Khi vào trong, cả lớp đang hỗn độn vui đùa, tìm không thấy anh đâu, cô tính chạy xuống chỗ ghế đá hôm trước xem thì anh bước vào. Quay ra lại đụng trúng vào ngực của anh, ngược lên cô cười thật tươi, giơ tay lên cùng chiếc áo khoác được xếp ngay ngắn gọn gàng, giặt sạch sẽ thơm tho, nói: “Em mang áo sang trả anh, cho anh viên kẹo cảm ơn.”

Gia Minh gật đầu nhận lấy, Tuệ Vy cười tíu tít, lòng vui như nở hoa “Cảm ơn anh, vậy em về lớp nha, tạm biệt.”

Cô chạy về lớp, anh liền bước lại chỗ ngồi của mình, tụi con trai trong lớp chạy tới lấy viên kẹo đặt trên chiếc áo khoác chấp vắn anh tới tấp.

“Cái gì đây hả Gia Minh?”

“Là kẹo con gái cho sao?”

“Lại còn có cả áo khoác của cậu nữa, tình hình này là sao đây?”

“Bạn gái hả, khi nào đấy, cô bé đấy xinh đó, hơn cả hoa khôi trường mình.”

“Đúng đó, sao bây giờ tôi mới thấy ta, xinh lắm đấy, nói mau nào Gia Minh, khai mau lên.”

Anh không buồn trả lời một câu nào mà lấy lại viên kẹo rồi về chỗ ngồi. Cả đám bạn nhìn nhau như đang suy đoán điều gì đấy vì trước đây Gia Minh chưa bao giờ nhận cái gì của con gái tặng, đặc biệt là con gái theo đuổi cậu ta.

Một hôm trời đẹp, thích hợp để đi dã ngoại, anh lại bắt gặp một đám đông đang bao vây cô trong chỗ giữ xe của trường. Anh tiến tới gần đó, núp sau cột quan sát và nghe được những cô gái kia đang dọa nạt cô và cảnh cáo không được lại gần anh nữa. Không biết tại sao họ biết được anh nhận kẹo của cô nên làm như thế. Họ phá xe của cô và đẩy cô té ngã dù cho cô đã cố giải thích là giữa họ không có chuyện gì xảy ra.

Anh chạy ra can thiệp lại và dìu cô đứng lên, anh hung hăng như muốn nuốt chửng đám bọn họ, tức giận nói “Cấm không ai được đụng tới bạn gái của tôi, nếu để tôi thấy lần thứ hai thì chuẩn bị tốt nghiệp sớm đi.”

Nghe những lời nói đó từ anh, cô không biết là cảm giác gì, đang mong lung suy nghĩ thì đám người kia tức tối đã bỏ đi, chỉ còn lại hai người, anh nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới rồi hỏi “Em không sao chứ?”

Cô như còn trên mây, lắc đầu trả lời “Em không sao, nhưng sao họ lại làm vậy?”

Anh im lặng không trả lời, cô lại tiếp tục hỏi “Nhưng mà sao anh lại nói em là bạn gái của anh, rồi mọi người hiểu lầm anh thì sao?”

Gia Minh nhếch môi cười một cái “Không sao, đi về thôi. Xe của em hư rồi, đem ra kia sửa hôm sau lấy. Đưa xe em đây, đi xe anh đi.”

Vừa nói hết câu, xe của cô đã được anh vác lên rồi, cô dắt xe của anh đi theo và hỏi “Nhưng mà... còn anh thì sao?”

Suy nghĩ một lát, Gia Minh nói “Vây... anh sẽ đem xe em ra tiệm sửa, em dắt xe đợi anh, anh sẽ đưa em về. Được chứ?”

“Ừm, được” - cô gật đầu.

Chiếc xe đạp lăn bánh chậm chậm, cô ngồi sau lưng nhìn anh, tuy chỉ nhìn từ sau nhưng cô vui hơn bao giờ hết vì cô được nam thần trong lòng mình cứu giúp, và khoảng cách đang rất gần nhau. Cô nhận ra mình đã yêu anh rồi. Anh quay ra sai nhòem cô một chút, nói với ý trêu ghẹo “Em thật không biết xấu hổ à, nhìn con trai chậm chậm như thế còn cười tùm tùm nữa.”

Nghe thấy vậy cô thẹn thùng quay mặt sang chỗ khác nấp. Anh cười rồi đưa tay ra sau với lấy tay cô đặt trong lòng anh, cô đỏ mặt. Anh hỏi cô có đồng ý làm bạn gái anh không vì dù gì cũng đã nói với những người lúc nãy rồi, ngày mai trong trường thế nào cũng biết tin. Cô giật bén người vì không biết là thật hay giả, cũng không biết là vì anh sợ tin đồn nên mới thế hay là yêu cô. Mọi thứ quá nhanh.

Mãi sau này, khi đã quen nhau, cô mới biết anh nổi đến mức khiến tụi con gái trong trường gọi là đánh ghen cô là vì anh chính là nam thần của tất cả bọn con gái trong trường chứ không phải riêng cô. Vừa là học sinh xuất sắc vừa là con trai của chủ tịch tập đoàn KTF. Nhưng cô không biết được là anh đã vô tình nhìn thấy cô trong một dịp cô đến phụ giúp cô nhi viện trong buổi từ thiện của Cty ba anh. Anh đã quan sát thấy cô chơi đùa với các em nhỏ ở đó rất vui vẻ, giúp đỡ mọi người rất nhiệt tình mà không hề kêu ca,

dù có mệt nhưng cô vẫn luôn nở một nụ cười thật tươi. Nụ cười ấy đã chiếm lấy trọn trái tim anh, cô chính là ánh nắng duy nhất chiếu sáng anh.

Suốt những năm tháng quen nhau, vui buồn, giận hờn, ghen tuông đều trải qua. Có lần anh không biết Kỳ Quân và Thiên Quốc nên đã ghen và giận cô suốt một tuần. Không ngờ anh lại giận cô lâu như thế vì cô đi chơi với hai gia đình họ mà không báo trước với anh. Ba mẹ của ba gia đình đều là bạn thân nên khi sinh con ra, Kỳ Quân, Thiên Quốc và Tuệ Vy đều chơi với nhau, lên đến tiểu học thì thân nhau tới sau này.

Những năm tháng bên nhau thật đẹp biết bao. Bỗng dưng một ngày anh đến và nói với cô câu nói mập mờ rồi bỏ đi biệt tăm 3 năm.

20. Chương 20: Ngoại Truyện Tuệ Vy - Gia Minh (2)

Thành công rực rỡ sau khi tung ra sản phẩm mới, Minh Trung vui cười hớn hở vừa đi vừa nói với Gia Minh.

Vừa ra khỏi phòng gặp gỡ ở nhà hàng, hai người bắt gặp một cô gái xinh đẹp, mặc chiếc đầm ôm màu đỏ sang trọng để lộ đường cong tuyệt hảo trên cơ thể ở thang máy.

Vô tình nhìn thấy Gia Minh, ánh mắt cô dán vào cậu. Gia Minh bất ngờ không kịp né tránh ánh mắt của cô, đó là Tuệ Vy, thật sự lần này cả hai người họ đã chạm mặt nhau. Trong giây phút ấy, ánh mắt của hai người họ đã chạm nhau, sâu thẳm trong bọn họ là sự nhớ nhung ngàn ấy năm.

Không có gì để nói và cũng không biết phải nói gì, anh cứ nhìn như thế mà quên cả câu chào hỏi. Còn cô, cô có rất nhiều điều để chạy hỏi anh nhưng cô đã không làm thế.

Tuệ Vy tiến thêm hai bước để gần anh hơn, môi hơi nhếch như cười, cố gắng nói một cách thật tự nhiên “Chào anh, đã lâu không gặp”

Gia Minh gượng cười, khóe môi mấp máy cuối cùng cũng có thể phun ra một câu chào hỏi đàng hoàng “Chào em, Tuệ Vy, em vẫn sống tốt chứ”

Sâu thẳm trong ánh mắt cô giờ đây Gia Minh không thể nào nhận ra con người ngây thơ của cô trước đây nữa rồi, cô cười nhẹ rồi trả lời rất điềm tĩnh “Rất tốt. Đến giờ tôi phải đi rồi, tạm biệt”

Cô bước qua anh một cách hiên ngang, mùi hương trên người cô tỏa ra thoang thoảng, anh ngửi thấy vẫn là mùi nước hoa ngày xưa cô yêu thích nhất vì anh đã chọn cho cô. Tuệ Vy bước đi đã xa nhưng Gia Minh vẫn đứng im như thể nhìn cô. Chỉ trong nháy mắt, họ lướt qua nhau như chưa hề quen biết, trong lòng cả anh và cô đều không khỏi chua xót. Ngoài mặt thì tĩnh lặng như cục băng nhưng trong lòng cục băng trên mặt kia đang tan chảy, lạnh buốt và khó chịu biết nhường nào.

Tuệ Vy ngồi một mình trước gương trong phòng trang điểm ở đoàn quay phim. Cô cứ nhìn chính mình trong gương, tâm tư dường như đang rối bời vì người đó. Cô bật cười trong sự chua chát, cô cười cho sự điềm tĩnh của người đó. Cô muốn bước tới và tát anh một cái thật mạnh rồi hỏi lí do đã bỏ rơi cô. Cô muốn hỏi tại sao rõ ràng là đã về nhưng không đến tìm cô, câu trả lời như thế nào cô cũng nhất định muốn biết. Nhưng cô lại không làm, có lẽ là vì cô sợ, sợ câu trả lời khiến tim cô tan nát, sợ cô mất mặt trước nhiều người vì anh ta đã bỏ rơi cô để đi với một người phụ nữ khác.

Đang thần thờ thì người trong đoàn phim đi vào để chuẩn bị cho buổi quay, phá tan những suy nghĩ của cô.

Trời đã sập tối, tất cả nhân viên đã ra về, nhưng trong phòng làm việc của Gia Minh vẫn sáng đèn. Thấy lạ, Minh Trung gõ cửa bước vào. Nhìn cảnh người bạn thân vốn điềm tĩnh trước đây lại đứng thần thờ, tay cầm ly rượu vang nhìn ra ngoài thế gian rộng lớn kia trên tòa nhà thứ 9 của tập đoàn. Cả thành phố rộng lớn đã lên đèn trong màn đêm tĩnh mịch của mùa đông, anh lại một mình âu sầu trong căn phòng này. Minh Trung bước tới vỗ vai Gia Minh rồi lên tiếng đề nghị đi làm vài chén tâm sự.

Minh Trung hỏi “Tại sao cậu không nói cho cô ấy biết lí do đã bỏ đi?”

Gia Minh im lặng không trả lời. Có thể nói gì đây, đã là quá khứ, tất cả hãy để nó trôi đi, cuộc sống hiện tại chẳng phải sẽ tốt hơn.

Minh Trung thấy vậy liền nói tiếp “Cô ấy cần biết sự thật, sự thật là cậu đã không hề bỏ rơi cô ấy. Hai người vẫn còn cơ hội, không cần phải nói ra chuyện cũ, cậu cũng có quyền theo đuổi lại cô ấy mà.”

“Được sao?” - anh nửa cười nửa không nâng ly rượu lên uống hết trong một ngụm.

“Cô ấy chờ đợi cậu ba năm rồi, suốt ba năm nay cô ấy chưa hề đồng ý hẹn hò với người đàn ông nào. Cố lên.”

Anh im lặng nhìn cậu bạn thân mỉm cười như thầm cảm ơn, nhưng có một điều mà anh chắc chắn rằng bản thân hiểu rõ Tuệ Vy hơn ai hết. Cô ấy cần lời giải thích rõ ràng, không giải thích cô ấy càng không tha thứ và không chấp nhận.

Anh lái xe đến trước cổng nhà cô nhưng ngồi trong xe mà không bước xuống. Khu nhà cô sống rất an ninh và đường như ít người. Chiếc xe đạp tiến về phía anh, là một chú bảo vệ.

Chú bảo vệ rọi đèn pin vào cửa chiếc xe hơi của Gia Minh, cậu liền hạ kính xuống gật đầu chào. Chú bảo vệ ánh mắt nghi ngờ hỏi “Cậu là ai sao đậu xe trước nhà này?”

Gia Minh không biết phải trả lời như thế nào cho hợp lý, chú ấy lại tiếp lời “Đi đi, nếu không tôi sẽ gọi vào phòng an ninh đấy.”

Người bảo vệ vừa bỏ đi vừa lẩm bẩm “Thật là, người ta là ngôi sao, lại tốt như thế sao có thể để tâm tới mấy thiếu gia vô công rồi nghề các cậu chứ”.

Vừa đúng lúc Tuệ Vy và Thiên Quốc về. Bước xuống xe, Thiên Quốc nhìn vào bên trong xe rồi gõ cửa kính vì cũng nghĩ như bác bảo vệ lúc nãy. Không biết lại là thiếu gia con nhà nào. Gia Minh quyết định bước ra, nhìn thấy anh, Tuệ Vy và Thiên Quốc không khỏi bất ngờ.

Trong đầu Tuệ Vy liền nghĩ được một câu “Là anh ta đến tìm mình ư”.

Anh cúi đầu nghiêng người chào Thiên Quốc rồi bước đến gần Tuệ Vy. Đầu óc cô giờ như trống rỗng, nhìn anh bước tới. Phải rồi, anh đến để giải thích, cô tự trấn an bản thân mình như thế.

Nhưng kết quả lại làm cô thất vọng khi anh không giải thích cho cô mà lại im lặng khi cô hỏi về vấn đề này. Cô bảo Thiên Quốc về nhưng cậu ta không nghe, một mực xông thẳng đến, trừng mắt nhìn Gia Minh hỏi tại sao lại bỏ cô mà đi như thế, tại sao bây giờ lại trở về rồi tìm cô. Gia Minh cứng họng như có cái gì đó bóp chặt lại không cho anh thốt lên lời. Anh chỉ biết nhìn cô với ánh mắt như cầu xin sự tha thứ từ cô. Còn cô thì không thể chấp nhận được vì anh là người bỏ rơi cô đi cùng với người phụ nữ khác, bây giờ lại không thể cho cô câu trả lời.

Sự thật quá rõ ràng trước mắt cô rồi còn gì. Suốt ba năm qua, cô tự an ủi bản thân mình bằng cách dối lòng là anh nhất định có lý do gì đó mới bỏ rơi cô lại một mình mà đi. Nhưng còn bây giờ, tuy đã trở về nhưng anh lại không thể giải thích cho cô. Phải chăng đó là sự thật nên anh không nói gì.

Nước mắt cô rơi, mặt cô lạnh vì cái gió ban đêm của mùa đông sắp tới ngày Noel thổi mạnh vào, cô nhìn anh với khóe mắt đỏ, đôi môi nhợt nhạt khô khốc, thân hình yếu ớt không đứng vững rồi bước vào trong nhà để lại anh và Thiên Quốc. Anh dõi theo cô mà đau lòng, đúng như anh suy nghĩ, cô cần anh giải thích hơn là sự xuất hiện mà khiến cô đau lòng như thế.

Thiên Quốc bước tới dấn vào mặt Gia Minh một cái thật mạnh đến nỗi máu trong khóe miệng chảy ra. Với sự tức giận, Thiên Quốc đã quát “Đã bỏ đi sao lại quay về, quay về sao không nói rõ cho cô ấy, không nói được thì tìm đến làm gì, hả, hả? Hôm qua cô ấy vừa phải nhập viện vì kiệt sức, hôm nay vừa về tới lại gặp anh. Đến bao giờ thì anh mới thôi ám ảnh cuộc đời cô ấy.”

Nói vừa dứt câu, Thiên Quốc liền nhào tới dấn thêm một đấm nữa, cầm chặt cổ áo Gia Minh rồi nói thêm bằng một giọng thoáng buồn “Đã có lần, cô ấy nói với chúng tôi, em sẽ đợi anh ấy, cho dù dùng hết tuổi thanh xuân, cho dù đầu có bạc trắng em vẫn sẽ đợi. Vì em tin, anh ấy không phải là người như thế, dễ dàng phản bội lại người mình yêu thương. Cô ấy đã nói như thế, còn anh thì sao, anh bỏ cô ấy đi không một lời từ biệt, bây giờ chỉ cần bịa ra một lý do thôi cũng được mà.”

Những lời Thiên Quốc thốt ra khiến trái tim Gia Minh như tan nát, thật sự đau, đau lắm, đau như ngàn mũi dao đang từ từ cắt từng bộ phận trên người anh, đâm xuyên qua lục phủ ngũ tạng. Anh tự trách mình hay đổ cho số phận khi mà anh rời đi là để tốt cho cô, tốt cho cuộc sống của gia đình cô. Nhưng nếu biết được, cô ấy sẽ ra sao, làm sao cô ấy chấp nhận được vì cô mà anh phải bỏ đi.

Ba năm trước, ngày mà Gia Minh rời đi, anh do dự không muốn bước vào trong sân bay, anh không muốn bỏ cô ở lại. Giờ đây, đã được tự do nhưng lại không thể đến bên cô. Phải chăng Tiểu Vũ có chết cũng không cho anh và cô toại nguyện bên nhau như lời cô ấy nói với Tuệ Vy trước đây. Liệu Tuệ Vy biết được sự thật có sao không, anh đắng đo, đau khổ, ruột gan như cào xé lẫn nhau.

Các em nhỏ trong cô nhi viện XX đang nô đùa cùng Tuệ Vy thì ở gần đó, Gia Minh đứng quan sát. Cảnh tượng này làm anh nhớ đến tám năm trước, anh từng đứng như thế quan sát cô cùng bọn trẻ. Bây giờ trong số bọn trẻ ấy chắc mấy đứa lớn là mấy đứa trẻ ngày đó. Lâu lắm rồi anh chưa được thấy nụ cười ấy của cô.

Một người phụ nữ bước đến cảm ơn anh đã tài trợ cho cô nhi viện và tặng quà Noel cho mấy đứa trẻ. Người phụ nữ đem quà cho bọn trẻ và chỉ tay về phía anh như đang nói gì đó.

Trước đại sảnh của công ty SCA, các nhân viên đang tụ tập bàn tán xôn xao vì sự xuất hiện của đại minh tinh Tuệ Vy.

Cô ngồi chờ một người, nhưng chỉ biết được là anh làm việc ở đây chứ không biết chức vụ gì nên dù sao cũng không làm phiền nhân viên công ty. Cô không hề biết đây là công ty do Gia Minh sáng lập ra trước khi qua Mỹ, nhờ sự lãnh đạo của Minh Trung, mới hơn 3 năm mà công ty mới lớn mạnh như ngày hôm nay.

Cô ngồi đợi ở ghế sofa trong đại sảnh, Minh Trung từ ngoài bước vào thấy các nhân viên còn chưa chịu đi làm việc mà còn lảng vảng ở đây, liền bắt một người lại để hỏi. Cô nhân viên không trả lời mà liền tò mò nói với Minh Trung “Hay là cô ấy đến để gặp Phó tổng, ở cái công ty này, chỉ có anh mới quen với đại minh tinh như vậy thôi”

Minh Trung bất ngờ thốt lên “Đại minh tinh?” Anh tiến tới chỗ của Tuệ Vy, thật sự quá ngỡ ngàng, anh không nói gì với cô, lảng lạng đi lại chỗ của nhân viên. Anh cười cười, một nụ cười xảo quyệt, nói với nhân viên rằng “Hôm nay có chuyện vui, cô ấy đến tìm một nhân vật đặc biệt, không phải tôi đâu, các cô cậu đừng đoán mò nữa”

Lần này Gia Minh có cơ hội rồi, Minh Trung vui mừng đi báo cho Gia Minh biết. Nhìn vẻ thần thần bí bí của Minh Trung làm cho Gia Minh tò mò đi xuống sảnh. Bọn nhân viên nhiều chuyện vẫn chưa chịu đi làm việc của mình. Nhìn thấy Gia Minh, họ cuối đầu chào tôn nghiêm.

Đứng sau lưng Tuệ Vy, anh vẫn chưa biết là cô nên mở lời “Chào cô, tôi nghe nói lại là cô tìm tôi...”

Chưa nói hết câu, Tuệ Vy đứng lên quay người lại, tháo cặp mắt kính mát ra, nghiêng người chào anh bằng một nụ cười nhẹ nhàng.

Gia Minh trong phút chốc chưa lấy lại được tinh thần nên đứng sững người.

Nhân viên được một phen há hốc mồm, vì xưa nay nghe danh vị chủ tịch của mình khá lãnh đạm, không gần gũi sắc, lại mới trở về nước, không ngờ lại quen Tuệ Vy. Xem ra tất cả chỉ là nghe đồn mà thôi.

Hai người đi ra khỏi đại sảnh dưới ánh mắt của bao nhiêu nhân viên cấp dưới. Tuệ Vy rất được lòng khán giả, từ lớn đến bé, là nam hay nữ, họ đều yêu mến cô vì tính cách của mình. Các nhân viên trầm trồ thán ngưỡng mộ chủ tịch, có người lại có chút ganh tỵ với cô.

Trên đường đi, lòng Gia Minh vui như trẻ con. Tuệ Vy đến tìm anh, chắc chắn là đã tha thứ cho anh. Tuệ Vy bây giờ mới lên tiếng hỏi “Anh đi như vậy có sao không, không bị đuổi việc chứ?”

Gia Minh cười “Sẽ không đâu”

Tuệ Vy đưa anh đến buổi họp lớp thời đại học của cô. Ai ai cũng là doanh nhân trẻ hoặc là nhân viên kinh doanh, chỉ có một số ít là người của công chúng giống như cô. Họ ngạc nhiên khi cô xuất hiện cùng với người đàn ông mà trước giờ họ chưa từng thấy. Trong số họ, có một người nhận ra Gia Minh, anh ta đứng lên đưa tay ra để bắt tay Gia Minh “Chủ tịch Tạ, không ngờ lại được dịp gặp anh ở đây, rất hân hạnh”

Tuệ Vy nghe hai từ “chủ tịch” như bưng bưng lỗ tai, cô là không nghe lắm đấy chứ.

Anh còn đang nghĩ lẽ ra Tuệ Vy không nên đưa anh đến đây. Vì thế nào ngày mai anh cũng ngồi trong các tạp chí ngôi sao. Nếu có ai hỏi thì anh không biết trả lời như thế nào về mối quan hệ của hai người.

Đúng như dự đoán, chớp nhoáng anh đã xuất hiện cùng với Tuệ Vy trên tạp chí. Minh Trung đem tờ tạp chí ấy chấp vắn Gia Minh, nhưng thật ra ngay cả anh cũng không biết gì. Giữa anh và Tuệ Vy có một khoảng cách vô hình nhất định, không thể bước tới, cũng không thể buông bỏ.

Ting... Ting... Là tin nhắn của Tuệ Vy. Cô mời Gia Minh đi xem phim. Sau khi ra khỏi rạp, Tuệ Vy đánh tiếng hỏi phá tan sự im lặng vô hình ngăn cách hai người “Anh thấy bộ phim thế nào?”

Gia Minh trong lòng có chút bị ai trả lời “Rất hay! Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy em trên phim ảnh”

Tuệ Vy càng bị thương hơn khi khẩn trương hỏi lại “Trước giờ anh không hề xem tin tức giải trí trong nước sao?”

Cái gật đầu của Gia Minh làm cho Tuệ Vy như rơi từ trên cao xuống rồi tỉnh ra. Anh chính là nguyên nhân khiến cô quyết định tham gia ngành giải trí, cố gắng phấn đấu để xuất hiện trên truyền thông. May mắn mỉm cười, trong vòng một năm, cô đã trở thành ngôi sao. Vậy mà anh không hề xem tin tức để biết được cuộc sống của cô. Cô chỉ muốn xuất hiện để anh nhìn thấy cô rồi tìm về. Gia Minh lên tiếng “Lúc ngồi trên máy bay, thấy một cô gái giống hệt em trên bìa tạp chí, anh mới vội đọc thì biết được là em đã trở thành nữ thần vạn dân mê”

“Chắc anh bất ngờ lắm vì em học kinh doanh mà phải không?... Tại sao anh lại trở về?”

Gia Minh im lặng không trả lời, Tuệ Vy hít thở thật sâu không để cho bản thân khó chịu vì điều này.

Tình cờ gặp lại cô bạn thời trung học, cô gái này mới hỏi Tuệ Vy “Hôm trước tôi thấy cậu và Gi Minh trên tạp chí vui vẻ như thế là biết hai người quay lại với nhau rồi. Thật tốt quá. Mà cái cô Tiểu Vũ lại không gây khó dễ cho hai người nữa à?”

Tuệ Vy im lặng lắng nghe thì giật bèn người nhớ ra Tiểu Vũ. Chẳng phải Gia Minh đi cùng cô ta sao, vậy cô ta đâu, sao không về cùng, tại sao Gia Minh lại quay về, chẳng phải hai người họ cùng nhau sang Mỹ sao?

Cô gái kia tiếp tục nói “Cũng đúng, bây giờ cô ta còn có thể gây khó dễ gì được đại minh tinh như cô chứ. Tôi nhớ ngày xưa, cô ta cậy thế ép buộc Gia Minh phải đi với cô ta, nếu không thì cô có làm gì cũng sẽ không thể kiếm được tiền mà sống. Gia đình của cậu ấy cũng ép cậu ấy như vậy, vì cô nên cậu ấy mới bỏ đi. Bây giờ thấy hai người hạnh phúc, tôi mừng lắm”

—đoạn sau thì đã có trong truyện nha. Gia Minh và Tuệ Vy đã quay lại.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-de-lo-kiep-nay>